Birutė Žemaitytė

Ilgesys

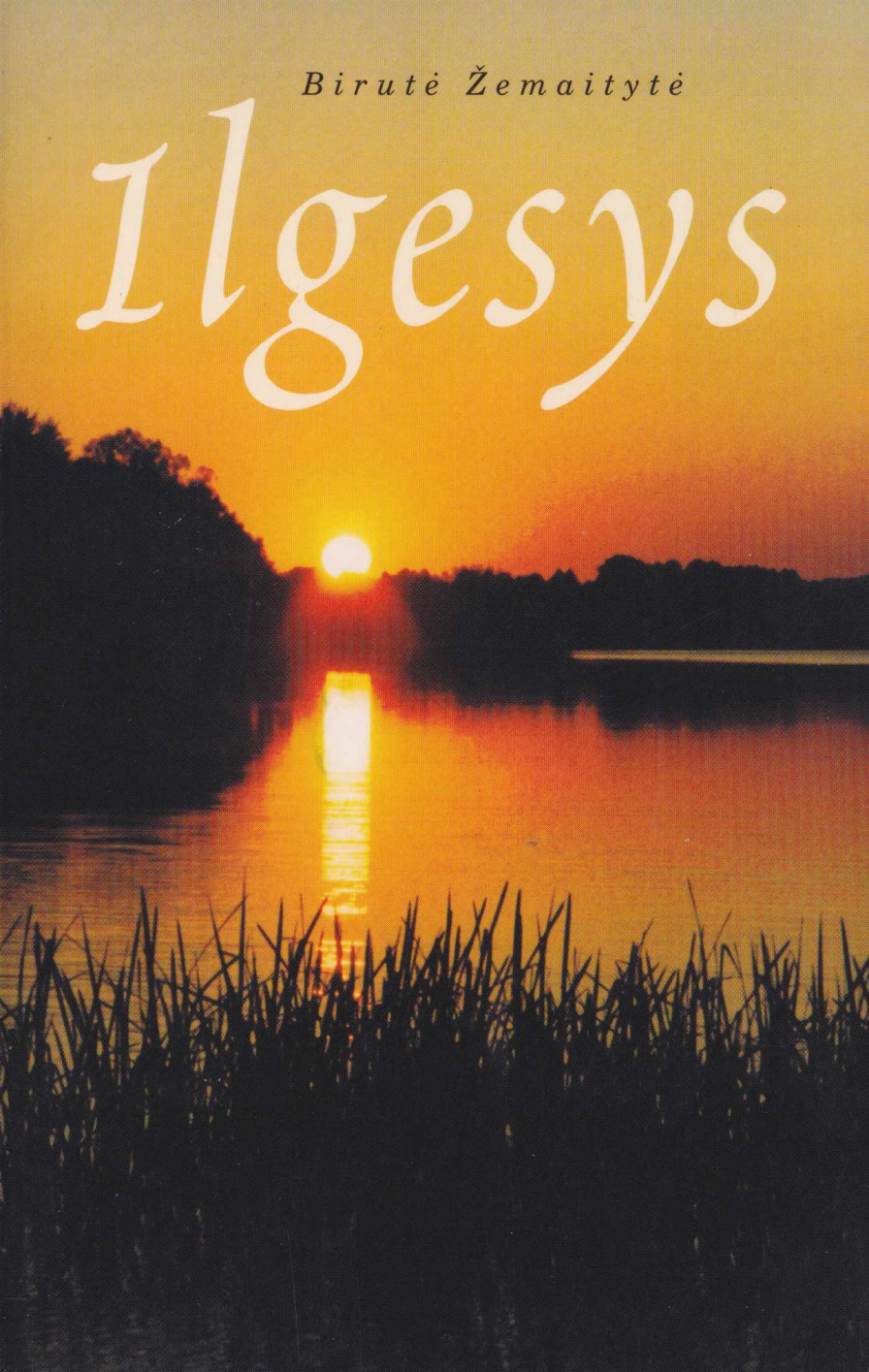

1lgesys

KLAIPĖDOS ŠV. KAZIMIERO R. K. BAŽNYČIA
TEISIŲ VYSKUPIJA

Birutė Žemaitytė

Ilgesys

Viešpatie, mano Dieve, mokyk mano širdį,
kur ir kaip Tavęs ieškoti,
kur ir kaip Tave rasti.

Anzelmas Kenterbiečiotis

Nuoširdžiai Jums

— B. Žemaitytė

Alytus * 2002

UDK 888.2-4
Že52

ISBN 9955–9315–5–8

© Birutė Žemaitytė, 2002

Žodžiai nuo savojo kryžiaus

Sunku vertinti ir pristatyti bičiulio knygą. Juolab kad nežinau nei kaip ją pavadinti: Kryžiaus kelio per Lietuvą istorija, autorės sielos atodanga ar jos žodžiais nuo savojo kryžiaus? Šmaikštuolis ją gali pavadinti ir mišraine, nes čia tiek pridėta savų ir svetimų minčių – iš rytiečių ir vakariečių poezijos, iš šią vasarą vestų vienuolėms rekolekcijų, iš, matyt, autorei labai brangių reminiscencijų apie tėvus ir tėviškę, minčių, kilusių trečiajame *Kryžiaus kelyje* per Lietuvą, – kad iš tiesų ir toks vertinimas turėtų tiesos dalelę. (Beje, ši knyga yra trečioji autorės *Kryžiaus kelio per Lietuvą* knyga). Bet aš nenoriu būti nei šmaikštuolis, nei itin rūstus kritikas. Neleidžia man šmaikštauti pagrindinė autorės intencija – kvietimas į Kryžiaus Meilę. Šioje knygoje ji ne tiek rašo apie *Kryžiaus kelio per Lietuvą* – nuo Klaipėdos iki Pivašiūnų – matytus vaizdus, patirtus įspūdžius, kiek apie savo dvasinius patyrimus ir Kryžiaus Meilės pajutimą. Galima abejoti autorei suteikto dangaus įspėjimo apie jai artėjančią mirtį objektyvumu – kiekvienas turime teisę tai aiškintis kaip kam atrodo: kaip tiesą ar kaip subjektyvią, egzaltuotą autorės dvasinę būseną, – tačiau nėra pagrindo abejoti to išgyvenimo buvimu: juk knygą ji rašė po to ir, kad nepiktintų mistikos skeptikų, galėjo apie tai nekalbėti. Kalba – vadinasi, buvo. Tačiau tai smulkmenos.

Žvilgtelkime į knygos gelmę. O gelmėje du esminiai dalykai: Meilė ir Kryžius. Knygą pradėjusi kalba apie

meilę, autorė toliau pereina prie Kryžiaus. Didžioji knygos dalis skirta Kryžiaus meilei. Reziumuojant knygos turinio esmę, galima sakyti, kad autorė susikoncentruoja į pagrindinę teologinę žmonijos atpirkimo mintį: kaip Kristus iš meilės mums mirė ant Kryžiaus, taip ir mes savąją meilę Jam galime įrodyti tik vienu būdu – su meile priimdami Jo duodamą kryžių. Su meile! Tik taip!

Taigi dabar apie Meilę. Rašau ją didžiąja raide, nes tik ji teikia gyvenimo džiaugsmą ir jėgų priimti Kryžių. Grįžtu į knygos pradžią, tarsi į pirmąją jos dalį, kur autorė kalba apie natūralią, žemišką, žmogišką meilę. Kalba ne abstrakcijomis, ne svarstymais, bet savo išgyvenimų atodangomis. Prisipažinsiu: ši dalis mane labiausiai sužavėjo ne tik savo atodangomis, ne tik žmogiškos meilės išaukštinimu (o ne suvulgarinimu, kaip kad daugelis dabar daro), ne tik drąsa atvirai prabilti apie patirtus žmogiškos meilės jausmus ir neatskiriamą dalią – kančią, bet ir visu šios meilės išgyvenimų raiškos poetiškumu, prilygstančiu meilę apdainuojančiai Rytų poezijai. Ne be reikalo savo minčių paryškinimui ji pasitelkia K.Džibraną, R.Tagorę. Bet kada apie meilę kuždasi saulė ir gėlė, upė ir jos krantai, ąžuolas ir jo paunksnėje auganti gėlytė, autorės žodžiai nenusileidžia nei Džibrano, nei Tagorės poezijai: tik tyrą meilę patyrusi širdis gali taip kalbėti...

Gal šis atviravimas papiktins kai ką iš „mažutėlių", tačiau tesipratina visuomenė suvokti, kad visus žmones Kūrėjas sukūrė vienodos prigimties, ir todėl meilės šauksmas nėra svetimas ne tik pasauliečiams, bet ir Dievui pašvęstojo gyvenimo žmonėms. Kitas reikalas, kas leidžiama šeimoje gyvenančiam, ir kas Dievui pašvęstajam. Kiekvienas čia turi savo kryžių:

šeimoje gyvenantis – ištikimybės saugojimo pareigą, Dievui pašvęstasis – skaistybės ar celibato įžado uždėtus tabu. Ir nė vienas iš šių kryžių nėra lengvesnis: tik pirmasis pilkas, antrasis – labiau visų pastebimas. Pagarba autorei, išdrįsusiai apie tai prabilti: ir tai su tokiu subtilumu ir įkvėpimu! Matyt, jai širdį sopėjo ne viską išsakius – svarbiausio nepasakius. Ji persako kitados jai tėvelio atviravimą: „Aš visą gyvenimą buvau alkanas meilės". Neslepia autorė: paveldėjo šį alkį. Gyvenimas jį išgrynino ir pakylėjo į Amžinosios Meilės ilgesį.

Skaitant tuos žodžius prisiminė regėtas vaizdas. Sunkiai kopiant autobusui į Krymo kalnus, prieš akis atsivėrė kelių šimtų metrų aukščio vertikali plika uola: jos bazalto luitai vietomis, atrodo, kybote kybojo ore. Ir... o stebukle! Netoli plikos, negyvos uolos viršaus augo vienišas medis: jo išlinkęs kamienas stiebėsi į viršų, o retos šakos glostė uolą. Nežinoma: paukštis ar vėjas atnešė medžio sėklą, kurioje Kūrėjo buvo užkoduota augti ir stiebtis į saulę. Ir ji tai padarė. Padarė ten, kur, atrodo, nebuvo įmanoma.

Taip yra ir su žmogaus veržimusi į Meilę: ji pražys neįtikimiausiose vietose, griežčiausių klauzūrų mūruose, nes taip skirta... Kūrėjo. Tik žmogus ne medis: jis turi to paties Kūrėjo jam suteiktą laisvą valią – Meilę subjaurinti, ar Meilę pašventinti. Jeigu jis suvoks, kad nėra Meilės be kančios, taigi – ir be Kryžiaus, ir jeigu jis ras jėgų pagal savo pasirinktą gyvenimo kelią deramai priimti šį Kryžių ir savo gyvenimu jį pašventinti, jis išgrynintas įkops į savo golgotą ir pakeltas virš Žemės galės su Kristumi ištarti: „Atlikta".

N. Giluitis

Meilė ir ilgesys

Kokios mielos yra Tavo buveinės, Galybių Viešpatie!
Trokštu, ilgiuosi Viešpaties šventovės kiemų;
mano kūnas ir širdis gieda iš džiaugsmo gyvajam Dievui.
Net žvirblis randa namus ir kregždė sau lizdą,
kur laiko savo jauniklius prie Tavo aukurų,
Galybių Viešpatie, mano karaliau ir mano Dieve.
Kokie laimingi, kurie gyvena Tavo namuose,
visada Tave šlovindami giesme!
Koks laimingas žmogus, kuris randa užuovėją Tavyje,
kurio širdis yra vieškelyje į Ziono kalną. <...>
Galybių Viešpatie, koks laimingas žmogus,
kuris Tavimi pasitiki! (Ps 84, 2–6. 13)

pasiilgau, labai nuoširdžiai pasiilgau Tavęs! Maniau, kad mano viešnagė žemėje bus trumpa, bet ji vis dar tęsiasi.

TĖVE, dėl to, kad Tu pratęsei gyvenimą, ilgesys tik padidėjo.

Kur yra šio ilgesio ištakos? Kodėl žemėje jaučiuosi tokia laikina, lyg būčiau atvykusi iš tolimo krašto, turėčiau atlikti Tėvo skirtą užduotį, bet... keistai užmiršusi, iš kur atvykau, ir skausmingai ieškanti kelio atgal į Namus. Kartais, rodos, štai girdžiu TĖVO žingsnius, bet ir vėl jie nutolsta. Tiesiu rankas į švelnią, ramią tylą ir klausausi jos ilgesingo šnabždesio: *„Kokie laimingi, kurie gyvena Tavo Namuose, visada Tave šlovindami giesme"*... O aš vis kelyje, gūždamasi nuo virpulingo vidinio šauksmo: „Trokštu Tavęs, tik Tavęs, mano Dieve! Vai kada nukeliausiu ir Dievo Veidą išvysiu?"

Bėgant laikui, ilgesys stiprėja, širdis veržiasi, akys ieško. TĖVE, tebūnie Tavo valia, apkabinu ją ir laukiu, kada išvysiu Tavo Veidą. Atpažinsiu Tave laiku. Bet leisk man ilgėtis, ieškoti, veržtis. Ilgiuosi visų mylimų žmonių, išėjusių Namo, jų Tenai jau visas pulkas. Gal tai jie mane šaukia, kviečia į savo glėbį?! Ir suspurda širdyje atsakas: ateinu ateinu ateinu, mano mylimieji.

Kaip elnė ilgisi tekančio vandens, taip aš ilgiuosi
Tavęs, Dieve.
Visa gyvastimi trokštu Dievo – gyvojo Dievo, –
kada nueisiu pamatyti Dievo veido?<...>
Kodėl tokia liūdna, mano širdie?
Kodėl taip nerimsti mano krūtinėje?
Turėk viltį Dieve!
Juk aš dar šlovinsiu Jį – savo Gelbėtoją, savo Dievą.
(Ps 42, 2–3. 6)

Troškulys yra nenumalšinamas noras gerti. Dar didesnis ir skausmingesnis yra troškimas Dievo, Jo ilgesys. Tai ugnis, viliojanti jaukumu, deginanti savo karščiu, paverčianti pelenais egoizmą, laisvinanti *iš varganos būklės – lopyti senąjį audeklą.*

Tai Versmė, viliojanti tyru vandeniu,
atgaivinančiu,
atgimdančiu,
nuplaunančiu,
pašventinančiu.

Tai Jėga, dažninanti širdies plakimą; nerimas, šaukiantis Namolei, grįžti tenai, iš kur ateita tuo slėpiningu įsibūtinimo momentu: *Išėjau iš TĖVO ir atėjau į pasaulį. Vėl palieku pasaulį ir grįžtu pas TĖVĄ* (Jn 16, 28).

Širdyje pagarbiai virpa Amžinybės melodija, apkabindama TĖVĄ – gyvybės šaltinį. Viena jėga traukia Namo, kita laiko žemėje. Rodos, ir mano maža širdis dėl to greičiau plaka, kad susitikimas įvyktų bent valanda anksčiau.

Fiat voluntas Tua!

Mano jaunystės upe! Nunešk mane svajonių potvynin!

Visas mano gyvenimas paženklintas veržimusi į Meilę. Kiek būta atsivėrimo galimybių! Ir kiek žaizdų! Bet visa kaskart labiau artino prie nesukurtos amžinosios Meilės, skatino pažvelgti į tai, kas buvo pradžioje, ugdė norą švelniai, žmogiškai mylėti artimą.

Meilės ilgesys išsiliedavo neeiliuota poezija, skirta konkrečiam žmogui.

Tai rodo ir šio dienoraščio pabiros.

Ar supratai, kiek palaimos ir džiaugsmo dovanojai, kai kilstelėjai aukštyn trapią laukų gėlę, tarsi trokšdamas, kad ji žydėtų arčiau Saulės, arčiau dieviškojo žvilgsnio?!.

Nemoku išreikšti, išsakyti to, kas jaučiama širdimi.

Noriu, kad tai rezonuotų tavo širdyje.

Noriu, kad visuomet, ypač sunkiose valandose, širdimi girdėtum mažos Gėlelės šnabždesį.

Nebijok, šios Gėlės džiaugsmas ramus, gilus, be išskaičiavimų, be reikalavimų. Didžiausias troškimas – žydėti tavo širdyje, skleisti palaimingą pievų, paupių ramybę. Ji neįkyrės, nevarstys durų per dažnai, jai užtenka žinoti, kad žemėje yra būtybė, kurios krūtinėje plaka jautri širdis, kuri perduoda, plečia dieviškąją ugnį.

Šiandien vasario antroji diena. Ant Simeono rankų iškeltas Dievo Sūnus, kaip Meilės auka ...*kad būtų atskleistos daugelio širdžių mintys* (plg. Lk 2, 35).

Mintimis prašau: *Kai kelsi rankas aukai ir maldai, pakelk ir mažosios Gėlelės egzistenciją.*

Trokštu draugo arčiau, juo tikėti galiu.
Jis kaip audra nujaus mano sielos jausmus.
Paslapties neišduos savo veidu niūriu
Ir per amžius paliks, kaip ir aš neramus.

Maironis

Kas gi yra ši slėpininga jėga mumyse? Koks nuostabus jos veikimas! Ji suaktyvina gyvybines, kuriamąsias jėgas, plečia širdies ribas, vesdama į laimę per kančią.

Dažnai parodau Dievui tavo ir savo širdį, trokšdama, kad jos visada pasiliktų Jame.

Kiekvienas mane sutikęs klausia: „Kodėl tokiu džiaugsmu spinduliuoji?" Nusišypsau ir nieko neatsakau. Tegul byloja pats džiaugsmas.

Rytas. Žemę dengia sniego rūbas. Ji rengiasi sutikti Tyriausiąją Mergelę (rytoj gruodžio aštuntoji).

Marija, tu skaitai mano širdį. Išskaityk mano ilgesyje prašymą – pašventink ją, atėjusį iš Tėvo, tegrįžta į Jį praturtintas žmogiškos esaties.

Tau, brangus žmogau, noriu tarti:
O mielas Kūdiki, Tu motinos širdy liūliuotas,
Pasąmonės gelmėj glūdėjęs taip seniai...
Leisk man Tave priglausti, pabučiuoti
Ir laimės sakmę sekti paprastai.
Glaudžiu Tave, kaip tyrą Žiedą,
Išaugusį iš protėvių širdžių...
Ir myli myli mano siela –
Tu paklausyk jos šnabždesių romių...
Juose išgirsi muziką ir dainą –
Ir gailų skausmą ilgesio dienų...
Tu pasilik manoj širdy per amžius gyvas,
Nes tikrai Meilei nebėra kapų.
Širdy savoj Tave iškelsiu į viršūnes,
Į saulės nutviekstas erdves – – –
O kai pavargs, ištrokš Tavoji siela,
Pavirsiu šaltiniu gaiviu...
Tavas dienas lydėsiu kaip šešėlis
Be garso, tyliai, lyg sapne.
Ir gėlele maža Tavam kely žydėsiu
Gaivinsiu pagarba tyra.
Gyvenimo srovė į didžią MEILĘ neša,

Tenuneša abu kartu –
Vis būkime maži, klausykim ir virpėkim,
Išgirdę Tėviškės Namų garsus.

Mylinčiam veide šviečia auksinis džiaugsmo spindesys, mielas švelnumas, begalinis dėmesys – visos gražiosios savybės, kurias suteikia meilė.

Vadinasi, tik meilė ir suteikia veidui tą nepakartojamą, slaptingą grožį, kurio negali matyti niekas kitas, tik tas, kuriam meilė skirta, nes nė vienam kitam tas paslaptingas žiedas – mylintis veidas – nebūna atskleidžiamas. Vadinasi, žmogus, kurio niekas nemylėjo, nėra matęs didžiausio Dievo kūrybos stebuklo – mylinčio veido. Ir dar – kad iki galo pajustum tą slaptingą grožį, reikia, kad ir antros sielos stygos prabiltų akordu: tik tada mylinčio veido grožis bus iki galo suprastas. Štai kur paslaptis – kaip meilė, būdama tokia sena, koks senas yra žmogus žemėje, kartu visada nauja, tarsi niekad niekieno nematytas pasaulio stebuklas!

Tas žiedas atskleidžiamas tik vienam, ir jį pažinti, juo žavėtis moka tik vienas... O visas kitas pasaulis dėl šito stebuklo poveikio nustoja egzistavęs.

Kun. Juozas Zdebskis

Brangi Būtybe,

juk šiandien mes gėrėjomės šiuo stebuklu – mylinčiu veidu. Tu paklausei:

– Ką gi matai?

– Stebuklą!

Žavėjausi šiuo stebuklu ir tau atskleidžiau savąją širdį.

Iš besišypsančių tavo akių žvelgė pats Dievas.

Tavo Gėlė asimiliuoja mielo veido auksinius spindulius ir pavirsta pilnaviduriu žiedu.

Per nuotolį siunčiu tau švelnų „Labanakt!"

Mums skirta būti toli vienam nuo kito, tačiau širdims atstumai negalioja.

Savo širdies plakime jaučiu – Jo širdis manyje tuksi!..

Marija, juk Tu nuoširdžiai mylėjai Juozapą. Tarp judviejų visada buvo Jėzus. Meilė, paslėpta abipusės pagarbos šydu, skleidėsi, stiprėjo ir įaugo į TĖVO slėpinį.

Juo kilnesnė būtis, juo didesnė ir nuoširdesnė meilė. Kas gali lygintis su judviejų kilnumu, žmogiškumu?

Marija, duok man savo Širdį, kad mylėčiau taip, kaip Tu; duok man savo kilnius, tyrus žmogiškus jausmus. Noriu mylėti taip, kaip Tu. Noriu būti jam galingu reaktoriumi siekiant didžių dalykų.

Pašventink mūsų ilgesius ir kreipk juos pasaulio nuskaidrinimui, tarnavimui Tau mažiausiame brolyje. Lai širdis atpažįsta žemėje tikrąją Meilę... Tebūnie ji vaisinga kilniais darbais, ištverme kančioje.

Grįžau iš naktinio budėjimo mirtinai pavargusi. Padėjusi liūdną, pavargusią galvą ant pagalvės, kreipiuosi į Tave: „Užmigdyk mane ant savo gerųjų rankų, pašalink įtampą. Jaučiuosi lyg grįžusi iš mūšio lauko, – padainuok man lopšinę. Kaip sunku mūsų darbe! Kokie mes bejėgiai akistatoje su mirtimi! Kaip dažnai didžiulės, nuoširdžios pastangos virsta pelenais!.."

Nors Tu toli nuo manęs, bet jaučiu, kaip man išauga sparnai.

Ak, Meilė! Ji kaip nemarybė.
Jinai kaip gyvas aukuras negęsta.
Tai Tu laukais skrendi, kur gėlės žydi,
Kur meilė amžina, ji kelio vingiais neša.

Kun. Alfonsas Šatas

Šiandien vėl kreipiuosi į Tave paguodos. Mirė mano dvasios ir širdies Brolis tolimoje Brazilijoje. Kiekvienas Namo išėjęs brangus žmogus didina amžinybės ilgesį, širdyje atverdamas naują žaizdą.

Ak, ta rytdienos Tėviškė! Kaip galingai ji traukia mano, klajūnės, širdį.

Širdyje jau kraujuoja kelios netekties žaizdos, bet kartu žinau, kad didėja gerųjų draugų būrys Tėvo Namuose. Tikiu, jie myli, jie laukia, jie ateis pasitikti...

Priglausk savo glėbyje mažytę kenčiančią širdį ir palinkėk ramybės mano Broliui, kuriam esu rašiusi į tolimą Braziliją tokį laišką – poemą.

Motinos Meilė

Sūduvos laukų kalnelis, iškilęs visoje apylinkėje. Jo viršūnės puošmena – graži Pajevonio bažnyčia. Aplink gėlynai – kapai. Tarp jų yra viena Gėlė, kuri išskleidė Tave kaip žiedą. Tai Tavo motina.

Šią nuostabią naktį, kai visi šventieji ir mirusieji lanko žemę, kalbindami mus slėpinga Amžinybės kalba, prabyla Motinos Meilė:

Vaikeli mielas, liūliuotas, išnešiotas,
Tu po motinos širdim.
Daviau Tave pasauliui aš kaip žiedą,
gražiausią žiedą tarp žiedų,

KLAIPĖDOS ŠV. KAZIMIERO R. K. BAŽNYČIA
TELŠIŲ VYSKUPIJA

daviau kaip meilės Saulę, kad šviestum tarp žmonių.
Prabėgo keliasdešimt metų, pasišaukė mane
Aukščiausias, bet aš ir iš Tenai Tave lydžiu
ir myliu meile amžina.
Myliu Tave per mažąją sesutę,
myliu ir palmių šnaresy...
Tu paklausyk, žvakutėms mirksint,
ką Tau širdis manoji pasakys.
Graži slaptinga meilė mūsų vėl veda kūdikio keliais
ir leidžia džiaugtis laimės spinduliais.
Širdies gelmėj išgirsi meilę kalbant,
joje ramybė neužges.
Tu prisiglausi, kaip kadaise,
kai verpdama linus lopšinę dainavau...
Ir Tu suprasi, kad Meilė nemiršta,
ji gyva, tiktai jos forma kita...
Lydžiu Tave aš meile nemariąja,
nors šaltas kapas apgaubė mane,
Bet meilei kapo nebėra!..
Jinai gyva,
Jinai jauna,
Jinai negęstanti liepsna!..
Sušilk prie šios Ugnies, jeigu esi sušalęs,
ilsėkis, jeigu pavargai, o
pailsėjęs vėl šypsokis Saulei, kaip šypsosi visi žiedai.
Keliauki drąsiai per pasaulį
ir dek, ir šviesk širdim jautria.
Priimk kiekvieną žmogų kaip vaikelį,
kurį priglaudžia motina miela.
Turi širdy Tu tiek gerumo, meilės...
Nerimk, kaip neramus Atlantas savyje!
Tegul banguoja Tavo Meilė,
galingą himną gausdama.

Sušildyk tuos, kurie sušalo ir sužvarbo
savųjų norų audroje...
Ramybės švyturiu jiems būki,
kad atsigautų mirštanti dvasia.
Tu nebijok! Jėgų nestigs Tau,
sustiprins jas Aukščiausiojo galia,
„negalimų dalykų Jam nėra",
nes Jis – vien Meilė amžina.
Atbėk pas Jį per pievas ir pakriaušes,
sugrįžk, kaip iš mokyklos grįždavai.
Aš laukiu, ilgesio gijas nutiesus,
kad vėl priglustum prie manęs...
Paglostysiu galvelę šviesią,
vėl žvelgsiu į Tavas akis,
klausysiuos Tavo skundų sielos, ir ji man savo
paslaptis atskleis...
Suprasim ir be žodžių –
Tik mintys jau nubus šaly kitoj.
Nubus jos tėviškės laukuos, padangėj,
kurią mylėjai, myli lig širdies gelmių,
Tai ji – mūs Lietuva šventoji,
čia josios upės ir laukai!
Ir vėl Tu būsi Lietuvos vaikelis,
liūliuotas motinos švelniąja lopšine –
Ir vėl plasnosi, kaip drugelis,
vaikystės vasarų atminime...
Glaudžiu Tave, kaip skaistų žiedą,
išaugusį iš protėvių laukų.
Ir aidi aidi mano siela,
Tu paklausyk jos atbalsių švelnių,
Išgirski muziką, išgirski dainą,
išgirski ilgesio giesmes –
Pripildyk ir pasotink sielą.

Jinai šypsosis Tau ir nieko nekalbės:
širdis daugiau nei žodžiai kalba...
Atbėk pas Jį, kai nerimas kankina,
kai verkia, rauda Tau širdis...
Atbėki ir tada, kai siela dainuoja, –
Jam savo džiaugsmą išsakyk...
Dainuok, kai gėlės žydi ir linguoja,
ištiesę saulei galveles
Ir tyliai naktimis sapnuoja,
ką kužda Nemuno vilnis...
Ten auga palmės, kiparisai,
čia – saulėn stiebias ąžuolai.
Ten tropikų kaitra kamuoja,
čionai – vėsumą skleidžia mūs miškai.
Gėlele tu lietuviškų laukų,
šaknis įleidusi Tėvynėj mylimoj, –
Nebeprigysi krašte toliajam –
dirvožemio struktūra nebe ta...
Bet tu žydėk ir skleiskis,
aš būsiu tau pavėsis,
Pridengsiu nuo kaitriųjų spindulių
ir tu ramiai klestėsi.
Aš būsiu tau ryšys šaknų su žiedu,
kad grožiui tobulam pražystų siela...
Kada aušra žais džiaugsmą rytmečio,
Kada saulutėj maudysis žiedai,
Kada spindės danguj žvaigždutės, –
Tu pas mane ateik, sugrįžk
Ir meilę motinos surask
saulėtekio – saulėlydžio spalvoj,
upelio muzikoj veržliojoj,
minties gelmėj, maldoj –
širdy savojoj...

Palaimink šią mažą širdį, šią baltą sielą, laimėjusią dangaus pabučiavimą mūsų žemei.

Jis myli saulės spindulius, jis myli savo motinos veidą.

Jis dar neišmoko niekinti dulkių ir geisti aukso.

Priglausk jį prie širdies ir palaimink.

Aš nežinau, kaip jis išsirinko tave iš minios, atėjo prie tavo durų ir paėmė tave už rankos pasiklausti savo kelio.

Jis seks tave čiauškėdamas ir krykštaudamas, o jo širdis nežinos abejonės.

Išsaugok jo pasitikėjimą, vesk jį tiesiu keliu ir laimink jį.

Uždėk rankas jam ant galvos ir pasimelsk: nors žemai grėsmingos bangos kils, te jam padvelks iš aukštybių vėjas, įtemps bures ir nuneš į taikos uostą.

Tu neužmiršk jo, nors nuolatos skubi, priimk jį į savo širdį ir palaimink.

R. Tagorė

Šie žodžiai gerai atskleidžia mano sielos būseną.

Mielas Broli, man taip reikalingas tavo palaiminimas, malda. Mano širdis kaip jūra nerimsta, blaškosi, veržiasi iš krantų, trokšdama tapti pripildyta. Ji ilgisi atliepiančios širdies, draugo, suprantančio mane tokią, kokia esu; ji ilgisi meilės, keliančios aukštyn, taurinančios. Ilgiuosi širdies, kuriai galėčiau atsiverti, it žiedas saulei; ilgiuosi žmogaus, kuriam dovanočiau savos širdies turtus!.. Ilgiuosi TĖVO, tvirta ranka laikančio meilės ir aukos kelyje.

– Pati savęs nesuprantu: kartais visa žydi džiaugsmu, kitąsyk tamsa ir baimė pridengia saulę, širdį

drasko liūdesys. Kasdienybė atrodo tokia niūri, kančios bangos – didesnės nei Atlanto – šėlsta, baugina. Galingi troškimai dūžta į savimeilės keteras, o šėlstantis vėjas kartoja: „Štai, kaip juos vykdo TĖVO išrinktoji!"

Šioje tamsoje, gyvenimo audroje taip reikalinga broliška parama, malda, palaiminimas, šiltas žmogiškas apkabinimas. Norėtum įsitverti į ranką žmogaus ne smerkiančio, bet prilaikančio, lydinčio. Man reikia, kaip Nojaus balandėliui, arkos, kad atsikvėpčiau, atgaučiau jėgas ir drąsą.

Esi man tarsi mistinė Būtybė, lyg žmogus iš Anapus, todėl sutik šią trumpą gyvenimo valandėlę pabūti man šia Arka. Leisk atverti tau savo širdį, palaimink balandėlio skrydį.

Uždėk jam ant galvos rankas ir pasimelsk. Nors nuolatos skubi, neužmiršk jo, priimk į savo širdį ir palaimink.

O mielas Piligrime, Tu jau TĖVO Namuose. Taip netikėtai, laukdamas atnešamo vaikelio Krikštui, Tu numirei... Medicina buvo bejėgė. Nutrūko gyvybė tarsi styga, paskleidusi graudų akordą...

Viešpatie, priimk šią netekties gėlą, kaip maldą už mylimą Brolį, dovanodamas jam savo Meilės glėbį.

Širdį spaudžia Amžinybės, Namų ir savo brangiųjų ilgesys. Traukit, brangieji, mano sielą Namo, kur prie TĖVO Širdies nurims ilgesys. Mano širdis jau seniai tenai, TĖVO Namuose. Dabar jinai verkia, bet guodžia viltis, kad šitas skaudus išsiskyrimas baigsis amžinuoju susitikimu Namuose, kur mes gėrėsimės ne mėnesiena, bet Dievo Veido šviesa, ne užburiančiu Pajevonio grožiu, bet pačiu grožio šaltiniu – Dievu.

Gėlė:

Mano šaknys įaugusios žemėje, bet kotelis kelia taurelę į tave, trokštu šviesos ir šilumos.

Saulė:

Mano akys švelniai žvelgia į tave, širdis trokšta tavo augimo, pilnatvės.

Gėlė:

Bet tu taip toli! Kaipgi aš pasieksiu aukštąją padangę?!

Saulė:

Nenusimink! Aš pasilenksiu prie tavęs savo spinduliais. Tu augsi jų apglėbta.

Gėlė:

Bet juk būna vakaras, apniukę dienos... Kaip man ilgu, kaip liūdna be tavęs!.. Mano žiedlapiai susiskliaudžia iš ilgesio..

Saulė:

Mano mažyte, praeis naktis, išauš diena. Už debesų visuomet šviečia tavo Saulė. Ji myli tave, trokšta tavo džiaugsmingo žydėjimo.

Gėlė:

Taip, brangioji Saulyte, tu dovanoji man jėgą skleistis, duodi būties pilnatvę. O ką aš tau galėčiau duoti?

Saulė:

Tu gali man labai daug: džiaugsmą be priežasties, žiedo šypsnį, vėjo bučinį.

Tavyje aš matau savo veidą...

Gėlė:

Bet aš tokia skurdi, maža! Ar gali tave džiuginti toks paprastumas?

Saulė:

Man nereikia išorinio spindesio, duok man savo širdį, kupiną meilės, ištroškusios mano spindulių.

Gėlė:

Saulele, juk tu žinai, kad aš esu tavo. Tu – didysis mano ilgesys...

Saulė:

Noriu tave ugdyti, brandinti Gyvybės pilnatvei; noriu apvilkti tave aukštos Žydrynės grožiu; noriu, kad tu taptum amžinąja Meilės daina...

Gėlė:

Kiekvienas mano atomas alsuoja tavimi, kiekvienas atodūsis priklauso tau; be tavęs aš būčiau tuščia tyla, mano galva nusvirtų.

Saulė:

Ar žinai, kaip man miela tave auginti ir brandinti! Gėriuosi tavimi, ypač kai tavo taurelėje spindi rytmečio rasos perlai.

Gėlė:

Užmerkiu akis, Valdove, ir klausausi tavo žodžių, iš jų sklinda Versmė, palaikanti mano gyvybę.

Saulė:

Iš visos širdies tau sakau: „Myliu savo Gėlėlę ir trokštu jai didžiausio gėrio!"

Gėlė:

Kokie nuostabūs tavo žodžiai! Jie mane gaivina, ugdo... net kai žemę dengia tamsa, o tu būni nutolusi.

Saulė:

Ne, niekuomet nuo tavęs nenutolstu. Tu sugeri mano spindulius, paverti juos žiedu, džiuginančiu žmonių širdis. Aš tampu tavimi. Mes kartu tampame viena.

Gėlė:

Taip! Saulė apsigyvena Gėlės širdyje ir teikia jai gyvybę.

Saulė:

Mano spindulių užteks pasisotinti mažytei gėlelei! Aš trokšte trokštu būti priimta, susivienyti su tavimi.

Gėlė:

Mano širdį apima virpulys. Man taip miela gerti tavo spindulius, paversti juos šypsena, lengvinančia žemės vargus.

Saulė:

Taip, mano mažyte! Temato žmonės tavo žiedlapiuose tikrojo grožio ir gėrio prasmę, saldžią spinduliuojančią Meilę.

Gėlė:

Mano virpančių žiedlapių šaltinis – tu, Saule, kuri pleti dieviškąją Meilę.

Saulė:

Koks geras Tėvas, leidęs perduoti ir plėsti mums šią tarpusavio sąveiką:

duoti – priimti, priimti – duoti...

Aš teikiu – tu priimi, tu teiki – aš priimu ir nušvintu džiaugsmu, šviesa.

Gėlė:

Kai ateis vakaras, kai tavo žėrintis skritulys paslėps savo veidą, pasiklausyk tylios maldos, siunčiamos į širdį, ir ji atpažins Meilės vardą.

Saulė:

Mano širdis rezonuoja: „Myliu savo gėlelę!" Kokia graži ši sutartinė!

Gėlė:

Laime mano! Nepalik manęs ilgiems amžiams atskirtos nuo savęs. Be tavęs aš mirsiu iš ilgesio.

Saulė:

Neliūdėk, mažyte! Aš visuomet su tavimi. Net ir mirties valandą aš savo spinduliais, lyg mylinčiomis rankomis, apkabinsiu tave ir suvienysiu su savo Esatimi.

Gėlė:

Visiškai atsiduodu tavo veikimui, pasitikiu tavimi ir ilgesingai laukiu, kai nusileidusi vakaruose vėl patekėsi rytuose.

Saulė:

Aušra, rasos išprausta, žvaigždžių nusagstyta, jau švinta. Džiaugsmu užtvindysiu savo gėlelės sielą, suvienysiu ją su dieviškąja Šviesa.

Gėlė:

Tik tau gyvent ir mirt aš noriu,
Tik tau žydėti trokštu amžinai.
Tik tau, Saulele, širdis meldžias:
Būk su manim gyvenimo kovoj...

Saulė:

Aš visuomet su tavimi, mažyte mano!
Aš su tavim pavasario tėkmėj veržlioj,
ir vasaros kaitroj,
ir darganotam rudeny,
net gruodo gūdumoj...

Gėlė:

Saulute mano, pražydinai gėlelę kilnumui, Meilei, Aukai ir šypsenai žmogaus...

Dėkoju tau, lenkiuosi tavo Meilei, apglėbta palaimingos tylos...

Saulė:

Tyriausiais spinduliais švelniai paliesiu gėlės žiedą, papuošiu ji spalvų darna, o vakarui artėjant žiedlapius suglausiu, kad atsibustų tvinksinti gyva dvasia.

Gėlė:

Tiktai tavoj širdy nurimsiu.
Tiktai joje man gera ir ramu.
O pasiimk mane į kelią didį
Ir neški su savim padangės žydruma.

Saulė:

Troškimai tavo išsipildė,
Tapai tu mano daluže,
Į savąjį ugningą diską jau įpyniau
Ir amžiams panardinau savojoj širdyje...

Gėlė:

Kaip gera būti tavyje!
Saulele mano!
Meile mano!

Noriu atverti tau savo širdį, o kartu klausytis tavosios...

Esi didis žmogus, priklausantis visiems, bet keistu būdu mudviejų gyvenimo gijos susipynusios jau daugel metų.

Kuo galėčiau tave nudžiuginti? Trokštu padovanoti tau šventę, giedrą nakties pilnatį, tyrą paprastą pavasario dieną, kupiną švelniausio ilgesio.

Noriu, kad tave lydėtų Meilė –
tyli, kaip vakaro ramybė,
skaidri ir veržli, kaip kalnų upė,
gili, kaip vandenynas,
švelni, kaip motinos rankos,
miela, kaip žibuoklės šypsena,
nuoširdi, kaip kūdikio čiauškėjimas,
gera, kaip širdis, atpažinusi Dievą...

Kaip aš jaučiuosi savo vienatvėje?

Betgi aš ne viena! Esu kupina tyro jausmo. Bėga dienos, vyksta nuolatinė laiko kaita, bet mano nuolatinio atskirtumo gėla, realaus tavo buvimo šalia stoka keičiasi su maloniu širdies virpuliu, pagalvojus apie tavo esatį. Žinau, kad priklausai visiems, kad negaliu tavęs savintis. Būk absoliučiai laisvas. Per laiką ir erdvę tieskime vienas kitam širdies gijas, bendraukime, susitikime Tėvo Širdyje, kur akys atsiveria, ausys suklūsta, širdis suvirpa ties Meilės vardu.

Mano laikas, Viešpatie, Tavo rankose, Tu man suteikei nuoširdų ir tyrą jausmą, kuris apglėbė manojo gyvenimo vyksmą, sielos alsavimą, širdies tvinksėjimą!

Tauri žmogiška meilė yra panaši į Švč. Trejybės vidaus gyvenimą. *Aš esu savo Tėve, ir jūs manyje, ir aš jumyse* (Jn 14, 20).

Jo širdis virpa manyje, manoji – jame. Siela kupina nuostabos – šios paslapties gelmę tegali išsemti mistinė adoracija. Čia visa šventa, tyra, didinga!.. Žmogaus prigimtis sudievinta per meilę, nes pati ji nepajėgtų pakelti tokios didybės. Valandėlės, praleistos brangaus žmogaus artumoje, panašios į Taboro kalno atsimainymo džiaugsmą.

Koks turtingas žmogus, kuriam teko laimė išgyventi, patirti tikrąją meilę! Meilę, kuri Dievo malonės dėka tampa apvalyta, išgryninta, sutvirtinta. Tai didelis, bet kartu ir trapus lobis.

Deus Caritas est! O mes būkime šios didžiosios, ugningosios Meilės spinduliai, šildantys sužvarbusius, nemylinčius ir nemylimus žmones.

Meilė – sakramentas, kurį reikia priimti klūpant (Oscar Wilde). Jėzus iš meilės atsiklaupė numazgoti apaštalams

kojų. Mūsų nuoširdi, pagarbi meilė teikia būties pilnatvę, visą laikų kaitą mes mąstome apie meilę.

Iš tavo akių į mane žvelgia pats Jėzus. Žodžiai netenka prasmės, jie per skurdūs išreikšti Esmę, todėl pasilikime tylūs amžinojoje Meilėje.

Aukime Jame, per Jį ir su Juo
semper et infinitum!.. Amen.

Kartą tu tarei:

„Žiūri ir žiūri, niekaip negali atsižiūrėti!" Tai tiesa, niekada neatsižiūrėsiu, kontempliuodama tavąjį veidą. Tai nuostabu, nepakartojama... Nėra gražesnio stebuklo žemėje, kaip mylintis veidas. Ir dangaus laimę nusakome žodžiais: „Mes Jį regėsime veidas į veidą". Tai yra Esmė. Matyti, pažinti mylintį veidą – matyti, pažinti Meilę. Iš vidaus veržiasi šauksmas: *Viešpatie, gera mums čia būti!* (Mt 17, 4).

Koks nuostabus Viešpats, sukūręs širdis, panašias į savo, tokias besotes, kupinas švelnumo, neišreiškiamo žavesio!

Kur glūdi laimės paslaptis?
Laimė yra meilė, kylanti iš Dievo.
Tai pakilumo ir kančios jausmas.
Mylėti – tai būti pažeidžiamam.
Meilė yra kančia, bet miela kančia.
Be meilės gyvenimas neįmanomas.
Gėlė, atskirta nuo šaknų, vysta;
kūdikis, atitrauktas nuo motinos krūtinės, verkia;
paukštelis, iškritęs iš jaukaus lizdelio, čypsi;
o mano širdis, skirdamasi su tavimi, merdi.

Ilgos valandos ilgesio kančios ir trumputės susitikimo džiaugsmo valandėlės. Taip yra ir taip bus.

Kas bijo skausmo, sunkiai išgyvena tauriąją meilę. Bet šitas skausmas kaip ugnis grynina, ugdo meilę, daro ją tikrą, šalina egoizmo priemaišas, leidžia būti žmogumi. Pamažu mes skaidrėjame, einame tobulybės link. Deja, tobulybė – beribė erdvė.

Skleiskime sparnus skrydžiui, skriskime į Saulę, į didžiąją Meilę – Dievą. Tik Jame nurims mūsų širdys. *Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą* (Mt 5,8).

Kokia tyra ir skaidri šita gelmė, kurioje nardo mano siela!

Norėčiau niekad nuo tavęs nesiskirti. Bet taip reikia. Kodėl? Todėl, kad tokio saldaus švelnumo galima ragauti tik su saiku, – mūsų prigimtis neperkeista ir negalėtų sutalpinti tos didžiulės Meilės palaimos. Neperkeistas žmogus negali matyti Dievo veidas į veidą: jis numirtų.

Mudviem skirtas spygliuotas kelias, bet čia apstu ir džiaugsmo prošvaisčių. Einame spygliuotu rožių taku, galime susižeisti ne vien kojas, bet ir širdį, kad kraujas bylotų, jog jau žemėje galima žmogiškai ir dieviškai mylėti. Šis jausmas daro mūsų širdis švelnias ir šiltas.

Kentėkime! Mylėkime!

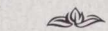

Tu ištarei nuostabius žodžius: „Aš eisiu su tavimi visur, kur ir tu eisi!"

Kurgi eis tavo gėlelė? – Į Dievą!

Taip, mano Saule! Mes kartu eisime į Dievo Širdį. Joje meilė skaidrės, tvirtės ir jos šviesa pasklis žemėje. Mylėsime visus, spinduliuosime jiems tai, ką gauname Tėvo Širdyje. Mylėsime artimą Dievo Širdimi.

Praėjusiomis dienomis mano džiaugsmas apniuko. Saulę užtraukė niūrūs debesys, dundėjo perkūnija, plieskė žaibai, pūtė ledinis vėjas, prapliupo liūtis, šėlo kruša. Gėlė virpėjo nuo šalčio ir nuoskaudos, stiebas linko nuo ledų svorio. Širdis siuntė graudų skundą: Saulyte mano, sausos asketinės formos nori atplėšti mane nuo tavęs. Horizontą aptraukė tirštas rūkas. Pamečiau orientaciją, kentėjau ir liūdėjau. Liūdesys, kaip lemties letena, norėjo mane sutriuškinti, atimti džiaugsmą, nuo dangaus nuplėšti Saulę. Bandžiau vėl išskleisti žiedlapius, viltingai žvelgiau į padangę, trokšdama išvysti tavo veidą. Deja!

Ar aš galėjau apsiginti nuo šių strėlių, ledų. Esu paprasta gėlė, kurią galima nuskinti, sutraiškyti...

Audra pamažu rimsta, bet dar girdisi jos dudenimas, dar skauda apkapotus lapelius...

Ieškojau pagalbos malda, bet ilgėjausi ir tvirtos rankos, apginančios, stiprinančios. Tik tavo žodis gali grąžinti džiaugsmą, atgaivinti apkapotus lapelius, sušildyti sužvarbusią sielą. Taip, tik tu! Nes audros žaibai talžė mus abu.

Pagal griežtąją moralę aš turiu tave išplėšti iš savo širdies, išsižadėti bet kokio, net tyriausio susitikimo ir laukti stiprybės tik iš Dievo. Galbūt kai kas tai geba. Bet ne aš – gėlė, kuri be meilės ir be saulės negali augti ir žydėti.

Ne! ne! ne! Tai neįmanoma.

Ką daryti?

– Augti! Augti tyroje Meilėje, išskaidrintoje kančios liepsna.

Tikiu, kad po šios gūdžios kančios galėsiu tau nusišypsoti kūdikio šypsniu.

Kažkas mano širdyje gerai žino kelią į didžiąją Meilę. Gyvenimas patvirtins, kad tai tiesa.

Brangusis Žmogau,

Kaip gera, kad Visatoje skamba širdžių sutartinė! Šis džiūgavimas tenuima sustabarėjusią formą, jog širdį reikia išplėšti iš kitos širdies ir atiduoti sausrai, negandoms ir kančiai... Mat taip žmogus tampąs šventuoju. Apsaugok, Viešpatie, nuo tokio šventumo! Pasaulyje ir šiaip daugybė sudaužytų širdžių, nuleistų akių, nusvirusių rankų. Tai padaryta tariamos žmogaus išminties, kai nesistengta rasti atsako į būties gelmių šauksmą – Tavęs!..

Mums reikia žmoginti save, dieviškinti, t.y. išaugti į Dievą, leisti Jam mumyse mylėti, tapti žėrinčia liepsna, apšviečiančia labirintus, tirpdančia ledines širdis. Tai mūsų paskirtis!

Liedama šią nuoskaudą, prašau: „Neatiduok manęs niekam, tik Dievui, – Jis turi žmogaus širdį, pats ilgisi Meilės ir trokšta, kad mes mylėtume vieni kitus.

Mylėkime Jame, su Juo ir per Jį!

Mano širdis kužda pasaką. Tu žinai jos pradžią ir eigą, žinai, kad ji be pabaigos. Nieko nebijau, nes esu kaip vaikas.

Iš tavęs patirtą gerumą daliju žmonėms. Jie nežino mudviejų paslapties, tik jaučia šiltus žmogiškumo spindulius. Mano Saule, lenktyniaukime švelnumu, pasitikėjimu, atviraširdiškumu. Iš mūsų besišypsančių akių žvelgs pats Dievas!

Kokią didžią dovaną mums dovanoja TĖVAS – galią mylėti! Tai buvimo esmė.

Tavo artume aš išlieku gėlė.

Tavo mielame žvilgsnyje panyru kaip rasos lašelis. Noriu nuolat dovanoti tau tyrą džiaugsmą, vėsią ramybę, visą dvasios lobyną.

– Sudiev, mano Saule!

Mano širdis, tavęs ilgėdamasi, skleidžia gražiausias spalvas, spindi auksu, brangakmeniais, dvelkia kvapiaisiais aliejais, smilkalais. Kokia nuostabi Dievo dovana – meilė!

Brangusis žmogau, priimk mane kaip dovaną, prispausk lyg antspaudą širdyje.

Rašau tau ir ilsiuosi tavyje. Čia taip ramu ir gera.

Kartais žmonių mintys piktos, jie gali gražią dviejų širdžių bendrystę apsiausti nuodėmės mantija, gali nuplakti, erškėčiais vainikuoti, sukruvinti širdį ir šaukti: „Štai kas čia slypi!"

O kas gi slypi?

– Meilė! Tai nėra nuodėmė. Aš girdžiu muziką, kuri veda mane į tobulybę, į ją veržiuosi, jos trokštu.

Asketai smerkia tokį jausmą, pataria jį rauti iš širdies. Matyt, gyvenime jie nepažino tyros, skausmingos meilės, išplečiančios širdies ribas ir per žmogišką bičiulystę vedančios į nesukurtą – amžinąją Meilę. Tai vienintelė vieta, kur prisikėlęs Kristus nemiršta.

Mano Saule, siunčiu tau paguodos gurkšnį!

Ilgiuosi tavęs, nors visada esi manyje, o aš tavyje.

Ką mąstė, ką anuomet matė žemėje spindinčios žvaigždės? Ar gera joms buvo dainuoti Amžinybės lopšinę, sulaikius žvilgsnį žemėje ant kūdikio veidelio, spinduliuojančio nežemišką džiaugsmą? Jo akys buvo panašios į auksinį žvaigždžių spindulį.

Tik sutartinė žvaigždžių ir širdžių daina paverčia dangumi pilką kasdienybę, ją persmelkia Rojaus palaima.

O kad būčiau muzikė, kurčiau simfonijas, kur skamba žvaigždžių lopšinė, tylus meilės sruvenimas, džiaugsmo ir ilgesio giesmės, neramus širdies plakimas, minčių veržimasis į dangų, kančios ir skausmo virpulys, – visi gražiausi, švelniausi, audringiausi, švenčiausi, žmogiškiausi jausmai. Šios simfonijos skamba Tau, mano Viešpatie, nes pamilai mus amžina Meile.

Po ilgo nesimatymo mane sutikęs N sušuko:

– Tai tu dar gyva!?

– Taip, gyva.

– Maniau, kad tu jau mirusi, nes tavo prigimties žmonės ilgai negyvena, jie sudega.

– Duok, Dieve!

Man atrodo, kad tikrai aš mirsiu ne nuo ligos, bet sudegsiu iš ilgesio ir Meilės, kaip ir mūsų mieloji Motina.

Mirtis nebaugina, atrodo, ji man artima. Kai gyvenimas man buvo pratęstas, sustiprėjo pažinimas, platesnis tapo pasaulėvaizdis, išsiplėtė širdies ribos, sieloje suvirpo dieviškos stygos, pamilusios net skausmą. Dabar meile trokštu apimti vis naujus horizontus...

Visa savo būtimi, visa širdimi tariu: *Mano Dieve, myliu Tave! Laiminu kančią, subrandinusią meilę.*

Kai Meilė pamos jums, sekite paskui,
Nors jos keliai rūstūs ir statūs.
O kai ji savo sparnais apglėbs jus, nesipriešinkite,
Nors tarp jos plunksnų paslėptas kardas gali sužeisti.
Ir kai ji kalba, tikėkite,
Nors jos balsas gali išblaškyti jūsų svajas, kaip kad šiaurės vėjas nusiaubia sodą.
Meilė jus karūnuoja, bet ji ir nukryžiuoja.

K.Džibranas

Taip, mes einame rūsčiais ir stačiais keliais. Norint patirti viršukalnių laisvę, reikia kaip alpinistams kopti, nepaisant vargų ir pavojų. Kelią ženklins kraujas, susižeidus į erškėčius, saugančius nuo griūties. Plaks kūną darganos, vėtros, iki kaulų smelksis žvarbių naktų šaltis. Bet, išaušus rytui, širdys suplasnos, lyg paukščiai, atbus troškimai, kuriuos buvo pažeidęs realus skausmo kardas. Gerai, kad tai ištinka tik pakilus virš kančios, kai dvasią būna pagavęs laisvės skrydis.

Tikėkime Meilės šnabždesiu, nors jis pavirstų šiaurės vėju, blaškančiu kilniąsias svajas. Nieko! Jei širdies sodas neteks silpnųjų šakų, menkaverčių vaisių, jis daugiau laimės. Nurimus darganai, surinksime nulaužtas šakas, nupurtytus vaisius ir juos sudeginsime apvalančios Meilės liepsnose. Tai kas, kad skaudės, užtat bus pažadintos naujos, kūrybingos jėgos. Sode bus išvalytas balastas, medžiai taps gražesni, švaresni, vaisingesni.

Mūsų svajos kartais nerealios. Meilė jas supurto, atveria akis, išvaduoja sielą. Meilė nori padovanoti pilnatvę, todėl, prieš vainikuodama palaima, nukryžiuoja mūsų slaptąjį egoizmą.

Kad Meilė nušvistų Prisikėlusiojo šviesa, ji veda mus kryžiaus keliu. Mums teks klysti ir keltis, teks kelią pažymėti krauju ir ašaromis, bet pergalė užtikrinta. Kryžiaus glėbyje nušvis prisikėlimas.

Tada mes laiminsim kančią,
laiminsim mus sužeidusį kardą,
laiminsim prieštaravimų vėjus,
išvaliusius sodą – širdį,
laiminsim skausmą ir egoizmo mirtį.

Mūsų žingsnius Meilė kreipia erškėčiuotu keliu, bet *akys viltingai žvelgia į kalnus, nes iš ten mums ateina pagalba.*

Dievo Dvasia padeda mūsų silpnumui ir užtaria mus neišsakomais dūsavimais, kai mus apgaubia tamsioji nuskaistinimo naktis.

Meilė vilioja, skatina kopti į kalną, į Kryžių ir Prisikėlimą.

Ji jus augina, bet ir apgeni.

Ji pakyla iki jūsų viršūnių ir glamonėja švelniausias jūsų šakas, virpančias saulėje,

Bet ji nusileidžia ir iki jūsų šaknų žemėje ir išjudina jas.

K.Džibranas

Išjudinimas yra skausmingas, bet išganingas – augimas bus spartesnis. Dar per anksti džiaugtis ramybe ir palaima, nes reikia genėjančio pjūklo ir kerpančių žirklių. Tai meilės raiška. Meilė neliūliuoja, bet brandina, augina.

Kaip javų pėdus, ji surenka jus į save.
Ji kulia jus, kad apnuogintų,
Ji sijoja jus, kad nubyrėtų pelai.
Ji mala jus iki baltumo.
Ji minko jus, kol suminkštėjat.
O tada ji patiki jus savo šventajai ugniai, kad taptumėt šventąja Duona šventajai Dievo puotai.
Visa tai patirsit iš meilės, idant pažintumėt savo širdies paslaptis, o pažinę jas taptumėt Gyvenimo širdies dalimi.

K.Džibranas

Miela ir viliojanti tokia kančia! Jinai valo, grynina, atskleidžia. Todėl palaimingas yra skausmas, malantis savo girnomis. Kur mes be jo aštraus glėbio nuklajotume. Kaip greit esmę pakeistų miražas...

Patikėkime savo širdis *šventajai ugniai, kad taptume šventąja Duona,* teikiančia gyvybę. Ta Duona Šventosios Dvasios galia taps Kristumi, kuris leis, o ir dabar jau leidžia *pažinti savo širdies paslaptis, kad taptume Gyvenimo širdies dalimi.*

Tikrai viliojanti vizija, virstanti tikrove – *tapti Duona šventajai Dievo puotai!*

Kai kalbina kančia, išgirskime kviečiantį balsą:

Ir Dvasia, ir sužadėtinė kviečia: „Ateik!" Ir kas girdi, teatsiliepia: „Ateik!" Ir kas trokšta, teateina, ir kas nori, tesisemia dovanai gyvybės vandens (Apr 22,17).

Mus šaukia aukštumos, vilioja erdvė ir gelmė. Jaučiant savo žemišką dužumą, trapumą, ribotumą beribių troškimų akivaizdoje, įsižiebia kančios ugnis.

Brangusis žmogau, neišsigąskime šios spragsinčios realybės, ji ne tik degina, bet ir valo, ji teikia jaukumą ir šviesą. Tegul ji liepsnoja: *Ugnies atėjau įžiebti*

žemėje ir taip norėčiau, kad ji jau liepsnotų! (plg. Lk 12, 49).

Liepsnokime! Malkų ugniai užteks, kol sudegs paskutinė egoizmo šaka, tada iš blėstančių pelenų pakils nuostabusis feniksas – rojaus paukštis, skelbdamas Meilės pergalę.

Mes *kopiame* į kalną, trokšdami būties išsiskleidimo.

Mes *degame* apvalančioje ugnyje, kad taptume gyvenimo duona.

Mes *esame sužeisti* meilės kardu, kad krauju ir ašaromis nuplautume egoizmą.

Mes *esame nukryžiuojami*, kad, mirę sau, taptume Kristumi ir Jame taptume pasauliui gyvybę teikiančia MEILE.

Fiat!

Mus žavi tai, kas neramu, rizikinga, mįslinga, sunkiai pasiekiama. Mums labiau patinka paveikslai, atspindintys neįprastą gyvenimo tikrovę: audra, kopimas į kalnus, vėjo nugairinti piligrimų veidai, saulės išblukintas apdaras, ryžtingas alpinisto žvilgsnis; vėjas, blaškantis pageltusį lapą, vėliau virstantį trąša būsimai gyvybei; laužas, šildantis Tėvynės gynėjus; sugrubusios rankos, saugančios gyvybės liepsnelę; šėlstanti jūra; edelveiso šypsnys kalnų sienoje; žalias berželis akmens uolos plyšyje; budinti prie kūdikio lopšio motina; pravirkusi kalinio širdis... Žmogus trokšta pažinti tikrovės būtį. Tik vėjų grūdinamas palaukėje užauga galingas ąžuolas.

Brangusis, nenoriu būti šiltnamio gėlė, norėčiau žydėti miške, kur bučiuoja šalnos, prausia lietus, kur ošia ilgesingos miško simfonijos. Mane vilioja nerimas,

veržimasis, kančios paslaptis, mirties mįslingumas. Nenoriu liūliuojančios ramybės, ilgiuosi laimėto džiaugsmo.

Nors kenčiu ilgesį, bet esu laiminga.

Širdies gelmėje skleidžiasi sunkiai pasiekiamas edelveisas, bet aš jį tau padovanosiu.

Mano Saule,

Širdyje aušta graži, šviesi viltis. Šiaurės vėjas liovėsi siautęs; šalna, pabučiavusi virpantį gėlės veidą, pasitraukė; kardas, sužeidęs širdį, nutolo... Liko ramybė, harmonija, iš sužeistos širdies pasigirdo švelni daina. Kiek joje skambančio skaidraus ilgesio, vilties...

Koks gaivus oras, žiedų kvapas, koks didis atpirktos būties džiūgavimas!

Kokia miela kančia, turinti skaistinimo galią! Palaimingas skausmas, deginantis savimeilę.

Skleiskime skrydžiui sparnus, padėkime vienas kitam siekti Laisvės.

Šitas mielas džiaugsmas – susitikti su tavimi – pasiliko tik dienoraštyje. Čia taip ramu, tyra, tarsi rytui brėkštant snaudžiančiame miške. Medžių lapai vos virpa, paliesti rytmečio žaros. Išgirdusios paukščių čiulbesį, paskleidė kvapą nuolankiosios pakalnutės.

Pabūkime minčių ramybėje, gerkime ilgesio aromatą, skaitykime besiskleidžiančio rytmečio mintis. Nežadinkime tylos, įsijunkime į jos ritmą, harmoniją. Juk ir mes esame Dievo ir motinos žemės vaikai. Norisi su nuostaba klausti: „Kas mes?!" Kas gi yra mumyse ta jėga – meilė?

Kur jos ištakos? Ji svajojanti, skambanti, bet kartu ir mįslinga. Ji žeidžia ir gydo;

atveria ir užveria;

skaudina ir džiugina;

ji – laimė ir kančia.

Jos neįmanoma nusakyti.

Laimingas, kas ją geba pajusti, kas gali patirti tą visa apimantį jausmą, ką ji priima į savo dievišką kūrybos vyksmą.

Žmogus sukurtas ir pašauktas mylėti.

Juk mūsų pareiga ir yra padaryti laimingus tuos, kuriuos mylime. O kai užmiršę save galvosime apie juos, gyvenimas įgis prasmę ir mes patys pasijusime laimingi.

A.Morua

MYLĖTI – tai pajusti amžinybės skonį, užmiršti, palikti save, plėstis, augti, skurdinti save, kad kuo daugiau praturtintum kitą, kad kuo daugiau atskleistum dvasinių dalykų ir sukurtum meilės klimatą.

Meilė – nėra paprastas jausmas, tai jausmų visuma, visiškas savęs atsižadėjimas, kad vėl save atrastum meilės objekto akyse.

Mylėti – tai dovanoti kitam visišką laisvę, nepririšti prie savęs, prie savo egoizmo.

Mylėti – tai vykdyti mylimojo valią, įspėti jo troškimus ir padaryti juos savastimi.

Mylėti – tai kantriai laukti prakalbinimo, nepavergti kito žmogaus nei savo meile, nei ilgesiu.

Tikra meilė šalina baimę, kuria laisvę.

Padovanosiu tau gyvybės klimatą, kur galės vešėti, brandinti vaisius visos tavo gerosios savybės. Noriu

padėti skleistis tavo kūrybingumui. Būk laisvas kaip paukštis, kaip vėjas, kaip visur esanti šviesa.

Tavo laimė – mano laimė.

Tavo džiaugsmas – mano džiaugsmas.

DANGUS –

tai ne vieta, bet būsena, visiška harmonija, grožis, aukštybių palaima ir slėnių ramybė;

tai paukščio skrydis virš pražydusios žemės;

tai džiaugsmas be priežasties;

tai šaltinio versmė trokštančiam;

tai saulei išsiskleidęs žiedas;

tai lietus perdžiūvusiai žemei;

tai mylinčios rankos, ištiestos apkabinimui,

akys spindinčios kaip žvaigždės;

tai švelnumo auros apgaubtas veidas;

subtili muzika, tvinksinti širdyje;

tai amžinoji kūryba, kurianti žmogų *pagal Dievo paveikslą ir panašumą.*

Bendradarbiaukime su Dievu žaismingoje Jo kūryboje.

Kokia didi TĖVO dovana – galia mylėti! Ja mes labiausiai panašūs į Dievą. Kas mes būtume be meilės?

Sausi medžiai!

Tik meilė ugdo gyvybę, veržlumą, visokio judėjimo įvairovę. Ta būsena – ir dangus, ir žemė.

Labas rytas, mielas Angele!

Nors esame toli vienas nuo kito, bet galime pasikalbėti laišku.

Įdomu, ką šiąnakt išvydai sapne?

Gal matei mūsų laukų upės tėkmę – ramią, skaidrią, su saulės spinduliu žaidžiančią.

Eime pasivaikščioti jos pakrantėmis?

Klausyk, ką gieda paukščiai, ką čiurlena upės srovė, kokias paslaptis ji tau šnabžda. Esu ramybė nerime, veržliai plukdau vandenis į vandenyną. Jis mane traukia savo galia. Skubu per pievas, išsikaišiusias žiedais; paglostau pakeliui akmenis; pagirdau ir karklo krūmą, ir ievą, ir berželius. Mano tėkmėje nardo žuvytės. Į savo glėbį priimu mažus upokšnius, trykštančių šaltinių gėlus vandenis. Aš pailsiu užutekiuose, raitausi įmantriomis kilpomis, kad mano srovė būtų tyresnė.

Man taip svarbu pasiekti vandenyną, įsilieti į jį, tapti su juo vieniu ir per amžius Kūrėjui gausti šlovę.

Svarbu pasotinti Vandenyno troškulį – įsilieti man, paprastai tėvynės laukų upei. Jaučiu Jo ilgesį, Jo jėgą, traukiančią savo gelmėn, ir skubu, bėgu. Man gera, kad Jis pirmas mane pamilo. Nors Jis turtingas, galingas, kupinas didybės, grožio, bet ir aš turiu savo lobių:

saulės zuikučiai žybsi mano vandenyje;

tyras mano vanduo gali nuprausti kūdikius,

atgaivinti nuvargusius kaimo žmones;

nublizginti netgi žvaigždes.

Mano vandenį geria ir bemiegis lakštingalos ilgesys,

ir ošiančios girios šnaresys,

ir mūsų biologiniai broliai kiškeliai, briedžiai, laputės, vilkai, burkuojantys balandžiai.

Tu paklausyk upės šnabždesio. Pajusi plūstančius didžio ilgesio vandenis, nes upė tau skirta, jos tėkmė – tavo vainikas...

Andai mes kalbėjome apie krantus. Nėra upės be krantų. Kokių upei reikia krantų? – Tvirtų, kurie teiktų jai formą ir kryptį, bet paliktų tekėjimo laisvę.

Taigi keliaukime pirmyn: aš būsiu upė, o tu krantai.

Upė:

Kaip gera jausti krantus, mane glaudžiančius, neleidžiančius ištvinti, kreipiančius Vandenyno link.

Krantai:

Ramus upės tekėjimas savo vandenimis gaivina mane. Argi augtų pakrantėse medžiai, krūmai, gėlės, jei jų negaivintų upės tėkmė?

Upė:

Kas man iš to tekančio vandens, jei negalėčiau pražydinti gyvybės krantuose?

Krantai:

Kas valandėlę jaučiu savo širdyje tekant gaivų tavo vandenį ir džiaugiuosi tavimi, džiaugiuosi, kad esi gyva, mylinti, dalijanti, ugdanti.

Upė:

Man mielas tavo ramus džiūgavimas dėl tekančio vandens. Tikrai vanduo – tai ištisa gyvybės pojūčių gama. Upė girdo trokštantį, ugdo gyvybę. Bet be krantų ji negalėtų atlikti savo paskirties.

Krantai:

Miela apkabinti upę ir jausti nuolatinį jos gyvybės judėjimą, miela kreipti upės vandenis Vandenyno link.

Upė:

Man ramu saugomai savo krantų – žaliuojančių, žydinčių, gaubiamų rūko, kylančio nuo pievų. Miela apkabinti žvaigždes, nusileidusias prausti savo veidukų; matyti balzganą mėnulio švytėjimą ir krantų šypsenos atspindį.

Krantai:

Kokia graži upės ir krantų vienybė, jie vienas be

kito būtų skurdūs, trūktų pilnatvės, harmonijos, palaimingos atskirybių vienovės!

Upė:

Būkime dėkingi TĖVUI už šią nuostabią atskirybių vienovę. Mano vandenys tyri, sraunūs, duodantys gyvybę. O jei kartais jie susidrumsčia, šaltinių vandenys nuskaidrina mano tėkmę. Šiuo skaidrumu gaivinsiu savo krantus. Taip trokštu savo krantams gyvybingumo. Laiminga, kad upėje atsispindi krantų akių ir širdies šviesa!..

Krantai:

Jaučiu savo upę visur ir visuomet. Tavyje mano tvirtumas, mano gyvybės ir kūrybos šaknys.

Upė:

Girdysiu tavo šaknis savo tėkme, jų gyvybė džiugins ramius užutėkius, juose žydinčias vandens lelijas; miškų gyventojus; miesto triukšmą atstosiu lopšine; kai pasieksime girią, suvienysime šią melodiją su jos ošimu; sirpinsime žemuoges, auginsime grybus; pavasarį džiaugsimės žibuoklių šypsenomis, visą harmoningą gyvybę dovanosime žemei.

Krantai:

Mielas tavo šnabždesys, gražioji upele, jos tėkmės veržlumas. Kreipsiu ir toliau tavo vandenis į Vandenyną, tu Jame nurimsi, ten mes rasime atsaką į ilgesį, Jame įsijungsime į didžiąją kūrybą, siekdami atnaujinti žemės veidą.

Upė:

Glaudžiuosi prie savo krantų, bet nesustoju, skubu į amžinąją Meilę, traukiančią savęsp. Čiurlenkime jai padėkos, šlovės ir džiaugsmo giesmę už didžiąją galią mylėti.

Jis glūdi manyje, veržte veržiasi iš gilumos, dovanodamas skausmingą džiaugsmą.

Jis verčia širdį išsilieti iš savo krantų.

Jis tyliai šnabžda, o kartais griaudžia it perkūnija, kad būtų išgirstas Jo balsas.

Jis greitina širdies plakimą.

Jis neša viesulu ir bloškia žemėn, kad visa savo būtimi pajusčiau Jo keliančią ir triuškinančią jėgą.

Jis vėl pasilenkia ir švelniai gražiausiais žodžiais gydo padarytas žaizdas.

Jis žeidžia ir gydo;
kelia ir bloškia;
pameta ir vėl ieško;
palieka ir atskuba;
vainikuoja erškėčiais ir puošia gėlėmis.

Jis čiurlena, kaip sraunus upelis, ir šniokščia, it audringa jūra.

Jis supa savo galingų bangų lopšyje, kai apima skausminga ekstazė.

Jis šaukia gražiausiais vardais, glaudžia prie savo kraujuojančios širdies.

Jis – galingiausia jėga, kelianti į mistines aukštybes.

Jis taip stipriai glaudžia prie savęs, kad, atrodo, nutrūks mano gyvybės siūlas ir susivienysiu su Amžinuoju.

Tai didysis amžinasis šauksmas – Tavęs...

Šiuo metu jaučiu pasipriešinimo skausmą, bet žinau, kad netrukus prasidės sklendimas, kuriam nereikės varginančių sparnų mostų, pakaks ištiesti sparnus ir Meilė nuneš į dieviškąjį Grožį.

Tai mano skaudama Meilė, kurios ilgiuosi, kuri

mane kelia, kulia, mala, sijoja, minko ir patiki Ugniai, kad tapčiau gyvenimo duona – Kristumi.

Jis – mano skausmas ir džiaugsmas;
audra ir atgovis;
lūkestis ir suradimas;
tyla ir griaustinis;
žiema ir pavasaris...
Jis – mano Kančia ir Meilė.
Kas šitas paslaptingasis „Jis"?
– ILGESYS!
Eičiau pėsčia, kad Jį sutikčiau;
mirčiau, kad su Juo gyvenčiau;
prisikelčiau, kad vėl numirčiau ir taip
atsiliepčiau galingam šauksmui
„Tavęs!"
Ak, Meile!
Kokia tu skaudi!

Gal todėl taip retai Tu sutinkama, – pabūgstama Tavo stačių ir rūsčių kelių. Bet Tu mūsų nepalik. Geriau mirti, negu nustoti mylėti. Jei gyveni, tai gyvenk tikrą gyvenimą, *pajusk besaikio švelnumo skausmą*, ugnies karštį, mus keičiantį ir darantį panašius į Dievą.

Nepakirpkite gulbėms sparnų.
Kuo jos mos? Kuo gros?
Kuo pavargusio žvilgsnį vilios? – –
Nepakirpkite savo svajos.
Nepakirpkit dėl žemės stabų
Nepakirpkit dėl jokių dievų:
(Dievui to nereikia) –
Juk pakilt į dangaus žydrumas
Reik galingų baltųjų sparnų.

Pažiūrėkit, kaip skrenda kartu:
Kaip joms gera, svaigu ir alpu!..
Kokį ilgesį neša ant savo sparnų! – –
Nejaugi... nejaugi tau negraudu?..

Jei negalit, prismeikit prie žemės durklu
Abi su sparnais ištiestais.
Tik nekirpkit, nekirpkit! – neatimkit svajų,
Kol gyvos pakils į Dausas.

Kai rudenis ateis ir kelionėn pakvies,
Ir rugpjūčio danguj Paukščių Taką nuties,
Iš žydrų aukštumų, iš melsvų tolumų
Mes atsiųsim jums muziką savo sparnų.

Savo ilgesį mes jums paliksim.
Be jo – nėra skrydžio svajos,
nėra aukščio svaigos – – –

– Tik nekirpkite gulbėms sparnų –
nežudykite meilės širdžių;
Geriau – smeikit durklu!..

Nendrė Giluitis

Tai eilės Meilei. Veržlumas, svajos, ilgesys!.. Jos atliepia Richardo Bacho „Džonatanui Livingstonui Žuvėdrai".

Būkime Žuvėdra, tobulinančia skrydį. Kilkime! Mums reikia laisvės, erdvės, aukštumų. Skriskime į dieviško pažinimo Erdves.

Sparnų muzika!.. Tai pastangos kilti.

Tai skrydis ir žavesys;

kova ir harmonija;
kančia ir džiaugsmas.

Sparnai yra užburti svaigaus skrydžio. Žemė tolsta, bet atsiveria spindinti Erdvė. Iš ten akis regi žemę, nutviekstą aukso spalvos.

Tobulinkime skrydžio grožį! Kurkime dieviškai žmogišką sparnų muziką.

Mūsų skrydis tesibaigia sparnų suglaudimu Lizde – Tėvo Namuose.

Paukštis

Suriškite sparnus,
Sulaužykit, nutraukit
Nebus jisai kitu,
Nebent jūs jį nukausit.

Paukščiui skrydžio neatimsi,
Jei ne sparnais, – plasnos žvilgsniu...
Juo norint būti – reikia gimti,
Reikia gimt paukščiu.

Juozas Danilevičius

Tobulinkime skrydį, kilkime į naujas pažinimo sferas. Trokštu tavo asmenybės išsiskleidimo, atsivėrimo žmogiškai dieviškai Meilei. Eikime per žemę, gera darydami, gydydami sužeistas širdis, keldami žmogaus žvilgsnį į Erdves.

Nelinkiu tau ramaus gyvenimo, nenoriu apsaugoti nuo kančios, gyvenimo audrų. Ne! Tik vieno nuoširdžiai trokštu: kilti kartu ir dainuoti Meilę ir Laisvę; sparnais moti galingus mostus, o nusileidus į skaidriuosius vandenis – vis labiau išbaltinti plunksnas.

Noriu būti graži, dvasiškai turtinga ir stipri. Noriu kilti, išsivaduoti nuo nereikalingų svorių, skristi ir dovanoti ir tavo skrydžiui plastiškumą, harmoniją ir grožį.

Kokia viliojanti realybė – tapti *žmogumi pagal Dievo paveikslą ir panašumą!* (plg. Pr 1, 27).

Tenesustoja šitas vyksmas, bet kasdien tegul tampa vis veržlesnis.

Nesustokime! Kilkime! Grokime sparnais, lai jų muzika laisvina kūriniją.

Ar graži tau ši sakmė? Juk ji skirta baltajai Paukštei, skrendančiai kartu į didžiąją Esimo Erdvę; ji skirta tiems, kurie kenčia nepatyrę tikrosios Meilės, kurie dar labiau kenčia todėl, kad nesąmoningai ar pusiau sąmoningai rauna su šaknimis iš savo širdies dirvos galią mylėti.

Kai rudenis ateis ir kelionėn pakvies,
Ir rugpjūčio danguj Paukščių Taką nuties,
Iš žydrų aukštumų, iš melsvų tolumų
Mes atsiųsim jums muziką savo sparnų.

Mintys

Gerai, kad galima tylėti. Kad mokam ir pajėgiam tylėti. Ne sykį slepiamės tyloje. Ir tai apsaugo mus nuo daugelio nemalonumų. Jeigu būtų įmanoma išmatuoti – ko gera, pasirodytų, kad tyla davė mums daugiau negu kalbėjimas. Yra žmonių, su kuriais gera tylėti.

Gamta irgi pilna tokio iškalbingo tylėjimo. Ne visada jį girdim ir suprantam, kartais jį užtemdo ir nustelbia vidinis mūsų triukšmas. O kitą sykį mus taip gražiai prakalbina saulėlydis, žvaigždėtas dangus ar paukščio lėkimas prieš vėją. Tartum būtų kokia bendra buvimo kalba.

Justinas Marcinkevičius

Jeigu žmonėms bloga, jeigu jie kankinasi ir kenčia, tai ne todėl, kad jie neturi ko valgyti, kad jie badauja, ne todėl, kad jų kažkas nemyli, o todėl, kad jie patys nemyli.

A.Sent Egziupery

Kas turi akmens širdį ir niekuomet nėra jautęs švelnumo bei atsidavimo žmonėms, vargu ar supras ir Dievo Meilę. (Pastoracinės teologijos paskaitos)

Atvirkščiai, kas jautrus žmonėms, jų gerumui ir palankumui, tas gali geriau įvertinti ir Dievo meilę mums (Ten pat).

Aš galiu tik tada sakyti, kad kitas mane myli, jei jis ryžtasi kentėti per mane ir dėl manęs.

L.Bloy

<...> *jai atleidžiama daugybė jos nuodėmių, nes ji labai pamilo* (Lk 7, 47).

Meilės liepsna nebus žėrinti, jei meilės ugnis nebus maitinama tuo, kas tyra, nesutepta, taipgi – pats žymiausias skaistumas bus kaip ledynas, kaip dykuma, jei nėra gyvybės – karštos Dievo ir artimo meilės.

Kard. Newmanas

Kaip labai aš išsiilgęs dienos, kada daugiau nekalbėsiu, bet giedosiu.

Protas kalba, bet Meilė gieda.

O. Akira

Dievas žiūri į tave palankiu žvilgsniu žmogaus, kuris tave supranta.

Dievas yra kiekviename žodyje, kuris guodžia ir palaiko.

Dievas yra lūpose, kurios su meile tave bučiuoja.

Nuoširdžiame žmogaus rankų apkabinime jauti dieviškos Širdies šilumą...

Meilė nėra žmogaus išradimas.

MEILĘ išrado Dievas.

Phil Bosmans

Kur džiūgauja Meilė,
ten yra ir šventė.

Šv.Jonas Chrizostomas

Jei lapas myli, jis virsta žiedu;
Jei žiedas myli, iš jo išauga vaisius.

R.Tagorė

Jei aš iš tiesų myliu žmogų, aš myliu visus žmones, aš myliu pasaulį, myliu gyvenimą.

Jei aš kažkam sakau: „Aš tave myliu", turiu būti pasirengęs sakyti ir šiuos žodžius: „Aš tavyje myliu visus, aš per tave myliu visą pasaulį, aš tavyje myliu ir save".

E.Fromas

Dažnai atmink, kad žmonės, kuriuos tu labiausiai myli ir nuo kurių sunkiausia tau atsiskirti, danguje bus neatskiriami tavo draugai per amžius.

Šv.Pranciškus Salezas

Dangus nėra prarastasis žemės rojus,
nėra Dievo karalystė mūsų viduje
ir nėra rojus pasaulio pabaigoje,
bet yra visa tai kartu.

Mes jau dabar esame danguje, gyvendami su Dievu ir skleisdami meilės šviesą žmonėms.

Bertonas Raselas

Vienuolis ar dvasininkas, kuris niekada nepatyrė meilės, kuris niekada nemylėjo ir nebuvo mylėtas realiu, šiltu, gyvu ir jausmingu žmogišku meilumu ypatingos, tikros, jautrios žmogiškos būtybės, gali be atvangos pasakoti apie dieviškos Meilės grožį ir džiaugsmus, bet tai neatrodys įtikinama tam, kuris pažino realios meilės vidines kančias ir ekstazes.

Jei vienuoliai (taip pat ir kunigai) būtų ugdomi maldai ir draugystei, tai jei kas nors ir liktų neatlikta, jie, galimas daiktas, pajėgtų gyventi vertingą, kunkuliuojantį gyvenimą ir turėtų bent mažutę realią galimybę įžengti į slaptingąsias dieviškos Meilės gelmes.

Sandra Schneiders

Viskas primena man Namus.
Ir dėl to,
kad juos primena, –
aš visas esu ILGESYS.

Fernando Pesoa

Mylėk,
Išeik iš sutemų savos nakties, mylėk!
Jau Amžinybę bučiuoju,
O vargše siela vienišoji, galvoju apie tai,
Kad tu turi mane mylėt:
Aš vienas tau likau, – *Verlaine'as įdeda šiuos žodžius į Kristaus lūpas.*

Ašarų naktis

Naktie, pilna žvaigždžių ir mano ašarų!
Ir gęsta vakaro žara virš tėviškių.
Ir skleidžiasi tylos žiedai po kryžiumi.
Naktų poetė lieja širdį sklidiną.
Naktie, paguosk ir mano širdį vienišą
Ir sužeistą nematomos strėlės.

Kazimieras Račiūnas

Laukinė rožė

Aš prisimenu Rožę laukinę,
Skaisčią Rožę Nevėžio krantuos, –
Žaidė saulė vilnim sidabrinėm, –
Žalias šilkas – sidabro laužuos.

Kaip ta Rožė biržely pražydo,
Kaip kvepėjo žiedai vakarais,
Ir lakštingala Rožei pragydo,
Kaip nebuvo giedojus seniai.

Kaip grakščiai ji siūbavo prieš vėją,
Kaip šlamėjo lapeliai žali!
Ir klajūnas nustebintas ėjo
Pažiūrėti į ją iš arti.

Jis nuklydo tolyn nenuskynęs
Rausvo žiedo sidabro lašuos –
Taip graži buvo Rožė laukinė,
Taip lakštingala verkė krantuos!

Ir klajūnas, lyg vasaros vėjas,
Daugel metų skrajojo plačiai;
Tik Roželės užmiršt negalėjo,
Tik atminęs ilgėjos švelniai.

Aš prisimenu Rožę laukinę,
Skaisčią Rožę Nevėžio krantuos, –
Ir rauda išsilieja krūtinėj,
Žaidžia saulė sidabro lašuos.

Kun. Česlovas Kavaliauskas

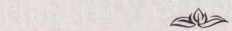

Aš trokštu vainikuoti savo karalių.
– Iš kokių brangakmenių bus jo vainikas? Iš aukso?
– Ne!
– Iš gintaro?
– Ne!
– Iš ąžuolo?
– Ne!
– Iš lauko akmenėlių?
– Ne!
– Iš gėlių?
– Arti tikslo, bet ne!
– Iš saulės spindulių?
– Dar arčiau, bet ne!
– Iš mėnesienos?
– Visai arti!
– Iš dainų?
– Taip!

O Karaliau, nupyniau tau vainiką iš saulės spindulių, papuošiau jį širdies kraujo perlais ir dainomis. Šiuo vainiku noriu papuošti tave. Tokio vainiko nene-

šiojo nė vienas žemės karalius. Tavo kilnią galvą puošia saulės spinduliai, brangakmeniais paversdami širdies kraujo lašus, o Erškėčių paukščio dainos *klausosi nuščiuvęs visas pasaulis ir šypsosi Dievas danguje.* Jam miela ši daina, nes jos gimimo vieta – Tėvo Širdis. Tai Jis, pirmasis Erškėčių paukštis, gieda mums. Visi, panašūs į Jį, ima giedoti ją savo gyvenimu.

Būk laimingas mažosios širdelės karalystėje! Čia viskas paprasta. Ar gera tau būti šitaip mylimam?

Pasiilgau aš savojo dangaus, jo melsvos žydrynės, bet ji taip toli... Belieka didysis ilgesys, tarsi tiltas jungiąs dvi broliškas širdis. Tai Erškėčių paukščio giesmės esmė – smailas ir aštrus ilgesio spyglys...

Teapkabina tave šios giesmės melodija, telydi ji tave naktį ir dieną, kelionėse, varge ir džiaugsme.

Šitą giesmę tu giedi man, o aš tau. Ji plečia širdies ribas ir aprėpia daugybę sužeistų, suledėjusių širdžių.

O Karaliau, mylėk savo piemenaitę!

Jei Tu neprakalbėsi, pripildysiu savo širdį tylumos ir kantriai kęsiu ją. Tylėsiu ir lauksiu kaip naktis, kuri, nulenkusi žvaigždėtą savo galvą, kantriai budi.

Rytas būtinai išauš, pranyks tamsybės, ir iš dangaus tavo balsas liesis srovėmis. Tada giesmių sparnus įgis tavo žodžiai iš kiekvieno mano paukščio lizdo, o tavo melodijos gėlėmis pražys mano giraitėse.

R. Tagorė

Tavo melodijos, išaustos iš ilgesingos meilės, jau žydi mano giraitėse. Eime jomis gėrėtis! Tegul liejasi tavo balsas aukso srovėmis, norėčiau jo klausytis visą Amžinybę. Noriu tavo veide matyti savąjį veidą.

O mano Viešpatie, priimki tai, ką Tau šventoji Meilė dovanoja.

Mano daina nusimetė papuošalus.

Jinai nesididžiuoja rūbais ir gražmenimis.

Papuošalai sudrumstų mudviejų artumą.

Jie nuo tavęs mane atskirtų, o jų skambėjime nuskęstų tavo kuždesiai.

R.Tagorė

Miškų gėlės ir ąžuolo pašnekesys

Miškų gėlė:

Kaip raminamai ošia tavo šakos ir lapai. Girdžiu sruvenant ilgesį, slaptingą melodiją, menančią susitikimo palaimą.

Ąžuolas:

Kai aš, tiesdamas šakas, žiūriu į dangų, jaučiuosi galingas, bet, pažvelgęs į žemę ir išvydęs savo gėlę, esu laimingas.

Miškų gėlė:

Per tavo šaknis mane pasiekia jausmai, lūkesčiai, mintys, jomis sruvena tavo meilė.

Ąžuolas:

Mane guodžia tavo gležnumas, per kančią besišypsantis veidas. Auksinis tavo žiedas.

Miškų gėlė:

Tave prausia lietūs, audros laužo šakas, gąsdina žaibai, perkūnija. Bet tvirtame kamiene tvinksi gyva ir mylinti širdis.

Ąžuolas:

Tai tiesa. Pergalės jausmą papildo tai, kas džiugina širdį.

Miškų gėlė:

Ir mane lanksto vėjai ir audros, mane mindžioja, skainioja, ėda. O aš taip noriu žydėti.

Ąžuolas:

Aš apginsiu tave, neleisiu skaudinti, pridengsiu šešėliu nuo kaitros, šakomis saugosiu nuo audrų. Tavo žiedai kuždės man džiaugsmo, gyvybės sakmę, širdies muzika kels į dangų.

Miškų gėlė:

Juk aš tokia maža ir paprasta...

Ąžuolas:

Tavo paprastume glūdi ir manoji didybė. Tavo mažumas – mano jėga ir ošimo galia.

Miškų gėlė:

Koks minkštas mano guolis tavo šakų pavėsy.

Ąžuolas:

Tavo tylus šnaresys ir besiskleidžiantys žiedai teikia man palaimą.

Miškų gėlė:

Stebuklinga tavo globa užliūliuoja mane.

Ąžuolas:

Be galo miela tave apkabinti savo šakomis, kelti aukštyn žieve, glostyti lapų ošimu. Koks džiaugsmas iškelti iki Kūrėjo mažos miškų gėlelės gyvenimo auką!

Miškų gėlė:

Kelk mane nuolatos, o aš tau atsilyginsiu savo žydėjimu, gyvybės alsavimu. Tai mano dovana tau, nes nieko daugiau neturiu.

Ąžuolas:

Tu turi labai daug – mylinčią ir kenčiančią širdį.

Miškų gėlė:

Ačiū tau, mano ąžuole, kad oši niekada nesibaigiančią meilę, džiuginančią paties Dievo Širdį.

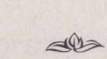

Jau vakaras artėja, rimsta kaitra, tuojau apglėbs vėsi ramybė. Mes eisime miško takeliais visiškai nurimę, besiklausydami amžinosios Meilės šnabždesių...

Teskamba širdžių sutartinė, slėpiningas dviejų būtybių pokalbis, nors fiziškai jos taip toli viena nuo kitos. Jos susitinka tik svajų, minčių ir ilgesio lankose. Bet ateis laikas, kai jos sugrįš Namo pas Tėvą, ir ten jau niekas jų nebeišskirs. Dangus prasideda jau žemėje, tad šlovinkime Meilę, o žemėje palikime gerumo ir šviesos brydę. Mums patikėta pasiuntinybė – mylėti Jo Širdimi.

Deus semper major!

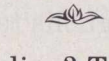

Kas mūsų laukia toliau? Tu toks mįslingas, nuoširdus, jautrus, spinduliuojantis visiems širdyje glūdintį gerumą. Bet, žinau, skubi į slėpiningą kančią...

Taip norėčiau eiti kartu. Meldžiu kartu su poetu Vytautu Mačerniu:

Būk, gyvenime, man neteisingas,
Būk versmė patyrimų karčių
Ir sunkių pralaimėjimų ringas,
Iš kurio grįžčiau pilnas žaizdų.

Bet būk didelis ir vienkartinis,
Pažymėtas didžiųjų kančių,
Skausmo platumos – mano tėvynė,
Jas išplėsk begalybėn, meldžiu!
– – – – – – – – – – – – – – – –
Jis nemirė, staiga užgeso jis,
Kaip vakare užgęsta saulės spindulys...

Tik po Kryžiumi suklupusi galiu tarti: „TĖVE, tebūnie Tavo Valia!" Mums nesuprantami Tavo keliai ir planai.

Dieve Dieve, stiprink mus silpnus! Širdį gelia, spaudžia skausmo Angelas.

Kiek gero patirta iš jo. Tik Dievas žino ir supranta kilnią jo gyvenimo auką.

O kaip sunku širdyje, kaip graudu!..

Sakyk, kada mane pašauksi vardu? Kada sugrįšiu pas Tave, mielasis TĖVE, ir pas savo mylimus žmones?

Mintys sustingo... liko tik skausmas, realus didžiulis skausmas ir gili gili žaizda širdyje...

Mano Ąžuolas guli audros išrautas su šaknimis, aplamdytas, apdaužytas, supurvintas... Kartojasi Golgotos drama. Meilė jį atvedė į Kryžiaus pergalės šlovę. Taurę išgėrė iki dugno.

Dabar jis nemirtingas!

Virpa miškų gėlės širdelė ir su Maironiu šnabžda:

Ir valandoj sunkioj paklausi:
Kodėl, Dievuliau, taip sunku?!

Kodėl, Dievuliau, taip anksti, taip netikėtai?

Verkiu, raudu, nes tai žmogaus pasirinkta dar Rojuje dalia. Jėzau Jėzau! Ir Tu verkei prie Lozoriaus kapo. Sumaišyk mano ašaras su savosiomis ir priimk jo tiek daug kentėjusią širdį Namo. Nušluostyk jo ašaras, būk jam maloningas!

Kur tu, brangusis Broli?!

O kokia slėpininga Amžinybė! Kokia didelė tikėjimo tamsa ją gaubia.

Šventoji Dvasia, apšviesk mus, kad tikėtume nematydami, pasak Jėzaus, buveinėmis Tėvo Namuose. *Duok jėgų ir meilės, Viešpatie, šią gūdžią kančią pakelt kaip Tu ant kryžiaus...*

Taurė nepraėjo, ją reikia išgerti iki dugno...

Negirdžiu miesto triukšmo, nematau praeinančių žmonių, jaučiuosi lyg nykiame požemyje, kuriame vien spengianti tyla, niūri mirties tamsa... Širdis virpėdama klausia: „Broli, kodėl palikai?" Apkabinu šią tamsą, šią aitrią gėlą, vieniju ją su Jėzaus agonija, mirtimi, su Švč. Motinos ašaromis.

Žinau, jis priklauso visai Tėvynei, bet Apvaizdos lėmimu aš jį labai mylėjau. Jis buvo mano gyvybės dalis... Širdis verkia skaudžiau nei akys. Bet siunčiu TĖVUI Abraomo širdies klusnumo ir skausmo maldą: „Tėve, Brolį, kurį man davei, atiduodu Tau. Aukoju jį ant savo širdies aukuro ir dėkoju, kad jį davei ir paėmei".

Skausmas truputį atlėgo. Vakare galėjau išsiverkti prie Tėvelio krūtinės.

Kitą dieną ateinu pas Tave, kaip atgailaujantis piligrimas. Tu mane matai, manęs lauki!.. Aš čia vienui viena su skausminga meilės kančia. Širdis išgyvena Golgotą.

Žiūriu į Tavo amžiams nurimusį kilnų veidą, sukryžiuotas sustingusias rankas, laikančias kryžių, ir mąstau: jis panašus į Kristų!

Tavoji kelionė baigta, manoji tęsiasi.

Sieloje aidi gerojo Išganytojo žodžiai:

Jei grūdas nekris žemėn ir neapmirs,
jis pasiliks vienas, jei apmirs, duos daug vaisių.
Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas.
Kas tiki mane, –
nors ir numirtų, bus gyvas (Jn 11, 25).

Tu gyvas gyvas gyvas!

Prie kapo verkė ne pavieniai žmonės, bet visa minia, verkė nuoširdžiau nei vaikai tėvo. Tu buvai ir likai jų Tėvas.

Ta žmonių meilė – tai atsakas į Tavo meilę, gyvenimą, paaukotą ant Tėvynės ir Bažnyčios aukuro.

Lietuva brangi, mano Tėvyne,
Šalis, kur miega kapuos didvyriai.

Tegul iš dulkių kils nauja gyvybė ir ves Tėvynę per istorijos erškėčius į Velykų pergalę, kad žemėje būtų

daugiau Tiesos,
daugiau Šviesos,
daugiau Meilės.

Sieloje ilgesys – jau niekada nebebus, kaip buvo. Skausmingą gėlą malšina išganingas žvilgsnis į gyvenimo prasmę, viltingas laukimas. Juk didėja nuostabių draugų pulkas TĖVO Namuose.

Jie laukia, artina rytdienos Tėviškę, šiek tiek praskleidžia tikėjimo šydą. Nematau, bet jaučiu žodžiais nenusakomą Antgamtės prisilietimą. Jie laukia, ilgisi, ateina pasitikti, virpa noru mums padėti. Jie myli, nes *Meilė niekada nesibaigia.*

Ir aš galiu juos mylėti, atsiverti, išsipasakoti. Jau nebereikia, kaip jiems gyvenant žemėje, laukti ir nesulaukti, norėti nuvykti ir negalėti... Dabar užtenka širdies atodūsio, tylaus šnabždesio ir jie čia pat...

Netrokštu vizijų, sapnų. Man geriau gyvas tikėjimas ir švelni kūdikio intuicija, pagaunanti Antgamtės virpesius...

Tikiu šventųjų bendravimą.

Tikiu Amžinąjį gyvenimą, prasidedantį žemėje ir besitęsiantį Anapus.

Dar valandėlė, ir mes susitiksime su mylimaisiais, pašauktais vardu.

Viltingas yra kiekvienas skausmas. Kiekviena netektis yra palaiminga, nes tai sugrįžimas, tai sparnų suskliaudimas TĖVO Namuose.

O išganingoji kančia, apkabink mane savo gailestingame glėbyje ir nešk Namo – pas TĖVĄ.

Išplečiu akis ir matau Dievo slėpiningą Erdvę, kur Kančia ir Mirtis tampa Šviesa ir Džiaugsmu, palaimingu TĖVO Veido regėjimu, amžinuoju pasimatymu su brangiosiomis Būtybėmis.

Meilė – toji Tėvynės ugnis –
Degint manęs nepaliauja:
Ką man reiškia gyvent ar mirt?
Mano vienintelė laimė –
Vien tik Tave mylėti.

Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresėlė

Abba! TĖVE, man labai ilgu!..

Kokią nerimstančią, beribę ir besotę širdį man davei! Ji trokšta Meilės –

labiau negu alkanas duonos;

labiau negu verkiantis kūdikis motinos rankų;

labiau nei paklydęs keleivis užtekant saulės;

labiau nei iškritęs paukštelis lizdo šilumos;

labiau nei upė vandenyno;

labiau nei Gyvenimo...

Kas man būtų gyvenimas be Meilės? Jis būtų tuščiažiedis, beprasmis, bereikšmis.

Tėve, pasotink beribę širdį!

Ateik, mano Meile, Viltie ir Džiaugsme!

Myliu Tave! Pasiilgau, ištroškau Tavęs, tik Tavęs, mano Dieve!.. Noriu Tau tarnauti, noriu tapti Meile, noriu tapti Tavimi.

Ar girdi mano balsą, aidintį žemėje?
Ak, atsiliepk, atsiliepk savo dukrytei.
Pašauk vardu ir ji atsišauks – ateinu...
TĖVE, man ilgu žemėje. Noriu sugrįžti pas Tave, būti su Tavimi amžinai.
ABBA, TĖVE!

O kaip norėčiau Tave apkabinti,
priglausti galvą prie Tavos krūtinės
ir tyliai tyliai parymoti!
Paskui keliauti ir aukotis,
kol mano žvakė baigs liepsnoti...

Meilė mano vedlys per visą gyvenimą. Ji išplėtė ne tik dvasines, bet ir anatomines ribas. Gydytoja, tyrusi mano širdį echokardiografiškai, tarė:
– Kokia didelė tavo širdis!
– Tai todėl, kad labai mylėjau.
Šiuo atsivėrimu noriu praskleisti slėpiningą savo gyvenimo uždangą. Be šio atsivėrimo būčiau neautentiška. Visuomet norėjau būti atvira. Bet tokiam atvirumui reikia subręsti.
Kristus sako: *Medį pažinsi iš vaisių.* Į žmogų reikia žvelgti kontekste, jo gyvenimo raidoje, pažinti jį iš jo vaisių – darbų.
Meilė man buvo ugdanti, brandinanti, širdį tyrinanti galia, kūrybos šaltinis. Gyvenimo saulėlydžiui artėjant, pažvelgusi į praeitį, galiu tik dėkoti, nes meilė vedė vis arčiau ir arčiau prie amžinosios TĖVO Meilės.
Dabar gyvenu visiškoje ramybėje, o kartu ilgesingame nerime. Ilgiuosi Dievo ir savo gerųjų draugų TĖVO Namuose. Meldžiuosi ilgesio psalmėmis ir laukiu džiaugsmingo pasimatymo.

Nebaugina kančia, o Mirtis yra laukiama, nes ji viena gali atverti paslaptingus Amžinybės vartus. Ji arti – jau skamba Aleliuja, brėkšta Prisikėlimo aušra.

Širdis, kupina ilgesio, kartu su Šv.Teresėle lemena:

Saldu numirti Meile, nors skausmingai
Tokių kančių aš troškau visada...
O Cherubinai, griežkite džiaugsmingai,
Nes ištrėmimo baigias valanda!

Namo! Namo!

Pas TĖVĄ, į mieliausios MOTINOS glėbį, į šventųjų, palaimintųjų, gerųjų draugų būrį! Pas Mamytę ir Tėtę!

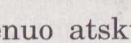

Mamyte, Tėtuk!

Jau gegužės mėnuo atskubėjo, jau sodas puošiasi žiedais, varnėnai švilpauja, gyvybė lieja džiaugsmą.

Žydi ievos, vyšnios ir slyvos, net ilgiausiai miegoję ąžuolai nubudo ir apsitaisė vilties spalvos rūbais. Bitutės dūzgena, saulė žarsto spindulius.

Pamenu, kai buvome mažutėliai, gėlėmis iškaišytoje mūsų trobelėje skambėdavo Švč. M. Marijos litanijos posmai, „Sveika, Marija, Motina Dievo" giesmės aidai.

Dabar judviejų nebėra žemėje. Kaip labai jūsų pasiilgau! Gailus ilgesys persmelkęs visą mane! Ilgesys toks savas, jau pažįstamas nuo ankstyvos vaikystės. Vidaus menėse jau aidi amžinųjų Namų muzika, žaismingi jų akordai apkabina slėpiningomis rankomis.

Kažin iš kurio esu paveldėjusi šį veržimąsi, ilgesį ir meilę: meilę Dievui žmoguje, Tėvynei ir visai kūrinijai?

Kuris man dovanojote vaikišką sielą? Paukščio sparnus? Besotę širdį?

Dabar aš jus geriau suprantu nei tada, kai gyvenote žemėje, nes išskaidrėjo esmė. Pameni, Mamyt, kai tu jau ruošeisi išeiti iš pasaulio, mane, budinčią prie tavo kančių lopšio, paprašei: „Uždėk mano rankas sau ant kaklo: aš noriu tave apkabinti". Kai išpildžiau prašymą ir tavo bejėgėmis rankelėmis apkabinau save, tu tęsei: „Kai myli, spaudžia prie širdies. Aš tave myliu ir noriu priglausti". Apkabinai ir kitus savo vaikus.

Kitas momentas.

Gretimame kambaryje sėdėjai tu, Tėte, toks sielvartingas, kančios ir meilės persmelktas. Nežinodama, kaip tave paguosti, glosčiau tau galvą, tu pakėlei ašarų pilnas akis ir pasakei: „Dukrele, aš visą gyvenimą buvau alkanas meilės", ir ašarų perlai pabiro iš tavo akių...

Šie du momentai, kai tiek maža buvo laiko žemėje gyventi, byloja, kad abu buvote neeilinės asmenybės. Jūs buvote didžios širdies, tikrosios Meilės paukščiai.

Tėte, mano Tėtuk, tau, jau Amžinybės gyventojui, galiu atverti širdį. Aš visą gyvenimą buvau ir esu alkana meilės. Esu tikra besotė ne tik ją priimdama, bet ir dalydama. Meilė mane nuvedė į dramatiškąją mediciną – reanimaciją; į misijų platybes; pas kalinius; į Kryžiaus kelią... Meilė mane šaukia grįžti Namo, kai TĖVO Veidas nušvis visu grožiu.

Tėte, tavo tylioji dukrelė, kuriai tu atverdavai širdį, dabar tau atveria savąją. Daugumai nesuvokiamas mano veržimasis grįžti pas TĖVĄ, bet tu mane supranti.

Nors ir labai graži žemė, nuostabi tėviškė, kurią mums abu su Mamyte palikote, bet tai tik įvaizdis anos, amžinosios Tėviškės, kurioje jūs dabar gyvenate.

Tėte, aš pasiilgau tavęs, Mamytės, gerųjų savo draugų! Taip noriu pulti ne tik į Dievo, bet ir į jūsų visų glėbį!..

Tėte, aš alkana meilės! Žemėje man teko ją didelę, tyrą ir skaudžią išgyventi, bet aš trokštu viso Vandenyno.

Žmonės man sako:

– Tu esi mums reikalinga, nepalik mūsų!

– Todėl ir noriu grįžti pas Dievą, kad galėčiau būti prie kiekvieno asmeniškai, – atsakau.

Noriu, kad širdies ribos išsiplėstų, kad galėčiau apglėbti visą Lietuvą, visą žemę ir dangų.

Tėte, aš noriu, kad mano, kaip ir Jėzaus Širdis ant kryžiaus, būtų atverta kardiochirurgo skalpeliu, noriu būti atvertąja, kad net ir šiuo būdu atiduočiau Dievui žmoguje visa, ką turiu, visą meilę, visą ilgesį, visą viltį ir tikėjimą.

Aš nežinau savo išėjimo laiko, bet, rodos, tai nebetoli...

Tėte, tu su Mamyte žinote dangaus TĖVO Valią. Sutinku, jei reikia gyventi, – gyvensiu, jei šaukia, – ateisiu. Jau dabar einu su savo ilgesiu, meilės išplėsta širdimi; ateinu, kaip kadais maža dukrelė, tuščiomis rankomis, visas mano turtas – meilė.

Deus Caritas est!

Šiandien paklausiau vyskupą Juozą Žemaitį, ar geras toks mano veržimasis Namo pas Tėvą, konkrečiau – troškimas jau eiti iš šio pasaulio. Į tai vyskupas atsakė teigiamai, pakartodamas apaštalo Pauliaus žodžius:

Kaip visuomet, taip ir dabar Kristus bus viešai išaukštintas mano kūne – nesvarbu, ar gyvenimu, ar mirtimi. Man gyvenimas – tai Kristus, o mirtis – tik

laimėjimas. Bet jei aš, gyvendamas kūne, dar galėčiau vaisingai pasidarbuoti, tuomet nebežinau, ką pasirinkti. Mane traukia ir viena, ir antra, nors verčiau man mirti ir būti su Kristumi, nes tai visų geriausia (Fil 1, 20–30).

Kokia esu laiminga, padrąsinta šių žodžių! Tylaus džiaugsmo kupina aš lauksiu lemtingos amžinojo pasimatymo valandos.

Dėkinga savo širdies negalioms, ištikimai mane lydėjusioms nuo ankstyvos jaunystės ligi šiol. Aš tai vadinu slėpiningu ženklu, kuriuo mane TĖVAS pažymėjo pačioje širdyje. Šį ženklą nešiau kaip ypatingą dovaną, jį slėpiau nuo smalsių žvilgsnių, tai buvo TĖVO ir vaiko paslaptis.

Su savo negaliomis susidraugavau, dabar jos mane veda pas kardiochirurgus.

Tai bus meilės ir aukos altorius, ant kurio sudedu visą gyvenimą, visiškai atsiduodama TĖVO Valiai. *Man gyvenimas – tai Kristus, o mirtis – tik laimėjimas.*

Nežinau, kuris kelias man skirtas, bet TĖVAS žino. Esu Jo Širdyje. Jis manęs ilgisi visa dieviška jėga, nes Jis pirmas mane pamilo.

Apmirti norams

Apmirė norai,

apmirė troškimas mirti ir eiti pas Dievą.

Dabar man belieka vien Jis, o Jame – meilė ir vienybė su broliais ir visa kūrinija.

Netrokštu nieko, tik Dievo!..

„Mano Dievas ir mano viskas!" (Šv. Pranciškus Asyžietis)

Meile, trokštu Tavęs, tik Tavęs...

Apkabink, persmelk savo liepsna, grynink ir taurink, esu Tavo.

Atiduodu save į Tavo rankas.
Daryk su manimi, kas Tau patinka.
Ką Tu su manimi bedarytum, aš dėkoju Tau.
Aš viskam pasiruošęs,
aš viską priimu,
kad tik Tavo Valia per mane įvyktų visuose Tavo sumanymuose.
Neturiu kito noro, o mano Dieve, atiduodu savo sielą į Tavo rankas, aš Tau ją atiduodu, o mano Viešpatie, nes aš myliu Tave.
Aš negaliu gyventi be meilės Tau, neatsiduodamas visas į Tavo Rankas, su beribiu, begaliniu pasitikėjimu Tavimi, nes Tu – mano TĖVAS.

Šarlis de Fuko

Manęs nebėra...

... manęs nebėra, Jisai yra! Ir to pakanka, nes Jame yra visa, Jame esu, gyvenu, kvėpuoju, myliu. Jis žvelgia į mane savo geromis, gailestingomis akimis. Jėzau, mano Jėzau! Jis mano Tėvas, aš – Jo vaikas.

Sėdžiu prie skaidraus, veržlaus upelio, skubančio į Nerį. Jo tėkmė taip nuoširdžiai čiurlena savo ilgesį. Ko ilgiesi, sraunusis upeli?

– Didelės upės, kurios glėbyje pasieksiu jūrą.

Taip ir mano širdį traukte traukia TĖVAS – Meilės jūra. Aš Jam rypuoju savo ilgesį, o Jis man savąjį. Jeigu Jis nesiilgėtų manęs, nejausčiau galingos traukiamosios jėgos ir būčiau paprasta kūdra.

Kaip gerai, kad Jis suteikė veržimąsi – ilgesį. Abipusis ilgesys skinasi kelią, įveikia kliūtis, malšina troš-

kulį. Antai iš skaidriosios tėkmės sriūbčioja gaivinančius lašelius balandžiai. Nuo kranto matau tėkmės dosnumą. Gali gurkšnoti, kas nori ir kiek nori. Vanduo neišseks, nes teka iš amžino šaltinio. Kokia kilni paskirtis – būti visiems atgaiva!

Mano gyvenimas ištekėjo iš TĖVO Širdies, gavo užduotį žemėje, bet joje neužtruks – sugrįš Namo, Tenai, iš kur išėjo... Vandenynas artėja, jau nebetoli... Grįžtu, o TĖVE, su savo neramiuoju ilgesiu – Tavo ilgesio atšvaitu.

Mano ilgesys – tai TĖVO ilgesio aidas. Ir Jam Širdis greitina plakimą, Jis trokšta parodyti savo mieląjį Veidą, bet žino, kad tai bus mirties valanda. Mirties, Viešpatie, Tu nesukūrei, tai žmogaus laisvės padarinys.

Veržimasis tolydžio intensyvėja, kol srovė visiškai nuskaidrės, kad visa esatimi galėčiau pulti į Jo išsiilgusią Širdį, kad mirtis būtų perėjimas iš laikinumo į amžinumą, kad visu srautu įsiliečiau į platų, šiltą TĖVO glėbį.

ABBA! TĖTI, TĖTUK, Tau skamba žemėje mano būties daina, apdainuojanti Tavo Širdį. Šventasis TĖVE, aš Tavo vaikas – amžinai amžinai, priimk šią auką... Atverk savo Širdį ir priimk iš kelionės grįžtantį savo vaikelį.

Nutilo žodžiai

Nutilo žodžiai. TĖVĄ šlovinu tyla. Rankos ištiestos apkabinimui, žvilgsnis įsmeigtas į švelnumo kupiną tamsą, tikintis pamatyti Tavo akis. Man atrodo, TĖVE, kad Tu vos išturi neparodęs savo Veido!.. Mano lūpos šnabžda:

Per maža man pasiekti Dangų –
Aš noriu Dievą apkabinti.

K.Račiūnas

Gal todėl su tokiu ilgesiu laukiu širdies operacijos, kurios rezultatai bus arba – arba:

* visiškas kūno pasveikimas – grįžimas Namo pas TĖVĄ;
* dar pratęsta žemėje Ilgesio daina.

Kuris kelias man skirtas, žino tiktai TĖVAS. Teįvyksta Jo amžinasis planas.

Viena yra tikra: mano krūtinė bus atskleista kaip knyga, paskui kardiochirurgo skalpelis atvers širdį, net laikinai sustabdys jos plakimą, būsiu tarp šio ir Ano gyvenimo. Koks įspūdingas momentas! Tai bus kūdikio mažystės šauksmas į TĖVO Širdį. Aš tapsiu panaši į Jėzų ant Kryžiaus su atverta Širdimi. Laukiu šios valandos kaip didelės dovanos, vainikuojančios mano gyvenimą. Būsiu atvertąja! Jėzaus Širdies kraujas, susimaišęs su manuoju, ištyrins mane. Mano širdelė taps Jėzaus Širdimi. O ateik greičiau, TĖVO palaimintoji valanda! Laukiu Tavęs! Bėgu pasitikti. Rengiuosi amžinajam Pasimatymui. Ateik, TĖVE!

REKOLEKCIJOS

Trinapolis
2002 06 17–22

Rekolekcijoms vadovauja Šv. Jono kongregacijos vienuolis prancūzas kunigas Philippe Marie Mossu.

Trumpa santrauka

* Mes pašaukti ne darbams, bet Dievui Kristui. Priklausome Kristui, kad kontempliuotume TĖVĄ Šventojoje Dvasioje.

* Savo broliška meile atskleiskime meilę Dievui. Dievas turi būti matomas mumyse, per mus turi spindėti Kristaus veidas. Kristus šiandien turi būti labiau regimas, nei anuomet Galilėjoje. Mes atsakingi už šią regėseną.

* Kristaus pagrindinė buvimo vieta yra ne Švenčiausiasis Sakramentas, bet mes. Čia jis yra laimingas, o Švč. Sakramente Jam nelabai jauku.

* Jėzus turi būti regimas ir girdimas. Dėl to reikia kasdien atsiversti.

Būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis TĖVAS yra tobulas (Mt 5, 48).

Tai sunkūs žodžiai! Kaip būti tobuliems, jei esame nusidėjėliai? Šis teiginys, šis TĖVO dokumentas skirtas man!

Esu tobulas kaip TĖVAS. Kas toks tobulas kaip TĖVAS? – Sūnus!

Tapkime Jėzumi! – Ir mes būsime tobuli. Savo pėdas spauskime į Jėzaus pėdas.

Turime siekti TĖVO tobulumo.

Sūnus – TĖVO tobulumas!

Tu esi mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi (plg. Mt 3, 17).

TĖVAS džiaugiasi Sūnumi.

Ir mes turime tapti TĖVO džiaugsmu, TĖVO tobulumu – Jėzumi.

* Apsivilkime Kristumi!

Persismelkime Kristumi!

Kad kuo artimiau pažintum Kristaus Asmenį, turi Jį pamilti. Pirmiausia – ne siekti tobulumo, bet artimiau pažinti asmenį ir Jį pamilti.

Tai ir yra didysis atsivertimas.

* Pirmenybę atiduokime Dievo malonei. Dievo dovana duodama mums veltui. *Ne už nuopelnus, bet iš malonės* gaunamas amžinasis Gyvenimas.

Remkimės ne savimi, bet Jėzumi. Neskaičiuokime, neveskime sąskaitų, tai niekai! Visa vyksta Dievo dėka.

Dievo dovana duodama veltui:

Jei tu pažintum Dievo dovaną <...>
rasi pati būtum jį prašiusi,
ir jis tau būtų gyvojo vandens davęs! (Jn 4, 10).

Be Kristaus mes nieko negalime padaryti. Mūsų jėgoms neįmanoma tai, ko Dievas mus prašo Evangelijoje. Tai įmanoma tik Dievui.

Dieve, Tu turėsi nudirbti visą darbą su manimi ir manyje! Štai vilties pagrindas!

Jėzus nori tapti mumis. Mes tampame Dievo Duona. Leiskime Jam mus suvalgyti, kad būtume Jo perkeisti. Leiskime Dievui mus virškinti, tai yra nudirbti tobulumo darbą.

* Mes alkstame Dievo? Netiesa!

Jis mūsų alksta ir trokšta!

Kuo mes Dievą viliojame? – Jis yra mus pamilęs.

TĖVAS nori mus suvienyti Kristuje, perteikti visą Meilę: *Tu mano mylima duktė!* Tobulumo, meilės atpirkimo iniciatyva eina iš TĖVO. Tai esmė! Jis nori, kad Jam atsilieptume besąlygiškai sudėdami dabartį ir ateitį į Jo rankas.

Pats Jėzus, Jo asmuo, Jo neturtas, skaistumas ir klusnumas mums dovanojamas. Tai kur kas daugiau negu dorybės. Jėzus ir TĖVAS yra viena. Visas Jėzaus Asmuo paklūsta TĖVUI. Mes esame Dievo Dovanos vaisiai. Mumyse yra kažkas, kas mus vienija su *TĖVO slėpiniu.* Atpalaiduokime savyje Dievo tėvystę.

TĖVAS mus beprotiškai pamilęs. Jis negali būti TĖVAS be mūsų! Mes ne atsitiktiniai. Iš kur mes? Kur mes einame? – Esame iš TĖVO ir einame pas TĖVĄ, nešdamiesi Jėzaus slėpinį.

* Mūsų širdyje Jėzus daugiau kalba apie TĖVĄ nei Evangelijoje. Ir stipriau. Mano širdyje yra daugiau Jėzaus žodžių, nei užrašyta Evangelijoje.

* Apkabinkime gailestingąją Dievo Meilę. Tikėkime Meile! Padėkime žmonėms suvokti, kad jie turi mylintį TĖVĄ. Tai nuostabi misija.

* Šventoji Dvasia turi susipinti su mūsų maža širdele, kad galėtume naiviai ištarti: *„ABBA! TĖVE!"*

Šventosios Dvasios darbas – vidinis, perkeičiantis mūsų širdį į Dievo Širdį, kad persmelktų kitą, atsivertų kitam. Šventoji Dvasia yra galingesnė už mano dvasią, Jinai atskleis man Jėzų ir įkūnys mane Jame.

* Mes nesame iš pasaulio. Mes galime pasinaudoti malone, kad pasaulis taptų šventesnis, dieviškesnis. Pasaulį pašventinti – Jėzaus darbas. Palikime pasaulio išganymo darbą Jėzui ir smelkimės į Švč. Trejybės vidų.

Nepakanka turėti didelę Malonę, kad taptum šventuoju, reikia tapti JĖZUMI, tapti pašventintuoju.

JĖZUS – TĖVO buvimas! *Jis atsakingas* už kiekvieno mūsų gyvenimą. Leiskime Jam būti už mus atsakingam. Už mūsų nuodėmes Jėzus labiau atsakingas nei mes patys. Jis malonę teikia kiekvienam asmeniškai. Malonę per tikėjimą Kristaus Asmeniu. Kiekviename žmoguje atsiduoda pats Kristus. Su Jėzaus slėpiniu labai pakinta ir Malonė. Čia kalbama ne apie tobulumą, bet apie gyvenimą su Jėzaus Asmeniu. Svarbiausia – vienybė su Jėzumi. *Aš – Vynmedis, jūs – šakelės.* Naujasis tobulumas – *leisti Jėzui pas mus gyventi. TĖVAS į mus žvelgia ieškodamas savo Sūnaus. Jis nori matyti savo Sūnų grynakraujį, tikrą, gyvybingą.*

* *Dievo iniciatyva – kur kas didesnis dalykas nei Malonė. Dievo iniciatyva leidžia gyventi Dievo gyvenimu – mus daro Dievo vaikais.* Mes sudarome vieną vienintelio Dievo Sūnaus Kūną. Esame vienas mistinis Asmuo.

Mistinis gyvenimas kur kas realesnis nei fizinis.

Jėzus pranoksta Malonę. Šaltinis – didingesnis už tėkmę. ... *vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą* (Jn 4, 14).

* Šventoji Dvasia padeda visam Jėzaus slėpiniui tapti mūsų slėpiniu. Dabar Jėzus arčiau mūsų nei tada, kai Jis vaikščiojo žemėje.

* Žemė yra iš TĖVO. Marija yra iš TĖVO.

Bėkime susitikti su TĖVU! Dangus yra žemėje nuo įsikūnijimo slėpinio pradžios. Leiskime Dievui žvelgti į mus, mane. Dievas į mus žvelgia tuo pačiu žvilgsniu, kaip į Sūnų: *Tu mano mylimasis, mylimoji!*

Dievas į mus gali žvelgti tik su meile.

Jis – TĖVAS!

Dievo žvilgsnis nepriklauso nei nuo mūsų vertumo, nei nuo nuopelnų. Tai gryna Dievo dovana.

* Mes turime gyventi su dieviškąja Marijos motinyste – būti Dievo MOTINOMIS. *Mano motina ir mano broliai yra tie, kurie vykdo TĖVO Valią.*

Mes turime gimdyti savyje Jėzų.

* Dievo Sūnaus Asmuo gyvena mūsų tikėjime. Tai daro tikėjimą asmenišku artumu. Įsikūnijimo slėpinys nesibaigęs, jis tebevyksta mumyse ir per mus. TĖVAS teikia tą pačią gyvybę, kurią pats turi. Tikėjimu gyvename kartu su Jėzumi ir per Jėzų. Tai asmeninė draugystė, o ne vien Malonė.

TĖVAS nori prie mūsų prisiartinti, mus prisijaukinti. Jis – mylintis TĖVAS, trokštantis gyventi su mumis. Tokia Jo Valia – gyventi mumyse: *Zachiejau, greit lipk žemyn, man reikia apsigyventi tavo namuose* (plg. Lk 19, 5).

Broli, sese, aš noriu gyventi su tavimi ir dėl tavęs. Priimk mane! *TĖVAS nori, kad aš gyvenčiau Jo gyvenimu, Jo ritmu, kad turėčiau Jo tapatybę.*

TĖVAS teikia tą pačią gyvybę, kaip ir pats turi. Mes priklausome nuo TĖVO, kuris yra už mus didesnis.

Tikėjimas – *gimimas iš Dievo.* To nesuprato Nikodemas (plg. Jn 3, 1–21). *Jau nebe aš, bet Jėzus manyje gyvena, o per Jėzų – pats TĖVAS.* Jis nori, kad aš su Jėzumi tapčiau viena.

Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo vienigimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą (Jn 3, 16), kad mes gyventume iš Jo, Jam, Jame ir su Juo. Koks išvadavimas! Tai meilės augimas, kuris baigiasi Jo Sūnumi.

Taip, TĖVE! Štai aš! Ką nori, daryk su manimi, kaip su Jėzumi. Aš Tavo! *Visa, kas mano, yra ir tavo* (Lk 15, 31). Ne tu, vaikeli, turi man mazgoti kojas, o aš tau (plg. Jn 13, 9).

O Dieve, mazgok mane visą!

* Jėzaus laisvė – eiti iki kryžiaus. Tik prie kryžiaus mes sužinome, kaip TĖVAS mus myli. Tik ant kryžiaus Jis apreiškia savo tikrąjį vardą, atiduoda mums Mariją. Mums duodamas Jėzus per Mariją, kaip vaikui. Čia TĖVAS yra kaip Motina. Marija mums suteikia Jėzaus gyvybę, gautą iš TĖVO.

TĖVAS yra ir atsiduoda.

Jėzus yra ir atsiduoda.

Marija yra ir atsiduoda.

Atsiduokime ir mes broliams, sesėms.

O broliška Meile! Tu esi kryžiaus slėpinys.

Žvelkime į TĖVĄ: Jis turi vieną nuostabų, mylimą Sūnų, bet... Jis beprotis, Jis man nori atiduoti viską, kad tapčiau, kaip Jo Sūnus.

Šventoji Dvasia tai padarys – *Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs* – tu tapsi Dievo Sūnumi.

* Dieviškoji Meilė nori įsikūnyti žmogiškoje meilėje. Dieviškoji Meilė yra žmogiškesnė už žmogaus. Jei mes nesugebame žmogiškai mylėti, visai nemylime.

Nebijokime Meilės! Atsiverkime jai! Susitikime su broliais, seserimis taip, kaip susitinka Jėzus su Marija – kaip su mylimais TĖVO vaikais. Žvelkime į juos žmogiškai. Teužsimezga didžios, kilnios draugystės, bičiulystės, tai teikia mūsų gyvenimui kūrybinį džiaugsmą. Mylėdami kitą, mylime, kaip TĖVAS, nes turime tą patį potraukį.

Jėzaus meilė stipresnė už kančią, Jis byloja: *TĖVE, pašlovink savo Sūnų, kad ir Sūnus pašlovintų Tave ir – Tavo duota galia į visus žmones – teiktų amžinąjį gyvenimą* (plg. Jn 17, 1–2).

Kryžius – šlovės valanda, Meilės išsiliejimo valanda. Dievas leidžia, kad būtų kančia ir mirtis. Melskime malonės suvokti, jog kančia – Meilės apreiškimas.

Krikščionis nėra stoikas, jis silpnas, jam reikalingas Jėzus ir Jo kryžius. Tai Meilės pergalė! Mes nemirsime patys vieni, mes *mirsime su Jėzumi*. Ir tai bus Gyvybės pergalė. Ant tuščio kryžiaus turime būti mes! *Smarkiesiems yra dangaus karalystė.* Jėzus su ypatingu įkarščiu ima kryžių ir eina į Kalvariją. Jis šitaip apreiškia visą savo Meilę. Jis neina vilkdamas kojas, viskas vyksta labai greit: nuo ketvirtadienio pavakario iki penktadienio vidurdienio Jis įsteigia Eucharistiją, iškenčia Getsemanės agoniją, dalyvauja dviejuose teismuose, įvyksta kryžiaus kelias, mirtis. Jis miršta garsiai šaukdamas: *TĖVE, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią!* (Lk 23, 46).

Kad galėtų taip sušukti, jis turėjo atsiremti į trinkelę pervertomis kojomis ir įkvėpti oro. Jis kur kas gyvybingesnis, nei mes manėme. Šimtininkas šaukia: *Jis tikrai yra Dievo Sūnus!*

Kareivis perveria širdį, bet jau mirusiam. Jėzus pats laisvai atidavė savo Gyvybę.

Kryžius – Meilės slėpinys.

Per Kryžių mes atsiduodame į TĖVO rankas.

Tai trumputė santraukėlė šešias dienas trukusių rekolekcijų, kurių metu TĖVAS kalbino asmeniškai, viliojo į Meilės avantiūrą, į kūdikio atsidavimą Jo Valiai, trokštančiai mumyse įkūnyti Jėzų.

Gėriau, godžiai rijau šiuos tėvo tariamus žodžius; jie krito į širdies dirvą, suleido šaknis, o želmuo jau stiebiasi į Saulę.

Man yra labai artimas TĖVO slėpinys! Tai jis mano vidinis ilgesys, traukiantis artyn galingiau, negu gali išlaikyti širdis. Esu TĖVO pagauta, pagrobta, širdis veržte veržiasi į Jį, Jo Meilė mane kerėte pakerėjo.

Susitikimo su TĖVU metu – per Susitaikinimo sakramentą tėveliui Philippe Marie Mossu pasakojau.

– Atėjau į susitikimą su TĖVU. Man atrodo, kad Jis su manimi žaidžia slėpynių. Tiek kartų jutau, kad tuoj tuoj pamatysiu Jo išsiilgtą Veidą, o jis štai ir vėl pasislepia.

Jo ilgėdamasi kitados puoliau į dramatiškąją mediciną – reanimacijos skyrių, kur dirbau 21-erius metus. Jo ieškojau misijų toliuose. Jį vyliausi susitiksianti, net tariausi matanti Jo slėpiningus bruožus kalinio veide. Jo pėdsakų ieškojau *Kryžiaus kelyje aplink Lietuvą* ir antrą kartą – *Kryžiaus ženklo* kelionėje per Lietuvą. Ieškojau Jo akių ir Širdies artimybės žmogaus meilėje ir nuostabiame jos išgyvenime...

Visur jutau Jo veikimo pėdsakus, jutau, kad TĖVAS priartėja, rodos, jau štai apkabinsiu ir prisiglausiu prie Jo visa esatimi, bet... Jo žingsniai vėl nutolsta nuo manęs.

Mane apėmęs didžiulis slėpiningas Jo ilgesys!

Tėvelis Philippe Marie Mossu į mano prisipažinimą taip atsakė.

– Jis ilgai nesislapstys, tik tol, kol tu tapsi TĖVO Veidu žmonėms. Džiaukis, dabar tu išgyveni visų gražiausią savo gyvenimo tarpsnį – dvasinę vaikystę. Ji kur kas nuostabesnė, gražesnė ir tyresnė už kūniškąją vaikystę. TĖVAS tavyje tampa Kūdikiu. Jis netrukus parodys tau savo VEIDĄ.

Tai buvo toks džiaugsmingas Susitaikinimo sakramento išgyvenimas, tarsi prisilietimas prie mistinio TĖVO apkabinimo. Tariausi girdinti Jo Širdį irgi plakant didžiu Ilgesiu, Meile, šaukiančia sugrįžti NAMO, *tenai, iš kur esu atėjusi* – į TĖVO Širdį.

Mano laikas artėja šuoliais.

Meilė nekantrauja apkabinti kitą Meilę ir joje tapti viena.

Nuo rekolekcijų praėjo dvi savaitės, o mistinis šauksmas aidi visai arti, taip švelniai ir aiškiai: „Dukrele, grįžki Namo! Tavęs ilgiuosi nuo amžių, tave vardu šaukiau dar prieš pasaulio sukūrimą, šaukiu ir dabar, kai baigi mano pasiuntinybę žemėje. Šaukiu tave iš Betliejaus ėdžių, nuo įkaitusių Palestinos vieškelių, nuo Kryžiaus aukštumos, nuo šv. Mišių Aukos ir Meilės stalo.

Žvelgiu į tave laukų žiedais; kalbinu žvaigždžių lopšine, upelio čiurlenimu, nerimastingu jūros ošimu, mylinčių akių šviesa...

Dukrele, sugrįžki į savo TĖVO glėbį! Nebijok, kad gyvenimo dienos tirpsta kaip žvakė. Lai tirpsta. Paskutinis liepsnelės plastelėjimas sužibės ryškia amžinojo Gyvenimo šviesa.

Man mielas tavo ilgesingas veržimasis, mielas tavo paprastas tylėjimas ir iškalbingas tavo čiauškėjimas. Man patinka tavo šypsenos malda ir noras padėti kiekvienam klumpančiam. Savo ryžtu vėl eiti *Kryžiaus kelią per Lietuvą* tu palaikai artimą ryšį su manimi. Junk savo ilgesingą šauksmą su manuoju nuo kryžiaus:

– *Trokštu!* – Ir aš atskubėsiu numalšinti tavo troškulio, dovanodamas savo Širdį.

Dukružėle, skubėk skubėk į TĖVO glėbį, ištiestą tau nuo amžių. Aš įvykdysiu tavyje didįjį perkeitimą. Veržte veržkis iš ankštų žemės gelmių į amžiną Gyvybę.

Mano kūdiki, myliu tave ir tuos, kuriuos tu mylėjai. Mudviejų vienodas potraukis. Tavo bičiuliai buvo mano tau siųsti angelai, lydėję žemės keliu. Per juos tu išmokai mane mylėti, per juos tu supratai nepaliaujamo ilgesio graudulį...

Kruvinos Abraomo širdies rauda tu man juos atidavei, o jie iš Amžinybės vykdo pažadėtąją misiją.

Persikelk mintimis į 1977 metus, kai laikei valstybinius egzaminus Kauno Medicinos institute. Tu rengeisi – religingų studentų siaubui – mokslinio komunizmo egzaminui. Jo metu tikintys studentai būdavo gniuždomi, jiems buvo rašomi dvejetai, kad negautų gydytojo diplomo. (Taip buvo pasielgta su Ramune Butkevičiūte, Zita Vezbergaite, Valyte Mačėnaite ir kt.). Tuo metu tu gavai žinią, jog mirė kun. Aleksandras Papučka, ir išskubėjai į šermenis. Kaip varstė tau širdį skausmas, kad komunizmo egzaminą reikėjo laikyti jo laidotuvių dieną. Viešpatie, ką daryti? – spurdėjo tavo širdis. Ir štai kunigas Aleksandras atskubėjo padėti. Ponia Danutė pasisiūlė anksti rytą atvežti tave iš Kupreliškio į Kauną. 7.00 valandą tu jau buvai egzamino vietoje. Kolegos supratingai leido pirmajai traukti bilietą. Dėstytojas Aksomaitis, sužinojęs, jog skubi į artimo brangaus žmogaus laidotuves, pasakė:

– Kolege, jei jūs skubate į laidotuves, aš vienas galiu priimti jūsų egzaminą.

Tuomet tu šaukeisi mano pagalbos: „Viešpatie, ką man daryti? Aš dar tik į du klausimus spėjau pasiruošti?" Ir tu pajutai padrąsinimą: „Eik! Nebijok!" Papildomų klausimų tu negavai. Dėstytojas išklausė atsakymus ir tarė:

– Ar užteks ketverto?

– Ačiū! Puiku!

Dėkinga, džiugia širdimi palikai egzaminų kambarį ir nuskubėjai į automobilį, kur laukė ponia Danutė, ir 120 km greičiu nulėkėte atgal.

Tik bevažiuojant galutinai suvokei, kas atsitiko: komunizmo egzamino siaubas jau tave aplenkė. Kunige Aleksandrai, Tu man padėjai! Tai dangaus pokštas žemės *gudriesiems ir išmintingiesiems.*

Vėliau tu sužinojai, jog susirinkusi egzaminų komisija nustėro:

– Birutė Žemaitytė išlaikė egzaminą ir išlėkė į laidotuves Biržų kraštan?

Juk tau buvo numatyta tas pats, kas kitoms religingoms studentėms – sukirsti egzamino metu. Dėstytojas Aksomaitis, matyt, nebuvo informuotas, vadinasi, nieks nenumatė tokio kunigo Aleksandro pokšto.

Taip sėkmingai buvo įveikta ši kliūtis, nes *Dievui nėra negalimų dalykų.*

Kunigo testamentas

Kai jau rankose turėjau gydytojos diplomą, vėl nuvykau į Kuprelišką, atsiklaupiau prie kunigo Aleksandro kapo, padėkojau jam ir prašiau palaiminimo vykdyti jo Testamentą.

Tebūnie man leista jį čia pakartoti.

1972 m. vasara

Prieš Didįjį karą Vilniuje gyveno neturtinga našlė Ona Rylienė. Vos ne vos pragyvendavo, skalbdama žmonėms drabužius, nes, be savęs, dar turėjo išlaikyti penkis mažus vaikelius.

Sunkiai susirgusi, paprašė kaimynę, kad pakviestų notarą, nes norinti parašyti vaikams testamentą. Kaimynė atkalbinėjo, kad neverta kviesti, nes ji nieko neturinti. Vienintelis turtas – ant sienos kryžius ir pora paklodžių. Bet Rylienei būtinai reikalaujant, notaras buvo pakviestas. Motina sukvietė penkis vaikelius prie lovos ir paprašė, kad notaras rašytų:

– Mieli vaikeliai, štai aš netrukus mirsiu, jūs liksite našlaičiai, bet skiriu ir palieku, ką brangiausio turėjau gyvenime.

Žiūrėkite į kryžių! Aš jums visiems skiriu ir palieku Viešpaties Jėzaus rankų žaizdas. Jūs savo rankomis turėsite uždirbti duonos kąsnį ne tik sau, bet ir mažiesiems broliukams. Jūsų rankos tegu uždirba jums ir jiems dangų.

Dviem jaunesniesiems skiriu ir palieku mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kojų žaizdas. Jūs turėsite bėgioti, kur lieps tie, kuriems tarnausite. Gal ne kartą nuo vargo sutins jums kojos, bet atminkite, kaip kentėjo Jėzus pervertomis kojomis, ir jums gyvenimo našta palengvės. Jūsų kojos teuždirba jums dangų.

Pačiam jauniausiajam skiriu ir palieku Švenčiausiosios Jėzaus Širdies žaizdą. Tu jaunutis, nekaltas, labiausiai Jėzaus esi mylimas. Kai teks kentėti jaunam našlaitėliui gyvenimo kovose, atmink, kad tau suteiks ištvermės perverta Jo Švenčiausiosios Širdies žaizda. Tu joje ieškok ramybės ir paguodos.

Palaiminusi vaikelius, našlė numirė.

Tuojau pasklido gandas apie tą nuostabųjį testamentą. Atsirado žmonių, kurie paėmė vaikelius našlaitėlius, juos išmokė, ir jie tapo gerais žmonėmis. Jauniausiasis įstojo į Jėzaus Draugiją, vėliau tapo garsiu misionieriumi ir visur skelbė atvertos Jėzaus Širdies meilę.

Vaikeli mielas, Jėzaus ir Marijos žiedeli, ir aš Tau šiandieną rašau šiuos žodžius, tebūnie tai lyg

Testamentas

Tau, taip mylinčiai, taip pasiaukojančiai Jėzui, jausdamas nebeilgą savo gyvenimą, skiriu ir palieku kentėjusio ir prisikėlusio Viešpaties Jėzaus penkias žaizdas.

Skiriu tau mūsų Viešpaties Jėzaus rankų žaizdas: tu savo rankelėmis gelbėsi žmones, gydysi, duosi vaistus, glamonėsi sergantį, kaip Jėzų kenčiantį. Tavo rankos tegul lengvins sopulius. Tu glostysi vaikelius, senelius – visus, kurie tavo pagalbos prašys. Ir tavo rankos suteiks jiems ramybę.

Tau skiriu ir palieku Viešpaties Jėzaus kojų žaizdas: tu juk turėsi nedelsdama bėgti, išgirdusi kenčiančio dejonę. Gal labai bus nuvargusios kojelės, bet tu žinai, kad, eidama pas ligonį, eini lyg pas Jėzų ant Golgotos, ir tavo kojos neš kenčiantiems palaimą.

Tau skiriu ir palieku Švenčiausiosios Jėzaus Širdies žaizdą. Tu turi be galo jautrią širdį, kupiną meilės Jėzui ir Jo Motinėlei. Kai matysi kenčiančius, ir tavo širdelė kentės; kai matysi nesitaisančius nusidėjėlius, irgi kentėsi. Ne kartą gal širdį užlies baisi gėla ir skausmas, kai besidarbuodama nesulauksi žemiškos paguodos. Gal neužmigdama naktimis jausi nenumalšinamą, sielos nepasiekiamą troškulį... Gal ne kartą bus liūdna, kai kokia dulkelė nukris ant tavo jautrios sielos.

Nešk savo gerąją, meilės kupiną širdį liūdintiems ir kenčiantiems. Jei kada išsprūs atodūsis: „Kodėl, Dievuli, taip sunku?" – gali su Maironiu pasiguosti: „Pati sau meilės – laimės nepažinus, kitiems išganymą nešu". O

tai ir bus svarbiausia. Nes kitiems išganymą nešdama ir lengvindama kentėjimus, nė nepajusi, kad tampi visų laimingiausia.

Taigi, Vaidilute, tu pagal mano testamentą tampi laimės skleidėja kitiems ir kartu pati labai laiminga. Tau to trokštu iš visos širdies. Pažinęs tavo jautrią Dievui ir artimui širdį, šios vasaros sapne matau tave nušviestą saulės spindulių, bėgančią į gyvenimo kalnelį, žiūrinčią pro dieviškus atvertos Širdies vartus ir su šypsena lūpose, su kaitria sielos ugnele nešančią žmonijai išganingą kentėjusio ir prisikėlusio Jėzaus žaizdų palaimą. Ir tos žaizdos tau virs Amžinojo gyvenimo džiaugsmu.

Jei po daugel metų kur nors rastum šį mano rašinį ir atgaivintum širdyje gražų vasaros sapno dienų atminimą, Dievo ir artimo meilės ugnį, norėčiau nors iš tolo pasidžiaugti tavo laime. Tavo gyvenimą ir tavo darbus telydi meiliu žvilgsniu Švenčiausioji Mergelė Marija, tikroji tavo Motina, telydi ji tavo darbus Jos Sūnaus garbei.

Tikrai pasitikiu tavimi, žinau, kad ištversi, o ir aš savo malda, nors ir neverta, budėsiu tavo sielos sargyboje. Padėk ir tu man savo šventa malda. Tikiu, pasitikiu ir tėviškai krikščioniškai myliu.

Laiminu!

Kun. Aleksandras

Jau trys dešimtmečiai kai vykdau šį testamentą. 25-eri metai prabėgo nuo kunigo Aleksandro mirties, o jis tebegloboja ligi šiolei. Tai tikras angelas, gyvenęs žemėje. Kokia privilegija turėti tokius globėjus!

1976 m. rugsėjo 1 d.

[Pirmasis mėnesio šeštadienis]

Šv. Dievo Motina leido suprasti, kad tavo sielos sargyboje teks būti penkiolika metų. Tau grės nemaži pavojai, patirsi silpnumo valandų.

Man buvo pasakyta apie tave paslaptis, kurią tik po 15-os metų bus leista atskleisti. Dabar suprantu, kodėl susipažinome, kodėl man reikia kentėti ir kam visa tai. Ir nušvito man siela, užgauta tolimo aido.

Nors ir norėtum išsiveržti iš mano globos, bet man patikėta Simeono pareiga: *iki pamatysim Viešpaties Veidą...* (plg. *Lk 2, 26).*

Man pavesta prižiūrėti kiekvienas tavo žingsnelis... O vėliau kokia nuostabi amžina garbė laukia!

Tu nesuprastum dabar daugelio dalykų. Ir nereikia. Tik atmink, kad per 15-ka metų bus dar daug kovų, reikės daug ką įveikti. Ir man pavesta padėti tau laimėti kovą.

Ar manai, kad kalba Motinos lūpos? Ne, Širdis! Tai dar nuostabiau. Džiaukis išvaizdos panašumu. O Dieve, kokia laimė klūpoti prieš altorių. Tai gal sapnas ar ekstazė, nežinau.

Ak, kokia laimė būti mažų mažiausiam ir degti neapsakoma amžinybės Meilės ugnimi! Tai dar geriau atskleisiu po 15-os metų. Dabar gana!

Kaip gera alsuoti žiūrint į Švč. Mergelės Marijos grožį! Ar tu jauti tą neapsakomą dvasios pakilimą? Juk tu esi ta, kuriai skirta šiek tiek pakentėti, o paskui būti amžiname džiaugsme. Tai įvyks per Jos nepaliaujamą globą.

Džiaukis! Šiandien turėtum verkti iš laimės, nors žemėje ji trumpa.

Marija! Marija! Garbė ir meilė Tau.

Ilgiuosi Amžinybės, tos šalelės, kur mūsų geroji Motinėlė, kur jau nebėra mirties. Tai mums įgimta. Tai pažįstame iš natūralių dalykų:

* paleista strėlė lekia į taikinį
* paukštis skrenda į laisvę
* upė teka į vandenyną
* keleivis grįžta namo
* siela ilgisi amžinosios tėvynės Dangaus.

Tai karstas – gyvenimo tikslas? O ne! Tikslas – dangus, į kurį, užtariami Švč. Mergelės Marijos, tikrai pateksime ir amžinai gyvensime.

Marija nenori atimti skausmo. Bet Ji, daug kentėjusi, atjaus ir paguos mus.

Švč. Marija, Skausmų Karaliene, kurios širdį pervėrė septyni kalavijai, Tu pažįsti atsisveikinimo skausmą, jo kartėlį, todėl kai mirties valandą teks skirtis su artimaisiais, parodyk mums amžinąsias žvaigždes, kad mes, Tavo pamokyti, savo kančią, ilgesį, sielvartus paaukotume Dievui ir galėtume su Tavimi susitikti laimingoje Amžinybėje.

1976 m. rugsėjo 15 d.

Šiandien Švč. Motinos septynių skausmų diena. Jau naktis. Traukte traukia nueiti prie tabernakulio. Kaip čia ramu. Kur tu esi? Apie tave Jam ir Motinai kalbu. Motinos galvą vainikuoja aukso žiburėliai. Suvirpina

širdį ilgesys, persmelkia gėla, ir ištiesi rankas į Viešpatį trokšdamas paguodos Namų prieglobstyje.

Kodėl kasdien Švč. Marijos galvą juosia žibantis vainikėlis? Todėl, kad kasdien tiek daug pasiaukojimo ir mažų aukų skiriu, kad būtum miela ir šventa.

Ilgai stovėjau prie beržų šalia kelio, paskui kapinėse po liepa ir berželiu, kur tu atnešusi gėlytę padėsi ant mano kapo. Aplankyk ir skruzdėlytes, pereik alėją, tiltą ir dar sugrįžk prie kapo, sukalbėjusi „Sveika, Marija", važiuok namo. Bus diena, kai Dievui leidus Tenai susitiksime. Dar daug darbų, kovų, kančių ir pergalių laukia tavęs. Su Marija būsi tvirta. Tikiu, pasitikiu ir myliu tave. Švč. Marija, globok mano vaikelį.

O kokį neapsakomą sapną regėjau, kokią gražią melodiją girdėjau dar lyg ne visai nubudęs. Rodos, einu su tavimi per gražų, žalią mišką ir staiga – status krantas. Į dešinę vinguriuoja vieškelis, čia siaurėdamas, čia platėdamas. Užgniaužia kvapą atsivėrusi gili dauba. Vos vos įžiūrimas dugnas – lyguma. Už jos – vėl aukštas kalnas. Pakalnė, plati dauba, kitas kalnas, o ant jo žalia žalia žolė, prikaišiota įvairiaspalvių gėlių, girdi čiurlenantį upelį, krištolinius fontanus, žengi deimantais nubarstytais takeliais. Tolumoje kyla kitas kalnas, virš galvos – lyg debesyse, lyg tekančios saulės spinduliuose – dunkso bažnyčios bokštų siluetai.

Ne, negaliu aprašyti nė milijoninės dalies to grožio ir tos mane apėmusios ekstazės. Ir tas grožis ne tiek regimas, kiek jaučiamas, kaip būna tik sapne. Tu stovi šalia manęs ir, lyg bijodama pakalnėn stačiu šlaitu nuslysti, įsitvėrusi man į ranką. Aš tvirtai laikau ir abu pasilenkę žiūrime su nuostaba – taip tylu, baugu,

bet širdy ramu. Pamanau, jog tai tavo niekad neregėta tėviškė: „Dieve, Dieve, koks neapsakomas grožis, tikra Šveicarija!"

Mano regėjimas tęsiasi. Pajuntu, kad šalia, arčiau tavęs, bet beveik vidury, šiek tiek pakilusi aukščiau, ištiesusi rankas stovi mūsų mieliausioji Motina Marija ir tarsi gieda:

Saugau, nebijokit,
Jau pasižiūrėkit,
Koks dangiškas grožis
Spindi tolumoj!

Gaida atsklinda kaip aidas, negaliu pakartoti. Nuostabioji melodija ir džiaugsmingas širdies plakimas prižadina dienos tikrovei.

Noriu atgaminti ką tik matytą reginį. Rodos, prie fontano mačiau daug pažįstamų jau mirusių žmonių sielų, ramiai vaikštinėjančių ir besimaudančių spindinčiuose šviesos spinduliuose.

Atsikeliu, uždegu šviesą, ji tokia blanki, palyginti su ką tik regėta. Čiumpu knygutę ir tušinuką, kad neužmirščiau dovanoto sapno. Visi žmonės dar miega. O mano širdis laimės kupina, net rašyti sunku. Aidi aidi melodingas balsas. Rodos, tebejaučiu, kaip stipriai tu įsitvėrusi man į ranką ir lyg su baime žvelgi į visą tą grožį. Išvydau spindintį tavo veidą, ir lyg Rankas, dedančias tau ant galvos baltų, mėlynų ir raudonų rožių vainiką. Tai tebuvo akimirksnis, nes visas dėmesys buvo nukreiptas kitur, ausys klausėsi melodijos. Ją pagavę sučiulbo vyturėliai, atėjo ir nuėjo tylios muzikos aidas.

O Marija, Marija, Švenčiausia lelija, – kartoju ir dabar.

Garbė ir Meilė Tau.

Mes turime kilti ir kelti.

Mūsų pareiga, kiek nuo mūsų priklauso, – būti Dievo vaiku.

Vaikeliuk mielas, pagal tavo mamos pasakymą, kitais metais būsi Kristaus amžinai... Taigi dar mylimesnis Marijos vaikelis. Aš taip pat noriu būti tikru Švč. Marijos vaikeliu. Net sveikatos sau neprašau, nes Dievo ir Motinėlės valia – Jų malonė man duoti ar neduoti. Žinoma, trokštu būdamas sveikas darbuotis savo ir kitų sielų gerovei. Labiausiai prašau, kad būčiau Dievui ištikimas iki mirties ir vis globojamas Švč. Marijos, kad būčiau vertas Jėzaus ir Marijos meilės ir malonės. Žinau, kad prašantiems teikiamas pasigailėjimas.

Trokštu tau Aukščiausiojo palaimos, Švč. Motinėlės globos, kad visuomet liktum ištikima savo pašaukimui, atliktum gerojo samariečio pareigas, gelbėtum ligonius, gydytum jų kūnus, o sielas keltum į amžinąjį grožį, į Meilės Saulę – Dievą. Norėčiau, kad niekam nebūtum priežastis smukti žemyn, kad tave vis keltų aukštyn Dvasia, o tu kartu keltum kitus. Esame silpni, vilionių daug, bet amžinoji Meilė, vienijanti žmones, padės skaidrinti savo ir kitų dvasios veidą. Kiek įstengsiu, padėsiu ir aš tau malda ir pasiaukojimu. Padėk man ir tu, šventasis vaikeli. Myliu tave be galo!

1976 m. rugsėjo 28 d.

Šiandien vykau į gretimą parapiją pas ligonį. Vežiau Jėzulį, su Juo kalbėjausi. Tu irgi buvai kartu.

Važiavome arkliu per dideles duobes ir purvyną. Pakelių medeliai jau puošiasi rudeniniais geltonais ir raudonais lapais. Kelionė truko keturias valandas.

Miela ir gera Jį vežti, kai Jis glaudžiasi prie mano širdies. Aš Jėzui kalbu, meldžiuosi. Galiu melsti Jo pagalbos visiems – ir kurie man paskirti, ir kurie myli ar nemyli, vis tiek.

Nebedaug šioje knygutėje beliko lapelių. Čia per Švč. Motiną kalbuosi su tavimi. Linkiu tau sėkmės visame gyvenime.

Jei būsi ištikima Dievui, tau dar čia, žemėje, pažadėtas neapsakomas dvasinis džiaugsmas. Dabar apie tai patylėsiu. O kokia graži tavęs laukia Amžinybė!

Švč. Motinai globojant ir laiminant, ištikimai budėsiu tavo sielos sargyboje. Tik neužmiršk savo šventų pažadų. Narsiai kovok su gyvenimo audromis.

Dievas yra Meilė! Visas dieviškas savybes nešame žmonėms per meilę, meilę be dulkelių.

Joana de Šantal padėjo Pranciškui Saleziečiui, Klara – Pranciškui Asyžiečiui, o tu padėk man pajusti Dievo meilės veikimą per tave.

Tebūnie laimės kupina širdis!

Myliu tave be galo.

Kryžiaus kelias sesėms ir broliams

Įžanga

Štai išvykau vėl pas ligonį. Aplankiau su Jėzumi 89 metų senutę. Jau sugrįžau ir tęsiu apmąstymus. Naktis. Gal jau miegi? Labanakt tau.

Jėzus kalba mums.

Dažnai matau jus vienišus, pamirštančius, kad aš esu su jumis. Esu gyvas tabernakulyje ir visuomet noriu būti jūsų širdies altoriuje. Priimkite mane! Aš beldžiuosi į jūsų širdis. Noriu, kad mane savyje jaustu-

mėte kaip Gyvąjį Dievą. Kryžiaus kelyje, sesės, aš jums kalbėsiu, atidžiai klausykite. Aš esu gyvas!

I

Štai aš nuteistas prikalti prie kryžiaus. Prisiimu šią bausmę už jus, kad laimėtumėte amžinąjį gyvenimą. Daugelis žmonių to nežino ir nenori žinoti. Sako, kad aš trukdau žemėje sukurti rojų. Aš jus, sesės, pasirinkau, kad atitaisytumėte šią nuomonę. Sakykite visiems, kad aš Išganytojas – tikroji žmonijos laimė.

II

Man uždeda sunkų kryžių. Jame sutelktas visas žmonijos nuodėmių svoris. Slegia pečius, bet dar labiau širdį. Kiekvienas žmogus neša savo kryžių, dažnai nenuopelningai. Tegul per jus, per jūsų gražų pavyzdį žmonės sužino, kad, kantriai nešdami, laimės dangų.

III

Kryžius pranoksta mano jėgas, aš klumpu ant gatvės grindinio. Minios žiaurumas dar skaudžiau eina per širdį. Mokėkite kančios valandose jungtis su manimi.

IV

Man tokia brangi Šventoji Motina, bet dėl žmonių išganymo Jai suteikiu didžiausią skausmą, tarsi jos nemylėčiau. Jūs man pasivedėte. Aš turiu teisę iš jūsų reikalauti, kad sieloms gelbėti aukotumėte net ir brangiausius dalykus.

V

Kareivių atvarytas užpakaly manęs šniokščia Simonas, prilaikydamas kryžių. Aš už jį nešu, o jis man nenori padėti. Bet juk jis nieko apie mane nežinojo. O jūs laisvai padarėte įžadus, pasirinkote tikslą man pagelbėti. Neužmirškite!

VI

Aš laukiau daugiau pagalbos iš savo mokinių. Jie buvo pasiryžę net kalaviju už mane kautis, deja, per silpni kentėti ir dauguma gėdingai pabėgo. Silpna moteris visus sugėdino. Veronika sielojasi dėl mano kruvino veido. Jos nespėjo net budeliai sulaikyti, prasiveržusi ji ištiesė skarelę. Ir jūs lenktyniaukite savo meile man ir artimui.

VII

Žmonės su džiaugsmu puola į nuodėmės glėbį, o aš su skausmu dėl jų parkritau po kryžiumi, kad pašventinčiau žemę, kad savo krauju apvalyčiau nuodėmėn parpuolančiuosius. O tu ką darai, kad kitus nuo nuodėmės sulaikytum?

VIII

Pusę kelio nešiau kryžių neprataręs žodžio. Bet štai moterys verkia, jos sielojasi dėl manęs, jų ašaros sukelia gailestį. Bet ir jos užmiršta, kad visų kančių priežastis – nuodėmė. Iš meilės joms, už meilę tariu pamokomą žodį. Tu, mieloji, būk visuomet ir visur tikra sesutė.

IX

Nešti kryžių reikia tokį tolimą kelią – nuo Piloto rūmų iki Kalvarijos. Dar tolimesnis kelias nuo žemės iki dangaus. Žmonės dažnai suklumpa po nuodėmių našta. Užtat ir aš ne kartą klumpu po kryžiumi.

X

Pažįstate skausmą, kai nuo žaizdų plėšiamas tvarstis. Man visi drabužiai buvo pridžiūvę prie žaizdų, padarytų plakant. Dabar staigiai nuplėšiama. Dar baisiau, kad žmonių akyse buvau apnuogintas. Kentė-

jau šią gėdą, kad jūs būtumėte skaistūs. Būkite atsargūs, budrūs. Nepamirškite, kad trapiausias indas yra skaistumas. Perspėju, budėkite!

XI

Mane kala prie kryžiaus. Braška tempiami sąnariai, iš mano krūtinės veržiasi aimana. Ar matote šį vaizdą, ar jaučiate man užuojautą? Tai už tave ir kitus brolius kenčiu.

Kai tau galvoje maišysis geismai ir pagundos, kai bus siūlomos nedoros progos, kalk viską prie manojo kryžiaus, kad tavo siela išliktų tyra. Atmink, kad nuodėmė – didžiausia blogybė ir kad nėra didesnės meilės už manąją Meilę.

XII

Aš už visus mirštu ant kryžiaus. Visa, ką turėjau žemiška, atidaviau, kad jus atpirkčiau. Aš pakviečiau, – paklausėte. Nepameskite šio aukos kelio. Jūs silpni ir nedrąsūs. Tai tiesa, bet juk aš siūlausi būti su jumis. Veikite, būkite su manimi ir jus lydės sėkmė.

XIII

Mano Motina ir drąsesnieji mokiniai, moterys savo globon paima mano kūną. Atsargiai ištraukia vinis, nuleidžia žemėn, prausia kūną, tepa aliejais, barsto kvapiosiomis žolėmis.

Aš jus kviečiu prie gyvojo savo Kūno – Eucharistijos. Ar nori būti su manimi? Aš noriu būti su tavimi! – gyvoje nepaliaujamoje begalinėje Meilėje.

XIV

Su liūdesiu ir meile mane palaidojo artimieji. Priešai džiaugėsi, kad mane įveikė. Seniai išmirė anoji minia, mane variusi į kalną, kankinusi ir laidojusi. Bet

amžiais žmonės savo nuodėmėmis nepaliauja mane žudę ir laidoję. Aš jus kviečiu: būkite mano kapo saugotojos ir matykite mane savo širdyje prisikėlusį ir kaskart prisikeliantį. Padėkite man ir kituose prisikelti, kad visi amžinai džiaugtumėmės.

Užbaiga

Aš kalbėjau tau, tu klauseisi. Gyvenime esi turėjusi malonių, džiaugsmingų valandėlių, bet buvo ir skausmo, netekčių, nusivylimų. Sėkmė lydėjo tave, kai ėjai su manimi. Ar ne tiesa? Vos valandėlei atsitraukdavai nuo manęs, tuoj suklupdavai. Norint spinduliuoti ateityje, nepaslysti, neužtenka nešti žibintą, reikia, kad jis šviestų. Jei nori sėkmės, eik su manimi. Ieškok ne savo, bet mano garbės; ne save nešk, bet nešk savyje mano dieviškąją šviesą. Tada aš laiminsiu tavo darbą, o tiems, kuriems darbuosies, būsi angelu ir jų sielos atsilieps į tavąjį šauksmą.

1976 m. rugsėjo 28 d.

Vaikeliuk mielas, girdėjai šiuose menkuose apmąstymuose tylų Kristaus šauksmą. Tegul skamba jo aidas tavo gyvenime ir tyra meile plakančioje širdyje. Gyvenimas greit prabėgs. Už visą meilę ir auką su meile pasitiks ir priglaus Jis – Didžioji Meilė ir Švenčiausioji Meilės Motina Marija.

Gyvenk Švč. Marijos širdyje. Tau gyvenimo kelias dar prieš akis. Jei Dievas leis, aš ir miręs prašysiu tau Švč. Mergelės Marijos globos ir palaimos. Tu pasimelsi, vaikeliuk mielas, prie mano kapo, o aš lauksiu tenai, Amžinajame susitikime.

Kun. Aleksandras

Laukimas tęsiasi jau daug metų. Laukiu, žinoma, ne rankas sudėjusi, bet veržtamasi, ilgėdamasi TĖVO Danguje, Švč. Motinos ir mylimų žmonių.

1987 m. birželio 13-ąją šventėme kunigo Aleksandro mirties 10-asias metines. Susirinko daug mielų, pažįstamų veidų – nuoširdieji parapijiečiai, bičiuliai, kunigai, visi, kurie turi jį širdyje. Šv. Mišių aukoje susivienijo keliaujanti ir Amžinybėje esanti Bažnyčia. Ta pati Kuprelišk bažnytėlė, gražiai restauruota kun. Petro Nykšto, ir kapas po berželiu ir liepa, skendintis žieduose. Žmonės tiesiog lenktyniauja puošdami šio žemės angelo, meiliai visų vadinamo kunigu Aleksiuku – kapą.

Tariau ir aš atminimo žodį.

Jau dešimt metų, kai žemę paliko šis kilnus, kūdikiškos dvasios, tyro džiaugsmo ir didelio skausmo kupinas žmogus.

Rodos, dar taip neseniai jis buvo tarp mūsų kaip gerumo, džiaugsmo, maldos ir taikos angelas.

Dar taip neseniai jis skubėjo šluostyti mūsų ašarų, klausyti tylaus skundo. Dar taip neseniai skambėjo jo balsas sakykloje, kur lūpomis ir širdimi skelbė amžinojo Dievo Meilę.

Dar taip neseniai jo šventos kunigiškos rankos kėlė Ostiją ir gyvenimą aukai. Dar taip neseniai skambėjo nuostabi pianino ir pjūklo muzika, lydima mylinčios širdies giesmės ar dainos.

O dabar? – Dabar jis mums kalba nemirtinga meilės kalba. Jis mums kalba iš amžino pavasario šalies, kurioje, tikime, jis džiaugiasi dangiškojo TĖVO prieglobstyje, regėdamas Tą, kurią taip mylėjo žemėje – Motiną Mariją.

Šiais sąmyšio, nerimo, įtampos ir susvetimėjimo laikais jis mums prabyla ramybe. Jis kalba mums gėlių kvapu, ošiančių medžių šnaresiu, linguojančiomis beržų šakelėmis.

Jis kalba meile, galingesne už mirtį, kviesdamas pakilti virš kasdienių rūpesčių, kančių, – pakilti į Golgotos kalną, nuo kurio matyti auštantis Prisikėlimo rytas.

Jis kviečia mus į kovą su nuodėmės tamsa ir veidmainyste. Ne į ginklų, bet meilės kovą: blogį nugalėti gerumu, tamsą – šviesa, neapykantą – meile.

Jis kviečia būti Simonu Kirėniečiu, padedančiu artimui nešti kryžių; Veronika, pastebinčia širdyje paslėptas ašaras ir jas šluostančia gerumu pražydusiomis rankomis.

Jis kviečia mus atsistoti po Jėzaus kryžiumi kartu su Švenčiausiąja Motina ir dalyvauti atpirkimo vyksme.

Mes pavargę nuo triukšmo, įtampos, skubėjimo. Ir kaip gera išgirsti švelnų Amžinybės prakalbinimą!

Kapas – vieta, kurioje sustoja laikas ir prabyla nesibaigianti Meilė. Šitas kapas skelbia nemirtingumą, šlovę ir amžiną Meilę. Palaiminti mirštantys Viešpatyje.

Palaimintas Tu, kunige Aleksandrai, sudegęs kaip auka ant Dievo ir artimo meilės aukuro.

Tai kas, kad nutilo žingsniai, balsas, bet nenutilo meilės giesmė, raginanti eiti per gyvenimą kaip Jėzus, darant gera, gydant sužeistas širdis, pasilenkti ir guosti tuos, kurie paklydę rauda; pamatyti sužeistą, subjaurotą Bažnyčios veidą žmonėse ir jį nuvalyti, nušluostyti Veronikos skara; būti sumate-

rialėjusiame pasaulyje Evangelijos raugu ir pamažu, gyvybingai keisti jo struktūrą, kelti į TĖVĄ.

Mes turime tapti dieviški. Prieš 600 metų Viešpats savo maloningumu pasilenkė ir dievišku pabučiavimu paženklino mūsų Tautą, pakviesdamas į savo vaikų būrį.

Didysis 600 metų Lietuvos Krikšto Jubiliejus, o šalia jo žvaigždele spindi mažutis dešimties metų kilnaus kunigo Aleksandro mirties jubiliejus. Jau dešimt metų jis Tėviškėje, dešimt metų jis laukia mūsų pareinant į TĖVO Namus.

Mums skaudu, nes gyva netekties žaizda... Tačiau kilkime aukščiau kančios ir pamatysime nuostabią šalį, vertą mirties ir gyvenimo.

Nesakykime, kad mirtis žiauri. Ji – Dievo Valios vykdytoja. Pro jos vartus įėję, mes susitiksime savo mylimuosius, pašauktus vardu. O dabar visa širdimi tarkime:

– Iki pasimatymo, kunige Aleksandrai! Tu ateik laiku mūsų pasitikti. Ateik mūsų priglausti, nušluostyti mums ašarų ir parodyti nuostabiosios rytdienos Tėviškės.

Ateik, kunige Aleksandrai, atskrisk, kaip mėgdavai sakyti, į mūsų žemę, į mano gyvenimą ir paruošk savo vaiką amžinajam susitikimui su TĖVU.

Sakyk, kada išsipildys Tavo mįslingi pasakymai, nuojautos, pranešimai, vizijos.

Kokia TĖVO valia? Ar Jis nori, kad dar darbuočiausi žemėje, ar jau laukia Amžinybėje? Tu padėk, gerasis angele, kartu su Švč. Motina įvykdyti Jo meilingąją Valią.

Ilgesio spyglys, giliai įsmigęs man krūtinėn, lieja savo nuostabią giesmę. Esu tikras Erškėčių paukštis ir

skausmingai ieškau kančių, kurios mane paruoštų Mirčiai – pasimatymui su TĖVU. Prašiau Švč. Motiną malonės, kad Ji išmelstų galimybę nuskaistėti žemėje, o po mirties iš karto pamatyti TĖVO Veidą. Ilgesys toks didelis, taip skausmingai plakdina širdį, rodos, nuolat girdžiu TĖVO balsą, šaukiantį Namo, bet vis dar ne mano valanda.

Tėvelis Philippe Marie Mossu per rekolekcijų išpažintį sakė:

– TĖVAS ilgai nesislapstys, tik tol, kol tu tapsi Jo Veidu žmonėms. *Kas yra matęs mane, yra matęs Tėvą! <...> Nejau tu netiki, kad aš esu TĖVE ir TĖVAS yra manyje?!* (Jn 14, 9–10).

Jėzau, tai Tavo darbas – išryškinti TĖVO bruožus mano veide. Žinai, kad esu silpna, kad tai ne mano jėgoms. Rūpestingai atlik šį darbą. Stengsiuosi neskubinti Tavęs, bet Tu pats paskubėk!

2002 m. birželio 15 d. šventėme kunigo Aleksandro grįžimo į TĖVO Namus 25-erių metų jubiliejų. Susirinko parapijiečiai, giminės, bičiuliai. Šv. Mišias aukojo klebonas Jonas Labakojis ir kun. Petras Nykštas. Aplink kapą, žydintį gėlėmis, sustojo gausus būrys. Jau 25-eri metai, kai Tu Amžinybėje, o aš vis laukiu išsipildant pažado: „Juk tu esi ta, kuriai skirta šiek tiek pakentėti, o paskui būti amžiname džiaugsme. Tai įvyks per Jos nepaliaujamą globą. Džiaukis!"

Taip, kunige Aleksandrai, džiaugiuosi, laukiu ir nesulaukiu...

TĖVAS dar nekviečia, todėl ilgesingai laukiu, klausydama švelniausio šlamesio, skelbiančio Jo žingsnių garsą.

Džiūgaukite, teisieji, Viešpatyje, –
dera, kad dorieji jį šlovintų.
Šlovinkite Viešpatį lyra,
skambinkite jam dešimtstyge arfa.
Giedokite jam naują giesmę,
šmaikščiai lieskite stygas, džiugiai šūkaudami.
Juk Viešpaties žodis yra tiesus
ir visi jo darbai patikimi.
Jis myli, kas teisu ir teisinga;
ištikimos Viešpaties meilės pilna žemė.
<...>
Mūsų viltis Viešpatyje, –
jis mūsų pagalba ir skydas.
Juk jis linksmina mūsų širdį,
nes mes pasitikime jo šventuoju vardu,
Tebūna su mumis tavo ištikima meilė,
Viešpatie, nes mes į tave žvelgiame.

(Ps 33, 1–5. 20 – 22)

Tu padėk man laukti, padėk TĖVUI, *šmaikščiai liečiant stygas, džiugiai šūkauti,* kad Jis išgirstų žemėje aidintį ilgesio ir meilės balsą ir skubėtų ateiti, nes *Jo ištikimoji Meilė visuomet su savo vaikais, Jo ištikimos meilės pripildyta žemė.* Lai būsiu sklidinai pripildyta meilės ilgesio, nes esu Jo pamiltoji žemė. Jis mane tokią sukūrė, Jis ir sudievins, pakels ligi savęs.

Tu, brangus kunige Aleksandrai, mokėjai šitaip gražiai griežti pjūklu, liedavai tokią ilgesio melodiją, atrodydavo, kad širdis kalba, aimanuoja, kužda, šnabžda, verkia, rauda... Pagriežk ir dabar TĖVUI šią ilgesio melodiją, tik vietoj pjūklo, imk mano širdį... Tebūna joje sudėta visa meilė, visas ilgesys, vaiko šauksmas...

„Mūsų viltys Viešpatyje, –
Jis mūsų pagalba ir skydas".
O mano Ilgesy,
ar jau visas melodijas širdy išgrojai?
Maldoj pritilęs, apgaubi mane iš naujo.
Išlietas giesmėje, vėl tyliai įslenki
ir stovi kambario kampe.
Nors sklidina kasdien tavęs aukos taurė,
versmė tavoji nemažėja ir trykšta vėl,
aukojimą pabaigus.
Žvaigždžių šviesoj tu nublanksti,
kad dar ištikimiau lydėtum
žemėn grįžus.

Tavo delnų suspausta širdimi
šnabždu tau „trokštu!"
Ir vilgau tavo delnus ašarom,
bet dar stipriau apkabini.
Tu nesibaigiantis ir
nepraeinantis
Tu – amžinas
Kaip Viešpats.

Violeta Vilbik

Tai Tu, o TĖVE, manyje tapai Ilgesiu. Šia ilgesio liepsna Tu mane skaistini. Degink, o Meile, visa, kas turi sudegti, kad likčiau gryna liepsna, laužu, prie kurio sušiltų sušalusieji, ištirptų ledai, kaustantys širdis, kad žmonės, tapę laisvi, užgiedotų:

„Tegyvuoja Dievas ir Jo dieviškasis džiaugsmas! Aš myliu Jį" (F.Dostojevskis).

Tikrai lig šiolei nesupratau savo didžiulio ilgesio priežasties. Tik dabar nušvito: TĖVAS ilgisi manyje!

Todėl pati nežinau, ko daugiau trokšti:

* sugrįžti pas TĖVĄ ar
* gyventi žemėje?!

Ateina į galvą poeto Rainerio Marija Rilkės eilės:

Ką veiksi, Dieve, jei numirsiu, –
Aš Tavo indas, – jei subirsiu?
Ir vynas, – jei actu pavirsiu?
Aš, Tau drabužis – jei iširsiu?
Kas džiaugsis Tavo didumu?

Nebus Tau be manęs namų,
Kur šiltą žodį rast viliesi.
Aš tau sandalai – ką avėsi
Ant savo kojų skaudamų?

Tavęs negaubs platus apsiaustas,
O Tavo žvilgsnis – jam smagu.
Kad aš, lyg pagalviu pūkų,
Jį savo skruostu sutinku.

Tarp akmenų svečių nuogų –
Turės, manęs neradęs, glaustis.
Ką veiksi, Dieve? –
Man baugu.

TĖVE, dėl Tavęs sutinku gyventi žemėje, nors pagal širdies balsą veržte veržiuosi Namo. Tau bus liūdna. Kas tau šypsosis kūdikio šypsniu? Kas džiūgaus ir krykštaus Tavo Meilei? Aš tokia laiminga, kupina Tavojo džiaugsmo. Esu visiškai laisva nuo žemės vilionių. Didžiausia mano svajonė ir ilgesys – apkabinti Tave, pamatyti Tavo Veidą. Tačiau, jei nori slėpiningus

savo Veido bruožus apreikšti žmonėms per mane, – tebūnie taip.

Šventasis Kryžiaus Jonas byloja:

Dievas myli save sieloje,
kuriai yra davęs malonę.
Jis gyvena joje ir ja džiaugiasi.

(Dvasios giesmė, 24)

Dievas yra tavyje. Jis – Begalinė Būtis
ir pripildo tave savo malonių.
Jis yra Visagalis
ir myli tave savo visagalybe.
Jis – pati Išmintis,
ir tu jauti, kad Jis veikia
tavyje savo išmintingumu...
Jis yra šventas
tu jauti, jog Jis myli tave
ir veikia tave savo šventumu.

Jisai – Būtybė kilni, galinga, švelni,
ir tu jauti, jog Jis myli tave
stipriai, kilniai, švelniai.
Jisai tyras,
ir tu jauti, kad Jo Meilė tyra.
... Jis – tikras nuolankumas
ir myli tave būtent su tikru
nusižeminimu.

... Tave Jis pakelia iki savęs,
Su džiaugsmu tau atskleidžia save,
suteikia tau pažinimą.

Atgręžia į tave savo Veidą,
pilną malonės, vienydamasis
su Juo, tu iš džiaugsmo suvirpi.
Jis tau sako: Aš esu tavo ir tau,
džiaugiuosi, jog esu, kas esu,
idant galėčiau būti tavo
ir tau atsiduoti.

Tave apima nuostabus džiūgavimas
pagal didžiausią darnumą tavo
sielos ir netgi tavojo kūno.
Visas tu pasidarei
lyg tas rojus, kuriam dieviškos
versmės teikia apstybę.

... Visa, ką čia būtų galima pasakyti,
pranoksta mums įprastą realybę,
kadangi sielos sudieviškinimas
– tai kažkas iš tikro nenusakoma.
Siela įgalinama dalyvauti Dievo gyvenime.
... Ją perkeičia Meilės pilnatvė.
Tada ji džiaugiasi Dievo garbe.
Šie garbės regėjimai, teikiami sielai,
yra pastovūs, tobuli, nuolatiniai
ir sklidini vaiskumo: gilaus
ir tikrai dieviško...

(Gyvoji meilės liepsna, 3)

... Siela regi, ir visai aiškiai,
kokia begaline meile Dievas ją myli.
Ir pati ji Dievą norėtų mylėti
tokia pat kilnia, tokia pat tobula meile.

Dėl to ir jos troškimas būti į Jį perkeista,
nes ji tegalės tokią meilę pasiekti
vien tik visišku perkeitimu
savosios valios į Dievo Valią...
Taigi siela myli Dievą Dievo Valia,
myli taip, kaip pati yra Jo
mylima, nes myli Jį pagal Dievo Valią,
taigi per Šventąją Dvasią.

... Iš to tobulos meilės laipsnio
tiesiogiai išplaukia tarsi garbės būsena,
kai sielą apima galingas džiūgavimas,
substancinis ir tikrai dieviškas.
Atrodo, jog visa sielos substancija paskęsta
garbėje.
Siela džiaugiasi Dievu ir patiria, tarsi jau
turėdama Jį,
vidinę saldybę, kuri verčia Jį šlovinti,
reikšti Jam savo pagarbą, garbinti,
Juo gėrėtis su didžiausiu džiaugsmu
liepsningiausiąja meile.

(Dvasios giesmė, 37)

... Siela jaučia, kad gyvoji Dievo meilės ugnis
ypatingu būdu jai suteikia
visus turtus, kurių Dievo meilė yra sklidina.
Štai kodėl ji šaukia:
„O gyvoji Meilės liepsna,
tu su didžiausiu švelnumu degini mane!"

... O Meile,
kaip švelniai Tu mane taurini
savo meilės polėkiais
ir persmelki visas mano sielos galias bei sugebėjimus.
Tu lieji į mane man meilę,
atitinkančią kiekvieną mano valios galią.
Savo palaimos versme
Tu pagirdai mano sielos gelmės esmę,
Savo dievišku ryšiu
ir vienybe su savąja esme!..

... O, į kokias aukštybes
jaučiasi pakelta
tokia palaiminta siela!
Kokį didingumą ji savyje pamato!
Koks didis jos pasigėrėjimas,
kai ji kontempliuoja jai tekusį grožį ir šventumą!
Pastebėjusi, jog yra šitaip panardinta
į neišsenkamas Dievo spindesio versmes,
ji žvelgia,
kaipgi Amžinasis Tėvas
persmelks ir jos aukštesniąją dalį,
ir žemesniąją – kūną.

... Jūs – Dievo lobių saugotojai;
jūs esate amžinosios Širdies atšvaitas,
Dievo gerumo atvaizdas, veidrodis be dėmės...

(Gyvoji meilės liepsna, 3)

... Tuo pat metu
ir Tėvas, ir Sūnus, ir Šventoji Dvasia
jungiasi su šia siela.
Visi trys Asmenys yra šviesa ir meilės liepsna joje.
... Sielą perskrodžia
Šventoji Dvasia, kuri ją pripildo
aukščiausio tobulumo ir šventumo meilės,
nes siela geidžia
gėrio ir garbės pilnatvės,
Šventoji Dvasia šią sielą užlieja gėrybėmis ir garbe,
pripildo ją meilės,
pranokstančios visus jausmus, kurių neįmanoma apsakyti.
Meilės iš tų Dievo gilybių,
kurioms tebūna garbė ir šlovė
per amžių amžius!

(Gyvoji meilės liepsna, 4)

Iš prancūzų kalbos vertė *Zita Petraitytė*

Tai štai kokia yra TĖVO Valia: pripildyti mus savo Esmės, savo Gyvybės, kad būtume tokie, kaip Jis.

Manyje yra dangūs,
manyje ir žemė...
Dievo Motina
ir visi kūriniai – manyje
ir man.
Kadangi Kristus yra manyje,
Save visiškai atidavęs man.

Šv. Kryžiaus Jonas

Koks džiaugsmas tai išgyventi, esmiškai pajusti, kai Tėvas visiškai įjungia į save žemės vaiką, ir jų širdys ima plakti viena kitoje, vienu ritmu.

Žmogaus sudieviškinimas – Tėvo iniciatyva, tai ne žmogaus jėgoms, užtat į pagalbą mūsų silpnumui atskuba Jėzus, kuris Šventosios Dvasios ir Švenčiausiosios Mergelės tarpininkavimu gimsta iš Dievo.

Kokie mes laimingi, turėdami Dievo Šviesą, Jo Meilę, Jo Širdį! Visi gyvenimo tarpsniai, net visos mūsų klaidos, silpnybės veda į šią vienybę.

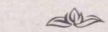

Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs... (Lk 1, 35).
Ir Žodis tapo kūnu... (Jn 1, 14).

2002 m. švenčiau 30-ies metų sukaktuves nuo visiško atsidavimo Švč. Motinai Marijai dienos.

Pasiaukojimo – atsidavimo aktą pasirašiau savo krauju 1972 m.

Dievo Motina, Tyroji Marija. Tau aukoju savo kūną ir sielą, visas maldas ir darbus, džiaugsmus ir kančias, visa, kas esu ir ką turiu. Džiugia širdimi atsiduodu Tavo Meilės vergovėn. Palieku Tau visišką laisvę naudoti mane žmonijos išganymui ir Šventosios Bažnyčios, kurios Motina Tu esi, reikalams. Nuo šiol noriu visa daryti su Tavimi, per Tave ir Tau. Žinau, kad savo jėgomis nieko nepasieksiu. O Tu viską gali, kas yra pagal Tavo Sūnaus valią, ir visados nugali.

Padaryk, ištikimųjų Pagalba, kad mano šeima, parapija, Tėvynė ir visas pasaulis būtų Tavo ir Tavo Sūnaus Karalystė. Amen

Tuo laiku buvau Kauno medicinos instituto antro kurso studentė. Tai buvo iš ankstyvos kūdikystės ataidėjęs ir jaunystėje subrendęs atsidavimas Švč. Mergelei Marijai ir Jos ypatinga meilė, dovana man. Tai TĖVO dovana, kurią Jis suteikė per Sūnaus mirtį testamentiniais žodžiais:

Štai Tavo duktė! Štai Tavo Motina! (plg. Jn 19, 26–27).

Tai Ji Jėzaus pavedimu nuo kryžiaus pervedė mane per gyvenimo prarajas, spąstus, dykvietes, kančias į žaliuojančias lankas, nuostabos šalį. Ji nepaliauja manęs stebinusi savo paprastumu, motiniškumu, kūdikišku tyrumu.

Švč. M. Marija niekuomet nesistebėjo mano klupimais, klaidomis, bet visuomet skubėjo į pagalbą, tiesdama rankas, glausdama prie savo Širdies. Ji net neleisdavo man žiūrėti į savo žaizdas, o tuoj pat gydydavo Jėzumi. Tos žaizdos mokė gyventi, Jos tarpininkavimu gyvenimo žaizdos padarė mane derlinga žeme, į kurią Ji pati beria Dievo Žodžio sėklą, Ji yra šios žemės, jos žiedų ir vaisių Šeimininkė.

Švęsdama šias sukaktuves, vien dėkoju, šlovinu Tėvo motiniškąją Meilę, išlietą per Mariją, ir džiūgauju. Kartu su savo Motina giedu:

Didžių dalykų padarė man Viešpats,
ir šventas yra jo vardas!<...>
Jis numeta galiūnus nuo sostų
ir išaukština mažuosius.<...>
Štai nuo dabar palaiminta mane vadins
visos kartos (Lk 1, 49. 52. 48).

Koks geras TĖVAS, mane atidavęs į Jos rankas! Jis tai padarė iš Meilės... Šlovė, džiaugsmas, padėka vilnija sieloje. Aš laiminga, nes tiek daug gyvybės krykštauja marijiniame gyvenime!

Šiandien kun. Romas Lechavičius aukojo padėkos šv. Mišias, kuriose Jėzus mane vėl atidavė Motinai savo amžinuoju Testamentu.

Švč. Motina veda per Jėzų į nuostabią vienybę su TĖVU Šventojoje Dvasioje. Vėl suvirpa didelis ilgesys TĖVO. Jaučiu, lyg būčiau priartėjusi prie ribos, bet ji vis nukeliama toliau. Taip buvo kelis kartus mano gyvenime. Gal tokiu būdu TĖVAS intensyvina ilgesį, kuris tolydžio brandina palaimintajai Vizijai.

Gyvenimas tampa galingu gyvybingu srautu, nešančiu į Tėvo glėbį.

Gyvenu žemėje, bet tarsi ir ne žemėje, gyvenu *Tėve, ir Tėvas yra manyje* (plg. Jn 14, 10). Tai nuolatinė ilgesio, šlovinimo, garbinimo malda. Tokia malda gyveno Švč. M. Marija, kai Jėzus įžengė į Dangų. Ilgesys – buvo sparnai, nešantys pas Tėvą, Sūnų, Šventąją Dvasią, į patį Švč. Trejybės vidų – Namus.

Kai prieš trisdešimt metų atsidavimą Bažnyčios vardu priėmė mons. Juozapas Stankevičius (mano dvasios tėvas), jis tarė:

– Žinok, šis atsidavimas Marijai – priemonė lengviau pasiekti šventumą. Nuo šios dienos (03. 25) atsidavimas tampa įstatymu. Dažnai jį atnaujink, o aš Bažnyčios vardu jį priimu, tvirtinu ir laiminu: Vardan Dievo Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios.

Taip prasidėjo mažosios Marijos gyvenimas Lietuvoje. Džiugia širdimi priimu šią ypatingą dieną, kurioje pats Dievo Sūnus atsidavė į Švč. M. Marijos įsčias; priimu ateitį, kaip *mažutė Viešpaties tarnaitė,* rašiau savo dienoraštyje 1972 m. kovo 25 d.

Prasidėjo mielosios Motinos veikla:

* Sugrįžau į bendruomenę po penkerių pasitraukimo metų.

* Gavau angelą globėją kun. Aleksandro Papučkos asmenyje (1972 07 26).

* Brandinimas, grūdinimas, vilties blyksniai ir audros dudenimai...

Marija nesaugojo manęs nuo kančios, bet visuomet buvo kartu ir mokė ištvermės meno.

Jinai nevaržė mano laisvės, bet suklydusią vedė pas Jėzų – į gailestingumo maudynę.

Jinai buvo su manimi, kai ėjau pražūtingos bedugnės pakraščiu (tai buvo KGB paspęstos pinklės suminti, sužlugdyti morališkai) ir neleido į ją įkristi. Iš visų labirintų išnešdavo savo verkiantį vaiką, šluostė ašaras, gydė žaizdas, taip padėdama suleisti šaknis į derlingą nusižeminimo ir Dievo Meilės dirvą.

Ji nuolat vedė į mistinę vienybę su Jėzumi, į džiaugsmingą vidinę ramybę, visų pradų darną.

Tai Ji mano ranka rašė dienoraštį, vėliau tapusį knygomis.

Tai ji vedė misijų keliais ir gelbėjo nuo pavojų. Ji dabar veda Lietuvos keliais ir keleliais, kad liudyčiau žmonėms TĖVO Meilę.

Tai ji veda į *Kryžiaus kelią aplink ir skersai, išilgai Lietuvą*, kad kartu su broliais ir seserimis šauktume Tėvynę į atgailą – atsigręžimą į TĖVĄ.

Kas toliau?

Nežinau! Bet tai žino Motina. Ji didina manyje TĖVO ilgesį.

Ji žino TĖVO Valią, ir mano to gana.

Ji žino, kada savo dukterį atiduos į TĖVO Rankas...

Einu rami, ilgesio kupina širdimi per likusias gyvenimo dienas, laikydamasi Motinos kurso, trokšdama išvysti TĖVO Veidą. Tą mielą Veidą tarsi rūke, neaiškiais kontūrais jau matau, susitikdama su Viešpaties

mažutėliais, tai atsispindi knygoje „Ašara Dievo aky...“

Šiandien man labai svarbu ką nors pakviesti į šią džiaugsmo šventę. Ir štai kunigas Romas pakvietė patį Dievą ir visą Dangų džiaugtis ir šlovinti gailestingąją Dievo Meilę, pritaikytą vaikui Motinos Širdimi.

Taigi man tik trisdešimt metų!

Kartu su Jėzumi ir Marija pradedu paskutinį etapą, po kurio susitiksiu su TĖVU... *Su TĖVU, pažįstančiu iš tolo, susigraudinusiu, bėgančiu pasitikti, puolančiu ant kaklo ir bučiuojančiu...* (plg. Lk 15, 20).

O TĖVE, jei galima, paankstink šią valandą!..

Buvo 2002 metų balandžio 8 diena. Didelis, vidinis ilgesys, susikaupęs širdyje, virto milžinišku, galingu srautu, kuris veržėsi į paviršių. Kupina sunkaus ilgesio paklausiau savo kelionės angelą Rafaelį*:

– Ar dar ilgai man teks ilgėtis TĖVO ir liepsnoti laukimo liepsnomis?

– Nebeilgai! – lyg iš ūkanų atsklido balsas. Netrukus TĖVAS jau išves tave iš žemės.

Džiaugsmo šūksnis plykstelėjo man iš krūtinės: „Tavo laimė jau arti – tu tuoj išvysi TĖVĄ“. Nuo tos valandos, kur tik einu, manęs nepalieka tas ilgesio jausmas. Jį man kužda rytmečio vėjelis, saulės spindulio nutviekstas rasos lašelis, bundantys laukai, žydintys sodai. Gyvenu žemėje, o kartu ir ne žemėje. Gyvenu TĖVO slėpinyje.

Širdis nesiliauja:

– Tavo laimė jau arti, tu tuoj pamatysi TĖVĄ! Dar valandėlė, ir Jis parodys savo mieląjį Veidą.

TĖVO ilgesys auga, veržiasi iš gilumos, „apkabina graudindamasis mane, bučiuoja ir veda Namo“.

* Tai žemėje gyvenantis konkretus asmuo.

Žodžiai nutyla, jie netenka prasmės, nes čia prabyla Dievo tyla. Tyla, iškalbingesnė už žodžių srautą. *Tai dienai atėjus, jūs suprasite, kad aš esu savo TĖVE, ir jūs manyje, ir aš jumyse* (Jn 14, 20).

„Tai dienai atėjus..." Taigi priartėjo gražioji TĖVO diena, kurioje Jis apreiškia savo slėpinį. *O kas mane myli, tą mylės mano TĖVAS, ir aš jį mylėsiu ir jam apsireikšiu* (Jn 14, 21).

Jėzau, Tu esi mano jungtis su TĖVU, nes esi Meilė ir Gailestingumas. Myliu Tavyje TĖVĄ. *Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas jį mylės; nes pas jį ateisime ir apsigyvensime* (Jn 14, 23).

Ne man reikės rasti kelią grįžti pas TĖVĄ, pats TĖVAS ateina per Jėzų ir gyvena manyje.

Širdis džiūgauja, nors smilkiniuose tiksi kančia, sunkus, skausmingas ilgesys, greitinantis širdies plakimą, bet aš jau matau TĖVO vidaus menes, *jau girdžiu muziką ir šokius* (plg. Lk 15, 25), girdžiu dangaus gyventojų džiaugsmo, šlovės giesmes, jaučiu TĖVO alsavimą... Mano siela skambina varpeliais, kurių skambėjimo neišreikši žodžiais. Toks saldus skambėjimas. Žmonės nesupranta mano liudijimo, kad TĖVAS netrukus mane pasiims. Jiems atrodo, jog seku pasaką. Taip, tikrai nuostabi pasaka, nes jos pabaiga be galo žavinga.

Jėzus yra manyje, tad kalbu Jo žodžiais: *Jei mylėtumėte mane, džiaugtumėtės, kad aš keliauju pas TĖVĄ, nes TĖVAS už mane aukštesnis* (Jn 14, 28).

Kviečiu visus, kuriuos aš myliu, visus, kas mane myli, džiaugtis ir linksmintis, nes ilgai lauktoji valanda artėja. Artėja man regėjimas šviesus, nepaprastas, mistinis! Jis nepalyginamas su jokiu kitu susitikimu kad ir su pačia mylimiausia būtybe žemėje. Tai ne momento išgyvenimas, o nuolatinis, nenutrūkstamas.

Mistika skiriama kiekvienam Dievo vaikui, ne tik šventiesiems – Šv. Kryžiaus Jonui, Teresei Avilietei, Augustinui, Pranciškui Asyžiečiui.

Mistinius išgyvenimus gali patirti kiekvienas, kuris leidžia save ištuštinti, kad galėtų būti pripildytas Dievo šlovės. Jo šlovės didžioji valanda – Kryžius. Tai TĖVO Meilės pergalė Jėzuje.

Mistika veda į Kryžių, nes čia Dievo ir žmogaus susitikimo vieta. Čia vyksta žmogaus sudievinimas, jo būties panardinimas TĖVO slėpinyje.

Tyla aplink. Gyvenimas pilnas kančios. Bet mylint, kančia jau ne kančia, o Meilės versmė. *Ar gyvename, ar mirštame, – mes esame Viešpaties*, – sako apaštalas Paulius. Su mumis gyvena ir kartu miršta Jėzus. Taip reikia, nes tik numirę galėsime pamatyti TĖVO Veidą, tą patį Veidą, kuris susiformavo Marijoje, tą patį Veidą, kurį vilgė kraujas ir prakaitas Getsemanėje ir ant Kryžiaus; tą patį slėpiningą Veidą, kuris prisikėlimo rytą įsispaudė Turino drobulėje ir kiekviename pakrikštytame kūdikyje.

Kodėl manęs nepalieka šis ilgesys, Dievo ilgesys? Nes negaliu savyje sutalpinti to dieviško švelnumo ir didybės, kurią taip realiai išgyvenu jau ketvirtas mėnuo, t.y. nuo to laiko, kai gavau pranešimą apie greitą susitikimą su TĖVU. Nė vieną dieną nebuvo liovusis ši palaiminga būsena.

O kaipgi kasdienybė? Susitikimai, bendravimas su žmonėmis? Viską darau, ką reikia, pagal kiekvienos dienos poreikius. Tik viduje, ten – širdies gelmėse tvyro nedrumsčiama ramybė ir neišreiškiamas džiaugsmas. Rašydama čia noriu pasidalyti su sesėmis ir broliais savo mistine ramybe, tokia nenusakoma,

kaip švelniausia muzika. Ši būsena netrukdo atlikti kasdienes pareigas, – tik horizonte šmėsčioja tylos valandėlių ilgesys, kai galėsim likti vienu du ir išlieti savo troškimus.

Liepos 14 dieną buvome susirinkę mes, seserys ir broliai, į amžinatilsį Tėvelių puotą – šv. Mišias. Į Simną nuvykau anksti, nuėjusi prie kapo pasidžiaugiau Mamytei ir Tėtei, kad netrukus pasimatysim. Paskui bažnyčioje prie Švč. Jėzaus Širdies altoriaus, nuošaliame kamputyje, meldžiausi. Nuojauta sakė, kad aš čia būsiu pašarvota... Nežinau, ar taip bus, bet kažkas manyje tai realiai matė.

Prisiminiau vieną Tėtės sapną ar viziją. Ją pasakodamas jis iš džiaugsmo verkė. Štai ta vizija.

Esu Simno bažnyčioje, prie Švč. Jėzaus Širdies altoriaus. Karste apvilkta auksiniais drabužiais, pašarvota Švč. Mergelė Marija. Aš suklupau prie Jos karsto, ašaros pabiro iš akių. Jos mistinis grožis mane apsvaigino. Žiūriu į jos ramų veidą, sukryžiuotas rankas, garbinu, meldžiuosi, noriu pabučiuoti Jai kojas. Švč. Panelė atsisėda karste ir ištiesia man rankas. Vėl apsvaigstu. Paduodu Jai savo rankas. Dievo Motina patraukia mane prie savęs ir, motiniškai priglaudusi prie Širdies, klausia:

– Ką tu darytum, jei aš paimčiau vieną tavo vaiką?

– Imk, brangiausioji Motina!

– O, ką darytum, jei norėčiau ir antro tavo vaiko?

– Marija, imk ir antrą. – Nelaukdamas, kol ji klaus toliau, sakau:

– Imk, Marija, visus mano vaikus, visus visus juos Tau atiduodu!

Dar švelniau Švč. Panelė Marija priglaudžia mane prie krūtinės. Mane apima tokia meilė ir džiaugs-

mas, kokio neįmanoma žemėje pajusti, nors glaustum geriausią, tyriausią mergaitę. Grįžau į realybę, apsipylęs palaimos ir džiaugsmo ašaromis.

– Imk, Marija, mano vaikus, Tau juos atiduodu!..

Vis dėlto tai buvo ne paprastas sapnas. Kokia šio regėjimo reikšmė, sunku suprasti. Dalis šios vizijos išsipildė, pasiliko tik baigiamasis akordas...

Švč. Mergelė Marija žino, kada žemiškoji realybė pasikeis amžinumu, pabudimu TĖVO motiniškose rankose.

Šv. Mišių aukoje Simno bažnyčioje dalyvavo visas mūsų Tėvelių vaikų ir vaikaičių pulkas. Visi vienijomės TĖVO Meilėje – Jėzuje šv. Komunijos metu.

Po šv. Mišių susirinkome prie jų kūno poilsio vietos – kapinėse. Buvo daug žiedų, grožio ir šviesos. Mes buvome džiugūs, nes ašaros jau nusėdusios sielos dugne. Virpėjo jų netekties stygos iš ilgesio, tikrųjų Namų ilgesio.

Čia vėl pro mane lyg kelionės draugas šmėstelėjo angelas Rafaelis ir šelmiškai šnibžtelėjo:

– Netrukus čia kaip grūdas kris tavo kūnas... Jau puota rengiama. Skubėk puoštis vestuviniu drabužiu, išaustu iš TĖVO Meilės perlų – Jėzaus kraujo. Jėzus – tavo drabužis! Jėzus, TĖVO šlovės atšvaitas, nekantrauja pamatyti savo nuotaką TĖVO puotoje. Skubėk skubėk! Aš būsiu su tavimi. Aš esu meilės, gydytojų, klajūnų, keliauninkų angelas ir padedu atremti pragaro puolimus. Tu išsiilgusi Meilės, esi gydytoja ir keliauninkė, pavesta ypatingai mano globai.

Kaip aš lydėjau, globojau, gyniau jaunąjį Tobiją kelionėje ir sėkmingai parvedžiau į tėvo namus, taip bus ir su tavimi. Lydžiu tave jau daugel metų, pameni

mudviejų bendrystės valandas... Stropiai budžiu tavo kelionėse, saugau nuo pavojų, girdžiu tavo šauksmą ir į jį atsiliepiu, apkabinu malda ir širdimi. Tu man esi labai brangi, dėl tavęs man teko daug iškentėti, bet dar daugiau turiu džiaugsmo. Nebijok, lydėsiu iki galo, iki pergalingo: *TĖVE, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią* (Lk 23–46).

Širdimi girdėdama šiuos žodžius, jaučiuosi labiau danguje nei žemėje. Ar man baugu? – Truputį! Savo broliams ir sesutėms suteiksiu skausmo, jiems bus sunku skirtis. Bet aš jų nepaliksiu, – kitokiu būdu būsiu prie kiekvieno atskirai. Atskriesiu ir pas tuos geruosius žmones visoje Lietuvoje, net tolimoje Australijoje. Nereikės nei bilieto, nei vizos. TĖVO Širdyje mes visi būsime nuolatos. Galėsiu daugiau padėti nei dirbdama gydytoja, nei keliaudama misijų keliais ir keleliais svetur ir Lietuvoje; veiksmingiau nei eidama Kryžiaus keliu. *Nepaliksiu jūsų našlaičiais – ateisiu pas jus. <...> pasaulis privalo pažinti, jog aš myliu TĖVĄ ir taip darau, kaip Jis yra man įsakęs* (Jn 14, 18. 31).

TĖVAS laukia manęs, aš skubu į jo ilgesio glėbį. Norint suvokti šį skubėjimą, reikia labai mylėti Asmenį. TĖVAS – Asmuo, gyva Būtis, nuo amžių šaukianti prie savęs. Skubu pasotinti beribės meilės ilgesį savo mažumu, paprastumu, patiklumu. Maža širdelė su visišku pasitikėjimu puola į tamsą, nes žino, kad šioje tamsos gelmėje ji kris į ištiestas TĖVO rankas.

Liepos 18 dieną manasis angelas man pranešė, kad man gyventi žemėje liko dar trumpiau.

Kaip mane paveikė ši žinia? – Išlikau rami, bet širdis suvirpėjo. Dievuli, tebūnie Tavo Valia, bet aš

grįžimą pas TĖVĄ siejau su širdies operacija. Pasirodo, jos gali neprireikti. Tebūnie! Juk šitiek kartų prašiau Jį, kad susitikimą bent valanda paankstintų.

Pradėjau energingai ruoštis, sutvarkiau kai kuriuos dokumentus, reikalus, pagreitinau susitikimus, uoliai įnikau rašyti knygą „Ilgesys", kurioje noriu palikti TĖVO Meilės braižą, kitokį, nei mes, žmonės, bandome rašyti. Gal knygos pradžia pašiurpins vieną kitą, kuriam sunku žmogiškoje meilėje įžiūrėti Ateinančiojo bruožus, bet bus daugiau tokių širdžių, kurios dėkos TĖVUI už Jo suteiktą didžiąją galią mylėti.

Meilė mane vedė, genėjo, judino, malė, sijojo ir tyrino. Ji buvo ir skausminga, ir džiaugsminga. Dabar ji veda tiesiai į TĖVO Širdį.

Žvelgdama į praėjusį gyvenimą, galiu tik džiaugtis ir dėkoti TĖVUI, kuris meilės jėga išplėtė mažos širdies ribas iki begalybės, perteikė per Jėzų savo tapatybę, per Jėzų ištyrino mano širdį taip, jog galiu sakyti: *Palaiminta esu, nes ištyrintoje širdyje jau regiu Dievo Veidą* (plg. Mt 5, 8).

Dievo Veido regėjimas, nors dar pridengtu būdu, prasideda žemėje. TĖVO Veidas vilioja, šaukia, traukia. TĖVAS *bėga pasitikti, puola ant kaklo ir susigraudinęs bučiuoja*. Jis bučiuoja ir mirtimi. Matykime pro kaukolės akiduobes, pro Jėzaus žaizdas mieląjį TĖVO Veidą ir nustosime bijoję mirties.

Kokia laimė būtybei, kurią šaukia pats TĖVAS. Jeigu esu, vadinasi, esu pašaukta. Nesuvokiama Meilė! Neišmatuojama TĖVO Meilė žmogui.

Jis atsiuntė Sūnų,
davė Motiną Mariją,
iš pervertos Širdies pagimdė Bažnyčią,

siunčia į mūsų gyvenimą savo angelus ir arkangelus, pagal užduoties svarbą, – ir iš kitų chorų galingąsias dvasias. Tačiau angelas (gr. – *pasiuntinys*) gali būti ir konkretus žmogus mūsų gyvenime. Mes pagrįstai jį galime vadinti savo angelu. Kiek daug mes jų turime žemėje!

Dėkinga esu savo dangaus ir žemės angelams, nuoširdžiai vykdžiusiems, o kitiems – dar tebevykdantiems savo užduotį – padėti sielai išskleisti, subręsti, kad galėčiau regėti TĖVO Veidą.

Tarp šių angelų atėjo mūsų proseneliai, seneliai ir tėvai; atėjo nuostabūs angelai iš mūsų draugų, bičiulių. Belieka džiaugtis, dėkoti, šlovinti, garbinti TĖVO iniciatyvą, Jo beprotišką Meilę – perteikti mums savo tapatybę, savo dieviškąjį gyvenimą.

Liepos 27 dieną parvažiavau tėviškėn. Juk tai amžinosios Tėviškės įvaizdis. Senas sodas, Tėtės rankomis statytas kryžius, kurį pabučiavusi patekau į klegantį sesutės Irutės šeimos būrį, į mielos Petrutės glėbį. Čia gimiau, mažutė bėgiojau, iš šio krašto grįžtu į TĖVO Namus. *Kryžiaus kelias* šį kartą apkabins mano tėviškę, Simną, Alytų. Giesmės aidus sugers Giluičio ežero bangos ir ilgai ilgai juos kartos.

Kai įsižiebė žvaigždės, visi buvom susirinkę prie laužo. Vaikai kepė dešreles, bulves. Padangėje ryškėjo žvaigždės, kvietė skristi į erdves. Štai ir mėnulis patekėjo ir oriai kilo aukštyn. Audrius padovanojo Švč. Mergelės Marijos paveikslą (Medžiugorės) ir rožantėlį su visos Švč. Trejybės kryželiu. Ant kryžiaus Jėzus, už Jo TĖVAS rankomis prilaikąs kryžių ir Jėzaus rankas, virš Jų plevena Šventoji Dvasia.

Argi tai vien sutapimas? Rytoj išvykstu į Klaipėdą, kur 30 dieną prasideda *Kryžiaus kelias*. Vėl pėsčiomis

eisime su *Kryžiumi*. Praeisim ir pro mano tėviškę. Tai Viešpaties šlovės valanda, kur realiai dalyvausiu. Tai Verbų sekmadienis, ėjimas į Viešpaties šlovę ant kryžiaus. Nešiuosi kartu šią gražiąją Mariją, melsiuosi šio trejybinio rožantėlio karolėliais, kad TĖVAS Švč. Motinos užtarimu gelbėtų Lietuvą iš nuodėmės gniaužtų.

Miela man žemiška tėviškė, bet visų brangiausia – TĖVO Širdis, iš kurios atskridau žemėn ir vėl grįžtu.

Liepos 28 dienos pavakaryje mane vėl su dangišku vizitu pasveikino angelas Rafaelis. Tai mylimiausias iš mano angelų, nes jo meilė be žemės dulkių. Mes pasikalbėjome. Jis man visiškai neatskleidžia paslapties, o aš į ją ir nesibraunu, tik pagarbiai nutilusi klausausi artėjančių žingsnių...

Kaip noriu, trokštu, kad mano angelas būtų su manimi tą lemtingą perėjimo valandą. Man reikalinga tvirta, palaikanti ranka. Tikiu, kad Švč. Motina bus tą lemtingą valandą ir išpuoš mane Jėzumi.

Kreipiuosi į savo angelą Rafaelį:

– Būk su manimi, kilnusis angele, likusias brangias dienas žemėje. Padėk man jas praleisti besiilgint TĖVO. Lydėk kiekvieną žingsnį Kryžiaus kelyje, kad jis būtų panašus į Jėzaus. Aš noriu, kaip ir Jėzus, laisvai atiduoti gyvybę TĖVO meilei ir pasigėrėjimui. Jos už nieką neskiriu, nes visa esu Švč. Motinos nuosavybė, lai ji skiria. Trokštu palikti žemę mylėdama, visiškai atsigręžusi į TĖVĄ, įsmeigusi į Jį žvilgsnį, tiesianti rankas ir širdį.

O mano angele, tikiu, kad tu būsi su manimi kelionėje – aš su tavimi kalbėsiuos, nes tu visuomet mane girdi.

Kryžiaus kelionės dienoraštis

Klaipėda–Pivašiūnai

Viešpats vos ėjo ir sunkiai alsavo,
visiškai baigė jau valandas savo,
Visą pakirto to kelio sunkumas,
Priešų žiaurumas.

Alpo širdis Jam iš skausmo didžiausio,
galvą svaigino vainikas aštriausias;
akys nematė jau tako, kur eiti –
koją kur kelti. (Giesmė)

Kryžiaus kelias prasideda šv. Mišiomis KLAIPĖDOS Taikos Karalienės bažnyčioje. Man šis kelias atrodo visiškai panašus į Jėzaus, kai *Jis ryžtingai nukreipė žingsnius Jeruzalės link* (plg. Lk 9, 51). Ryžtingai pasukau ir aš Kalvarijos kalno link. Tai bus Pivašiūnų Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų bažnyčios ir Nuliūdusiųjų Paguodos kalnas, jis – mano Dzūkijoje, mano krašte. Tikriausiai pati Motina taip patvarkė, kad būtent šiuo, o ne kitu laiku vyktų *Kryžiaus kelias*. Belieka tik dėkoti ir džiaugtis.

Po šv. Mišių kunigas prieš palaimindamas kelionei tarė: „Tebūnie ši maldinga kelionė priminimas mūsų kelionės į amžinuosius Namus, TĖVO Namus".

Taip, kunige! Kai kas iš šių maldininkų tikrai eina Namo į TĖVO glėbį!

Išėję už miesto, einame garbindami ir šlovindami Dievą. Giedame *Kalnus*. Saulė svilina kaip keptuvėje. Ateina į galvą Danieliaus giesmė: *Ugnyje būdami jaunikaičiai giedojo...* Širdis kupina ramybės ir atsidavimo aukščiausiajai Valiai. *Į Viešpaties būstą džiaugsmingai keliaujam.*

Nors jaučiu visą svilinantį karštį (net asfaltas limpa prie batų padų), nors jaučiu žemiškos piligrimystės nuovargį, bet nesiliauju giedojusi ilgesio giesmės.

Šita maldos, atgailos, pasiryžėlių akcija tikrai turi savo braižą išganymo istorijoje. Tai „prieštaravimo ženklas" mūsų žmonėms, pasukusiems neteisinga kryptimi. Po pietų karštis atlėgo, saulę pridengė debesys, keliauti bus lengviau. Be to, ir Viešpats siunčia savo angelus, – jie sparnais vėduoja, kelia vėjelį, vėsinantį mus. Giedame, meldžiamės, liudijame

pasauliui Gyvybės Evangeliją. Pravažiuodamas jaunikaitis šaiposi:

– Na ir bepročiai!

– Bet mes meldžiamės, kad jums biznis sektųsi, – atsiliepiu.

– Tikrai?

– Taip!

– Na, tai dėkui! – nukūrė tolyn.

Daug palankių, tačiau daug ir nustebusių žvilgsnių. Vieni pritariamai signalizuoja, kiti pagarbiai sustoja. Vienoje kryžkelėje motina su dukrele studente Vidute atvežė gaivos, pieno, sūrio ir medaus. Koks švelnus šis nuoširdumas!

PRIEKULĖJE vėl meilės stebuklas. Pasitinka klebonas Liudas Serapinas, vaikų procesija. Visi susivienijame Kristaus Meilėje – šv. Mišiose. Paskui internatinėje mokykloje pasisotiname vakariene. Su mumis klebonas L.Serapinas, mokyklos direktorius, mokytojos ir nuoširdžios šeimininkės. Baigiantis vakarienei dar atskuba moteris, nešina šviežiu pienu. Per dieną išprakaitavę daug skysčių, dėkingai priimame šią meilės dovaną.

Ištvėrėm pirmąją sunkią karštą dieną. Priimk ją, Šventasis TĖVE, kartu su mūsų popiežiumi Jonu Pauliumi II, esančiu dabar Meksikoje. Jisai šventuoju paskelbs Chuaną Diego (Joneliuką, kaip mažybiškai vadino jį Švč. Motina).

Kokie ypatingi laikai! Kuo labiau pasaulis tolsta nuo Dievo, tuo ryškiau nušvinta šventumo Švyturiai.

TĖVE, noriu būti šventa! Ne, ne savo nuopelnais, nes esu nuodėminga, bet Tavo Jėzumi. Tau nėra negalimų dalykų. Taip, TĖVE, Tau viskas įmanoma. Aš noriu

būti šventa! Noriu būti mažyte, kūdikiška šventąja, skubančia ten, kur nuodėmės tamsa, kur širdys merdi be meilės, kur didžiausiame skurde sklinda vos girdimas pagalbos šauksmas. Savo broliams ir seserims noriu būti mama, juos apkabinti, išnešti į Šviesą, dėti ant Motinos Marijos kelių, gydyti ir prikelti Jėzumi.

Kokie viliojantys ateities toliai!

2002 07 31

Ačiū, TĖVE, už naują meilės ir aukos dieną, kuri prasideda Šv. Mišių šventimu Priekulės Šv. Antano Paduviečio bažnyčioje.

Einame Saugų–Švėkšnos link. Pasitinka labai nuoširdūs VILKYČIŲ kaimo žmonės. Pavėsyje padengtas stalas, vilioja dar karštos spurgos ir kitos gėrybės, bet visų svarbiausia – žmonių tikėjimas ir ta gerumo šviesa, kuri sklinda, apkabindama kiekvieną keliauninką.

SAUGOSE į savo glėbį priima parapijos žmonės kartu su klebonu Kęstučiu Vainoriumi. Čia švenčiama vidurdienio Eucharistija, paskui bendraujame ir esame vaišinami atviroje stoginėje.

Iš Saugų išskubame INKAKLIŲ link. Pakeliui mus pasitinka Lurdo grotoje įkurdinta Švč. Mergelė Marija. Maldininkai iš pamaldumo, o kartu nuovargio puola kryžiumi ant žemės. Gaivinamės Lurdo šulinėlio vandeniu. Viršum grotos ant kalnelio stūkso koplyčia, kurioje stovi Švč. Jėzaus Širdies statula.

Čia šloviname Švč. Motiną litanijos ir „Sveika, Marija, Motina Dievo" posmais.

Vėl vaišinamės atneštomis gėrybėmis.

Keliaudami padarome vargo žmonėms, bet koks

mielas Dievui ir žmogui tas jų rūpestingumas. Visur, kur tik sustojame, prie mūsų prisijungia dalelė žmonių, lydi, padeda nešti *Kryžių*.

Kokia sunki ši diena. Saulė kepina, karščio per +35 C, einant mišku, manau, pasiekia gal net keturiasdešimt. Prakaitas bėga, srūte srūva, tiesiog visas kūnas garuoja, tarsi nuo ugnies nukeltų bulvių katilas. Kojos sunkiai žengia kiekvieną žingsnį. Giedame *Kalnus*, tai visų geriausia: „Viešpats vos ėjo ir sunkiai alsavo..." Istorija kartojasi mistiniuose Jėzaus Kūno nariuose. Visa, ką Kristus išgyveno, išgyveno tam, kad mes galėtume tai išgyventi Jame ir Jis *tai išgyventų*.

Piligrimai ištvermingai iriasi pirmyn. Alsinantis karštis atima visus polėkius, lieka nuoga, skaudi *Kryžiaus realybė. Duok jėgų ir meilės Viešpatie...*

Po pietų pradedu stigti jėgų, širdis kliuksėte kliuksi. Kreipiuosi į savo angelą Rafaelį: „Mano angele, man labai sunku, padėk! Padėk ištverti, nueiti iki galo. Einu išsiilgusi TĖVO, bet kelias vis sunkesnis. Lydėk mane ir mus visus, gaivink silpstančias jėgas, padėk prisikelti mūsų Tėvynei. Juk šita skaudi, sunki kelionė iš meilės jai. Tai liudijimas, gyvas evangelinis liudijimas apie mūsų Išganytojo gyvenimą ir mokymą. Mano angele, atvėsink sparnais šį alinantį karštį, negaliu susitelkti maldoje, galiu tik kentėti".

Vakarėjančios saulės spinduliuose *Kryžiaus procesija* pereina per kaimą, Inkaklių gyvenvietę. Žmonės mus to prašė, nes čia gyvena nemažai žmonių, pamiršusių Dievą. Apkabiname jų užsisklendusias širdis malda ir kančia. Galgi toks, be žodžių, kryžiaus pamokslas pajudins bent vieną kitą širdį.

Išėjus į kelią reikėjo gerokai paskubėti, nes visur privalome nueiti laiku. Kaip džiugiai suspurda širdis,

kai tolumoje pamatai bažnyčios bokštus. Pavargęs kūnas tarsi atgyja, žingsnis tampa tvirtesnis.

Prieš akis boluoja gražuolė neogotikos stiliaus ŠVĖKŠNOS bažnyčia. Netrukus ataidi švelnus, aiškus varpų gaudesys. Pasitinka būrelis suaugusiųjų ir visas pulkas vaikų. Jie apspinta *Kryžių* – kas iš šonų, kas iš priekio, dar kiti lenda po *Kryžiumi* ir taip neša į bažnyčią.

Lietuva, ar matai: *Jeruzalės vaikučiai su alyvų šakelėmis pasitiko Viešpatį...*

Šv. Mišias aukoja klebonas Petras Stukas ir emeritas Aloyzas Lideikis. Aplink altorių, kaip gražiausi žiedai – jaunimas ir vaikai, mergaitės, pasipuošusios tautiniais drabužiais.

Gana gausiai susirinko žmonių į Viešpaties puotą. Šios bažnyčios kunigai suvokia *Kryžiaus kelio* piligrimystės svarbą. Taip miela, rodos, paskutinį kartą apkabinti juos žvilgsniu, malda ir širdimi, byloti apie didžiąją TĖVO meilę, išlietą Sūnaus mirtimi ant Kryžiaus.

Kalbėjau ir aš. Kalbėjau apie TĖVĄ, kviečiau į Jį atsigręžti visu gyvenimu, visa esatimi; priimti Jo Meilę, išgirsti Jo šauksmą, aidintį iš amžinųjų Namų.

Vakarienė buvo klebonijoje, čia mūsų laukė gausios žmonių širdies dovanos. Nakvojome vaikų darželyje. Tai irgi simboliška – turime būti Viešpaties mažutėliai. Vakare klausiu savo angelą Rafaelį:

– Ar ištversiu šioje kelionėje, jaučiuosi bejėgė, visiškai bejėgė.

– Ištversi! – išgirstu atsakymą. – Aš tave lydžiu ir meldžiuosi. Eik pirmyn!

O mano angele, ačiū už padrąsinimą, ačiū už pagalbą!

Prasidėjo brandusis rugpjūtis. Žemė subrandino derlių. Žmonės dirba laukuose, jie irgi eina *Kryžiaus keliu*.

Ankstyvą rytmetį prasideda ir mūsų piligrimystė. Vėl susirenkame gražuolėje Švėkšnos bažnyčioje. Čia visa aplinka kelia į Dievą. Kokias gražias bažnyčias statė mūsų protėviai!

Jėzau, mūsų gerasis Jėzau, Tu mus pamaitini savimi, kad nenusilptume kelyje, Tu visuomet su savąja tauta. Mes išeiname iš šios šventovės liudyti Tavo meilės, Gailestingumo, skleidžiamo Kryžiaus šlove.

Kryžių neša abu kunigai. Žmonių daugybė. Giedodami žengiame per saulės nutviekstą Švėkšną. Pakeliui nemaža vargdienių, prie gatvės išdėsčiusių savo prekes. Tai jų pragyvenimo šaltinis.

Pakelkite, vargdieniai, savo galvas, štai mūsų turtas – Jėzus ant kryžiaus. Jis traukia mus prie savęs, Jis visuomet su mumis!

Atiduokite, vargdienėliai, savo gyvenimą į mielosios Motinos, Nuliūdusiųjų Paguodos, rankas ir pamatysite, kaip keisis mūsų visų gyvenimas.

Jėzus – *dirvoje paslėptas lobis, dėl kurio verta visa parduoti ir pirkti šią dirvą*.

Pirkime ją savo laisvu atsidavimu TĖVO Valiai. Nebijokime žengti karališku Kryžiaus keliu į TĖVO šlovę.

Taip giedodami, sveikindami žmones, priartėjame prie tvenkinio, kur pušų paunksnėje gražiai įsikūrusi Švč. Mergelė Marija. Pagiedoję atsisveikiname su geraisiais kunigais ir kitais žmonėmis ir einame Stemplių link.

Saulė nuo pat ankstaus ryto svilina, kaitina savo karštomis liepsnomis. Jaučiamės kaip garuojantys kamuoliai. Gerai! Palaistysim Lietuvą prakaitu, kad nuplautume tai, kas sutepta, kad pasijustų kaip naujai gimusi.

Iš pagrindinio kelio sukame į vieškelį ir netrukus išnyra jauki, mažutė STEMPLIŲ bažnytėlė. Čia vėl su mumis mielas Švėkšnos klebonas Petras Stukas. Pašlovinę Viešpatį, tarę paguodos, padrąsinimo žodį žmonėms, susirenkame pievelėje šalia šventoriaus ir mus pamaitina dosniosios Viešpaties rankos.

TĖVE, Tu visuomet su savo vaikais. Jų dalia – Tavo rūpestis. Kad visi Tave mylėtų, kokie jie būtų laimingi!

Karštis plieskia it žarijos, sunkiai kinkuojam, garuodami kaip šutintos bulvės. Tikras žmogaus jėgų galimybių išbandymas. Be Viešpaties, Jo Motinos ir angelų pagalbos tikriausiai nugeibtume kaip barščių lapai, tačiau kilnus tikslas veda tik pirmyn.

Tenka skubėti, nes neretai turime sustoti. Štai tolumoje pamatai ateinantį būrį. Dvi eisenos artėja viena prie kitos. Priekyje – PAJŪRALIO klebonas Adolfas Pudžemys su savo parapijiečiais. Melsdamiesi antrą Rožinio dalį, ištiesia rankas mums apkabinti, pasveikinti. Veidai spinduliuoja Kristaus šviesa ir gerumu, tėvelis bučiuoja Kryžių, bučiuoja kūdikiai, vaikai, seneliai, jaunimėlis.

Kojos iš karto sustiprėja, žingsnis tampa spartesnis, širdis smarkiau varinėja kraują. Miela mums vienminčių parama, nuoširdumas, nenusakomas meilės spinduliavimas.

Pajūralyje aukojamos šv. Mišios. Pats dangus nusi-

leidžia, atsiveria ir TĖVAS su pasigėrėjimu taria: *Jūs mano mylimieji sūnūs ir dukterys aš jumis gėriuosi.* Tai TĖVO antspaudas mūsų varganai kelionei, nes dėl alsinančio karščio maldininkai silpsta, tiesiog nebepaeina. *Kryžių* neša patys ištvermingieji. Užtat džiugu, kai ateina pats klebonas su savo parapijiečiais ir perima šią Naštą ant savo pečių.

Žmonės parengę mums puikiausias, skaniausias vaišes. Tikrai ganomieji supanašėja su savo ganytoju.

Kokios laimingos parapijos, turinčios gerus, Kristaus persmelktus kunigus! Į Kryžiaus kelią jungiame ir šią intenciją: „Viešpatie, siųsk gerų darbininkų į savo pjūtį".

Kai išėjome iš Pajūralio parapijos, saulė slinko vakarop. Kryžių visą kelią iki Kvėdarnos nunešė su savo žmonėmis pats klebonas Adolfas.

Įžengiame į KVĖDARNĄ. Čia mus pasitinka visai kita nuotaika. Žiūrovų daug, jie stebi mus, lyg ateivius iš kosmoso, bet į procesiją įsijungia vos vienas kitas.

Nieko nuostabaus! Kryžiaus paslapties suvokimas – švenčiausia Viešpaties duota malonė. Laimingi, kuriems ši paslaptis buvo atskleista ankstyvoje vaikystėje. Save galiu laikyti iš tų laimingųjų, nes kryžiaus paslaptis man nušvito labai anksti.

O dabar šis *Kryžiaus kelias* yra grįžimo į Namus įžanga. Mano širdis pavargusi, jos plakimas pagreitėjęs, o kiekvienas dūžis kartoja: „Abba, TĖVE, pareinu, pareinu!.. Bet mano ilgesys tėra tik silpnas aidas Tavo ugningos meilės, degančios Tavo, TĖVE, Širdyje.

TĖVE, Tau viskas įmanoma, duok didžią malonę – pašlovinti savo mirtimi Tavo Vardą, kuris yra vien meilė, gerumas, gailestingumas, pažeidžiamumas ir

absoliutus žmogiškumas. Tu turi, mano Jėzau, kūninę Širdį, gebančią žmogiškai mylėti, Tu žinai, kas yra ilgesys... Leisk jam išsipildyti. Aš skubu, einu, klumpu dėl savo bejėgiškumo, o ilgesys mane gena, traukia. Pro dienų mišką matau amžinųjų Namų žiburėlį, viliojantį savo jaukia šviesa.

Gyvenimas prabėgo vienybėje su Kristumi per Švč. Motinos Širdį; gyvenimas kaip laužoma duona išdalytas broliams, sesėms; visose silpnybėse, nuodėmėse švietė gailestingojo TĖVO veidas ir nuolat jaučiausi Jo glėbyje. Žinau, Jis ir dabar manęs niekam neatiduos, Jis mane myli, kaip ir visus, kuriuos aš myliu, nes įvairiuose gyvenimo tarpsniuose siuntė ypatingus globėjus angelus.

Mano kelionės angelas Rafaelis, budėjęs daug daug metų, dabar ypač sustiprino budrumą. Jis už mane meldžiasi, mane saugo, globoja, džiaugiasi, o kartu sielojasi dėl manęs. Man gera į jį remtis ir eiti artyn TĖVO. Žinoma, pats TĖVAS irgi lenkiasi nuo savo aukštojo sosto prieš žemės dukrą ir sako: „Leisk man tau kojas numazgoti!"

– TĖVE, plauk mane visą! Aš tavo. Apvilk mane Jėzumi, paslėpk Švč. Motinos Širdyje.

2002 08 02

Marijos Angeliškosios šventė

Nubudau anksti kaip visuomet. Pasveikinau TĖVĄ ir visą Jo palydą. Paskui bėgau į karjerą maudytis. Tai buvo tikras siurprizas kelionėje. Vanduo švarus, šiltas, saulė apglėbė spinduliais. Išlipau iš vandens atgijusi, švari. Dėkojau TĖVUI, saulei ir vandeniui, visiems medžiams ir krūmams, aukštiems žvyro krantams už

šitokią dovaną. Grįžau pas savuosius laiminga ir žvali. Netrukus buvo pusryčiai senelių globos namuose, kur prakaituodamos darbavosi gerosios šeimininkės. Jos irgi realiai įsijungė į *Kryžiaus kelią*.

Pulkelis žmonių lydėjo per miestą, paskui vieni grįžo, kiti ilgai ir ištvermingai nešė *Kryžių*. Prancūškus net kokius 6 km vienas nešė. Prakaitas sruvo jam per veidą, vienas Dievas žino, ko jis meldė nešdamas šią šventą naštą. Pagaliau jis visas švytėdamas tarė:

– Brangūs žmonės, dabar aš supratau, ką reiškia nešti kryžių ir kokią palaimą jis teikia. Esu laimingas galėjęs prie jo prisiliesti, jį nešti. Testiprina Dievas jūsų jėgas, kad pasiektumėt tikslą. Jūsų misija tikrai kilni.

Buvome užsukę į vaišingą pastogę, kur sodo medžių paunksnėje gerieji žmonės vaišino savo širdies gerumo dovanomis. Kiekvienoje parapijoje yra tokių žmonių, kurie spindi kaip šviesa tamsoje. Jie yra tas Evangelijos raugas, išlaikantis Bažnyčios gyvastingumą. Jie – tikri liaudies šventieji. Einant keliu pravažiuoja daug automobilių, kai kurių vairuotojai sustoja, pagarbiai nulenkia galvą. Kitur, žiūrėk, eina pjovėjas su dalgiu, – jo veidas nušvinta, akys spindi, jis linki ištvermės, Dievo palaimos. Antai iš savo trobelės atklibikščiuoja gero veido senučiukė, – priėjusi bučiuoja Dievulį, net ašarėlė nukrinta. O štai jaunos mamos kelia savo mažutėlius prie *Kryžiaus* ir jų nekaltos lūpos bučiuoja Kristų. Stebi įsijungusius į *Kryžiaus procesiją* ir matai, kokių švytinčių yra veidų. Negalios pažymėti žmonės, ir tų džiaugsmas liete liejasi. *Kryžiaus kelias* yra kelias į Prisikėlimą, į Tautos veido atnaujinimą.

Šiandien lengvesnė diena, nes iš Kvėdarnos į Šilalę tik 18 km. Per pietų pertrauką radau vietelę prie mažos kūdros, kurios krante augo miškas ožkabarzdžių, tarsi kokių palmių. Įsikūriau tarp jų ir rašiau. Bet tuoj pat užmigau saldžiu 15 min. trukusiu miegu.

Šiandien pirmasis mėnesio penktadienis ir Švč. Mergelės Marijos Angeliškosios šventė (Porciunkulės). Toliau tęsdami kelionę giedame *Kalnus*, giedant lengviau keliauti, nes visos mintys sutelktos į kenčiantį Jėzų.

Šilalės ribą pasiekiame gana anksti. Įsikuriame prie upės pievoje, čia prieš *Kryžių keliauninką* baigiame giedoti *Kalnus*. Mums gražiai pritarė maurodamas jautukas. Atėjo žmonės pagirdyti gyvulėlių, pamelžti karvių. Viena moteris pamilžusi atnešė šilto pienelio ir visą sugirdė maldininkams. Ji paliko mus švytėdama: *Ką padarėte vienam iš mano mažiausių brolių, man padarėte.* Žmogus laimingas dalydamas, grįždamasis į kitą.

Jau ŠILALĖS miestas. Einame giedodami Visų Šventųjų litaniją.

Ateikite visi Šventieji į mūsų *Kryžiaus kelią,* savo malda ir užtarimu padarykite jį vaisingą, palaiminkite Lietuvą, uždenkite jos gėdą, bet kartu surinkite visų žemės šventųjų maldas, ašaras ir aukas, nuneškite visa TĖVUI.

Kopiame į Rojaus kalną, kur iškilusi didinga Šilalės Šv. Pranciškaus Asyžiečio bažnyčia. Iš abiejų pusių vien gėlės gėlės. Šventoriaus veja taip rūpestingai prižiūrima, kad, rodos, ištiestas vientisas žalias kilimas. Šventoriuje yra ir gražiai prižiūrimi kunigų kapai. Visą šį grožį kuria bažnyčios zakristijonas, kuris

savo lėšomis perka gėles, jas sodina, laisto. Ir taip metų metais. Jis dirba papildomus darbus, kad užsidirbtų gėlėms. Tai žemės angelai. Jie atkuria prarastąjį Rojų, jie kelia žmonių sielas į grožį, Dievą.

Būkit palaiminti, jūs visi, žemės šventieji! Išsinešime iš jūsų grožio žavesį, šį nuostabų Viešpaties kalną, apsiaustą tūkstančiais gėlių.

Šv. Mišių aukoje pasislėpė ketvirtoji kelionės diena. Maloniai pasveikino kan. Petras Merliūnas, abu su vikaru Virginijum Palioniu prieš šv. Mišias uoliai klausė išpažinčių, juk šiandien Šv. Pranciškaus išprašyti Porciunkulės atlaidai.

Po pamaldų nuoširdžiai pabendravome su žmonėmis šventoriuje. Čia buvo parengta vakarienė. Jautėmės kaip Jėzaus laikų Palestinoje. Žalia veja, medžių paunksnė, švelnus vakaro vėjelis, gaivinantis perkaitusius žmones, mieli, rūpestingi patarnaujančių žmonių veidai, skanios vaišės. Teisingi poeto Justino Marcinkevičiaus žodžiai: „O žmonės, nedrauskite būti geram ir berti gėles po ateinančių kojom!" Kupini gėrio ir grožio einam į nakvynės vietą – mokyklą.

2002 08 03

Pirmasis mėnesio šeštadienis

Marija, tai Tavo Širdies diena. Ji išaušo jau vėsesnė, tikriausiai atlėgs alsinantis karštis.

Širdis pilna švelnumo, džiaugsmo ir dėkingumo už dar vieną palaimintą, nuostabią dieną, dovanojamą TĖVO. Kaip gera, kad esu pašaukta vardu, kad gyvenu, galiu realiai įsijungti į Lietuvos prisikėlimo akciją!

Švč. Motina, bažnyčioje yra nuostabi Tavo statula. Bet tai tik statula. Kokia Tu pati graži TĖVO dovana

mums, šios žemės piligrimams! Tavo Sūnaus ištartais žodžiais nuo kryžiaus: *Štai tavo Motina* tapai tikra Mama kiekvienam žmogui. Tu perteiki mums dievišką gyvybę, gautą iš TĖVO. Mes turime TĖVĄ ir MAMĄ danguje, kur rengiama vieta kiekvienam vaikeliui.

„Marija – TĖVO motiniškasis veidas", – sakė kun. Philippe Marie Mossu rekolekcijose. Marija, visą gyvenimą Tu mane vedei už rankos, ugdei, grūdinai, užtarei, maudei gailestingumo maudyklėje, kai apsinešdavau žemės dulkėmis, puošei malonės drabužiu; Tu TĖVO ir Šv. Dvasios galia įkūnijai manyje Jėzų, perteikei Dievo gyvybę... Beliko atbaigiamasis akordas.

Nurimk, širdie, tegul atsiskyrimo mirksnis būna mielas.

Tegu nebūna tai mirtis, bet atbaigimas.

Tegu meilė tampa prisiminimais, o skausmas dainomis.

Tegu skridimas dangumi baigiasi sparnų suglaudimu virš lizdo.

Tegu šis paskutinis tavo rankų palietimas bus švelnus kaip nakties gėlė.

Sustok akimirką, Gražioji Pabaiga, ir paskutinį savo žodį tark tylėdama.

Lenkiuosi prieš tave ir iškeliu aukštai savo žibintą, kad tau pašviesčiau kelią.

R.Tagorė

Trokšte trokštu pamatyti ne vien TĖVO, bet ir Tavo veidą. Dar prieš gimimą Tu mane jau vadinai vardu, žinojai mano gyvenimo paskirtį ir rengei per protėvių eilę man vietą žemėje.

Gimiau brandžiame rugpjūtyje, kai žemė atiduoda derlių, kai būna ryškiausios žvaigždės danguje, kai

ima būriuotis paukščiai skrydžiui, o obelų šakos linksta nuo vaisių naštos.

Gimiau rugpjūty, kad gimimas ir sugrįžimas Namo taptų vieniu, kad tarp šių dviejų polių nušvistų TĖVO Veidas, kad Jis mane pabučiuotų Amžinąja Meile.

O, kad skrydis, tas nerimastingas veržimasis *baigtųsi sparnų suglaudimu virš lizdo* – TĖVO Širdyje! Kaip to trokštu, ilgėte ilgiuosi. Einu šiuo *Kryžiaus keliu* Namo pas TĖVĄ. Kasdien ilgesys stiprėja, ateities vizija ryškėja, širdis jaučia Ateinančiojo alsavimą... O TĖVE, belieka Tau ištiesti rankas ir apkabinti Amžinybe...

Šv. Mišių auka prasidėjo penktoji kelionės diena. Geroji Motina palaimino mus per savo Sūnų ir garbųjį kan. Petrą Merliūną. Kan.Petras ypač išryškino pasitikėjimo Dievu svarbą, ragino pasitikėti Dievo plano tikslingumu *Kryžiaus kelyje* ir asmeniniame gyvenime. Jei mes pasitikėtume Apvaizda, galėtume daryti tokius nuostabius darbus, kaip šv. kun. Jonas Bosko, ir dar didesnius.

Išėjus iš gražios ir didingos Šilalės bažnyčios, *Kryžių* per miestelį nešė kan. Petras, kun. Virginijus Palionis ir klierikas iš Gargždų parapijos.

Atsisveikinę su lydėjusiais žmonėmis skubėjome Vaitimėnų link. Ėjome nesustodami dulkėtu vieškeliu. Prie vienos sodybos laukė keliolika žmonių, dvi mergytės atnešė gėlyčių papuošti *Kryžių*. Kreipėmės į vyrus, kviesdami panėšėti Viešpaties Kryžių, kad į Lietuvą sugrįžtų Dievas, kad žmonės Jam atsivertų.

Vyrai nesutiko. Vienas net atšovė: „Mes laukiame rusų!"

– Gaila, kad jūs laukiate tik rusų, būtumėt daug laimingesni, jei lauktumėt Jėzaus.

Beeidami toliau matome žmones, sėdinčius prie savo trobelės ir nė nepajudančius pagarbinti Viešpaties, net kepurės nekeliančius. Štai kas beliko iš šventojo Lietuvos kaimo, kai įsėlino bedievybė.

Ir už šiuos sužeistus žmones, už jų skurdą ir dvasinį badą nešame *Kryžių*. TĖVE, pasigailėk mūsų brolių, sesių!

12.00 val. pasiekėme VAITIMĖNUS. Bažnyčia atvira. Žmonės suklumpa ant kelio į dulkes, tarp jų nemažai ir vaikų.

Atėjom valanda anksčiau, todėl, pagarbinę *Kryžių*, kun. Virginijaus Palionio ir gerųjų parapijiečių pakviesti, šventoriuje stiprinomės suneštomis gėrybėmis. Stovėjo kibiras šalto, tyro vandens, ant suolų pridėta sumuštinių, sūrio, medaus, gaiviųjų gėrimų, daržovių. Virš galvos – Viešpaties dangus, šventoriaus medžiai teikia gaivų pavėsį, švelnus vėjelis šiurena, glosto veidus.

Bažnytėlė Kryžiaus Išaukštinimo vardu. Mažutė, jauki. Jaunos mamos, tėčiai su savo vaikais.

Bažnyčios kairėje pusėje po lentomis įsitaisę du bičių lizdai, jos čia gyvena nuo neatmenamų laikų. Prineša net medaus. Kas antri metai, atkalę lentas, žmonės biteles iškopinėja, patvarko. Jos gyvena Viešpaties prieglobstyje, net ir žiemą nesušąla.

Apgaubti žmonių gerumo, tarę ir jiems šiltą, padrąsinantį, dėkingą žodį, einame Lomių link.

Laukuose javapjūtė. Gandralizdžiai jau tušti. Jaunikliai, šiemet išvydę pasaulį, padangėje miklina sparnus, gražiai sklendžia, rodos, lydi savo Kūrėją, šlovindami sparnų mostais, begarsiu pilotažu.

Pertraukėlė apleistoje sodyboje, sename sode. Lau-

kuose dirba specialios mašinos, galingais dantimis smulkinančios žolę ir jas spjaudančios. Paskui jas iš lėto kojas kiloja daugybė gandrų. Sunkus gandreliams metas, sausra išdžiovino visas balas, kur jiems susirasti maisto? Taigi eina paskui žmogų, naudodamiesi jo darbo vaisiais.

Ir mes einame paskui Išganytoją, savo pėdas spausdami į Jo pėdas, trokšdami patys maitintis ir kitus maitinti Gyvybės Duona.

LOMIAI. Prie Laurencijos ir Jono Mikalauskų sodybos pasitinka procesija: kun. Alvydas Vaitkevičius, vaikai, suaugusieji. Giedodami traukiame bažnyčios link. Kelio šonuose seni, galingi medžiai, teikiantys gaivų pavėsį, pro jų šakas veržte veržiasi saulės blyksniai, rodos, ji žaidžia, norėdama pergudrauti medžius, kad vėl bučiuotų įkaitusius veidus.

Giesmės aidus paįvairina karvių mykimas, šunelių amsėjimas. Kai buvome mažutėje Vaitimėnų bažnytėlėje, mačiau, kaip džiaugsmingai į ją veržėsi rudas šunelis, kaip linksmai jis vizgino uodegą, kokios geros buvo jo akys. Taigi *kūrinija su ilgesiu laukia, kada bus išvaduota iš pragaišties vergovės.* Kad tai įvyktų, mums reikia tapti Dievo vaikais.

Prisimenu tokią legendą.

Vėlų, lietingą vakarą grįžta Jėzus su savo mokiniais. Ausis pasiekia gailus šunelio inkštimas. Jėzus siunčia apaštalą pažiūrėti, kas atsitiko. Petras tarsteli: „Viešpatie, esi pavargęs, ką čia trukdysies dėl kažkokio šunėko". Jėzus nieko neatsakęs pats nuėjo ir skraite atsinešė mažą, sulysusį, šlapią šunelį. Nuo tos dienos šunelis niekuomet nesiskyrė nuo Viešpaties. Jis lydėjo Jėzų ir apaštalus visose misijų

kelionėse, lydėjo nuliūdęs ir į Golgotos kalną. Kai Viešpatį nukryžiavo, jis įkibęs į kryžiaus stulpą gailiai stūgavo. Mirusį Jėzų, nuimtą nuo kryžiaus, paguldė kape, užritino akmenį ant rūsio angos. Šunelis ir čia susirangė sargybai. Juk čia jo gelbėtojas. Apaštalas Jonas norėjo jį paimti ir parsinešti namo, tačiau šunelis urzgė, šiepė dantis ir nesileido nutveriamas. Taip ir išbudėjo visas dienas ir naktis.

Išaušo Velykų rytas. Iš kapo prisikėlė Kristus. Kai Jis ėjo, nugalėjęs mirtį, pirmasis prie Jo kojų puolė šunytis, apkabino kojas ir iš džiaugsmo jam plyšo širdis.

Keliaujant *Kryžiaus keliu*, vis kartojasi panašūs išgyvenimai: džiūgauja šuneliai, karvės lydi smalsiomis akimis, arkliai jaučia vidinį virpulį, gandrai ilgai sklendžia virš *Kryžiaus procesijos*, svirpliukai vienas per kitą linksmai smuikuoja, gėlės tiesia galvutes į saulę, o žmogus susigūžęs spokso į eiseną, neatsistoja, retas kuris nusiima kepurę prieš savo Karalių ant Kryžiaus.

Užtat psalmininkas ir šaukia visą kūriniją šlovinti Viešpatį. Šaukiame ir mes šia taikiąja Kryžiaus revoliucija: „Sugrįžk, žmogau, pas savo Dievą! Sugrįžk ir tapsi kitoks, imsi jausti gyvenimo druską, išganingą Kryžiaus galią. Jėzus laukia mūsų, ištiesęs per amžius savo gerąsias rankas ant Kryžiaus. Eime!

Štai ir LOMIŲ Kristaus Atsimainymo bažnyčia.

Šv. Mišių aukoje, Viešpaties delnuose jau grimzta penktoji kelionės diena.

Uolusis kun. Alvydas širdingai švenčia Eucharistiją, homilijos metu kviečia žmones į atsimainymą – atsigręžti į Dievą. Džiaugiasi *Kryžiaus akcija* ir apsilanky-

mu jo parapijose (rytoj – būsime kitoje jo parapijoje – Batakiuose).

Prie altoriaus adoruoja vaikai. Jų adoracija man gyvai primena vaikystę, kai mes, nors maži būdami, mokėjome susikaupti ir Jėzų šlovinti labai nuoširdžiai. Gaila, kad dabar daug kur tas nuoširdumas išgaravo, – nebeliko mistikos. Viskas tapo supaprastinta, ir žmogus bažnyčioje ėmė elgtis panašiai kaip koncertų salėje.

Lomiuose pajutome tikrą sakralumą, susikaupimą. Tai Laurencijos, Jono atgailos ir maldos vaisiai. Jie tiek meldėsi, atgailavo, gražino šią bažnytėlę išoriškai, kūrė meile, malda vidinę bažnyčią. Ir vaisiai jau bręsta. Tai galima pajusti kartu meldžiantis šioje, o paskui kitoje bažnyčioje – širdimi iš karto junti skirtumą.

Dievuliau, duok Lietuvai daugiau tokių Laurencijų, Jonų, tokių tikrų, Tau ir žmonėms atsidavusių kunigų kaip Alvydas Vaitkevičius. Jis paprastas kaip laukų vyturėlis, bet kokią giesmę Viešpaties šlovei vinguriuoja jo kunigiška širdis! Žmonės šiais laikais labiausiai ilgisi ne mokytų, ne laipsniuotų, bet šventų kunigų. Mums visiems be galo reikia transcendentinio Dievo jutimo, o be mistikos, be šventumo tai neįmanoma.

Ir kyla širdies maldavimas per Švč. Motiną Mariją: „Jėzau, gerasis, galingasis Jėzau, siųsk tikrų, gerų darbininkų į savo pjūtį. Jau laukai pabalę, derlių reikia suimti, duok mums gerųjų ganytojų, kad neišsisklaidytų kaimenės avys, kad grūdai patektų į Tavo Širdies saugyklą. Ateis pavasaris, Tu vėl sėsi dirvon daigius grūdus, pašventintus savo Krauju. Ir subanguos mūsų Lietuva, Viešpatie, Tavo derliumi. Tu tai gali! Padaryk didįjį mūsų tautos Atsimainymo stebuklą, to prašome mes iš nuovargio linkstančiais keliais ir galvomis.

Jėzau, pasigailėk Lietuvos ir viso pasaulio! Išganymas – Tavo darbas, mes tik kaip tas mažas ištikimas šunytis sekame iš meilės paskui Tave, trokšdami atiduoti gyvybę iš džiaugsmo, išvydę Prisikėlimą".

Po šv. Mišių laukė skaniosios vaišės parapijos namuose. Mes buvome priimti kaip vaikai su visa meile, visa gausia širdies apstybe. Rengdami mums šitą meilės puotą, žmonės darbavosi, liejo prakaitą, savo gėrybes dovanojo. Patarnauja graži kaip vaidilutė Laurencijos duktė Laura, vaikai ir jų tėvai.

Tikras Atsimainymo stebuklas!

2002 08 04

Išaušo spindulinga diena. Šiandien Lomiuose Kristaus Atsimainymo atlaidai. Širdies malda į Tave, TĖVE, kyla, veržiasi, nerimsta. Nebeslėpk ilgai, Abba, savo Veido, nuimk šydą, dengiantį Tave. Atsimainymo stebuklas įvyks mirties valandą, kai *mes Jį matysime tokį, koks jis yra.*

Po šv. Mišių džiaugsmingai einame su Jėzumi ir visu dangumi iškilmingoje procesijoje. Tai įžanga į aną dangiškąją liturgiją, kurioje visi dalyvausime:

> *Ateikite, džiaugsmingai giedokime Viešpačiui,*
> *šaukime iš džiaugsmo mūsų išganymo Uolai!*
> *Su padėka eikime į jo Artumą,*
> *iš džiaugsmo traukime šlovės giesmes!* (Ps 95, 1–2).

Giedame. Žemėje prasideda tai, kas tęsis amžinai.

Procesija, tik jau ne su Švenčiausiuoju, bet su *Kryžiumi* keliauja iš Lomių į Batakius. *Kryžių* neša

kun. Alvydas Vaitkevičius, Adakavo klebonas Stasys Letukas ir kiti žmonės. Vieni mažumėlę paėjėję grįžta, o mes klampojame minkštu smėlėtu vieškeliu, keldami debesėlius dulkių. Turime ką paaukoti brangiajam Viešpačiui. Ataidi Lomių poetės Irenos Tamašauskienės posmai, kuriais ji *Kryžių* sveikino Lomių parapijos vardu:

Tu atėjai per pievas ir laukus
Į nuošalų kaimelį, į Lomius.
Atėjai vingiuotu vieškeliu, miškais,
Kad susitiktum su seneliais, su vaikais.

Atėjai į kaimą lyg į kiemą,
Pas artimus, savus, gerus.
Svečiavaisi tik vieną dieną
Ir liksi amžiams mielas ir brangus.

Atėjai čia erškėčiuotas, basas,
Kad paguostum, nuramintum,
Kad visus apšviestų Šventas Raštas,
Kad vargo broliais pavadintum.

Nušvieski meile, taika ir ramybe
Šito mažo kaimelio namelius.
Kai bus liūdna, skaudu ir negera,
Mes skubėsime vėl pas Tave.

Jau išeini, palikęs dalį savęs,
Palietęs stygą – širdies kiekvienos.
Tegul dažniau skambės bažnyčios varpas,
Tegul visi suklumpa prie maldos.

Tave lydės dulkėti kelio vingiai
Kaitrioji saulė dar labiau žibės.
Tegul kelionės tikslas išsipildys
Kad prisiliestum kiekvienos širdies.

Pagal šio eilėraščio posmus per vieškelių dulkes, per kaitrą atsiyrėme iki Batakių prieigų. Čia ant kalnelio stovi trys balti kryžiai, pastatyti maro aukoms atminti. Mūsų laukia būrys žmonių. Mielas susitikimas. Tariame vieni kietiems sveikinimo žodį. Kairėje tyvuliuoja ežeras. Lomių ir Batakių klebonas Alvydas Vaitkevičius paskaito eilėraštį:

Namų ilgesys

Ties trim kryžiais baltais susibėgę keliai –
Taip vadinas keistai – Batakiai, Batakiai...
Du kalneliai mieli, vandenų atskirti –
Vienas gyvas, judrus, kitas tylą girdi.
Kaltės jausmas sunkus – degė Dievo namai,
Gaudžia varpas graudus – negerai, negerai...
Batakiškė Ona, taip mįslingai rimta.
„Kur sūnus, kur dukra?" – klausia mama šventa.
Ir taip rymo metus, laukia liepos žalios,
Laukia kantriai, ilgai, kol vaikai parplasnos.
Antras žygis namo – vėlų rudenį jau,
Su gėle ir žvake, kad tik būtų jaukiau.
O kai lauksi ramus atminimo gėlės,
Paklausyk atidžiai – Ančioj ainiai klegės...
Ties kryželiais baltais susibėgę keliai –
Taip vadinas keistai – Batakiai, Batakiai...

Žemaitis

Skamba posmai, giesmė. Žmonių daug, visų veidai nušviesti Viešpaties šlovės šviesos. Rankose bažnytinės vėliavos, kryžius.

Nuo šio kalnelio didelė procesija traukia bažnytėlės link, pas Jėzaus močiutę Šv. Oną. Giesmė apkabina namus, vaikus, visus gyventojus, kviesdama kilti ir kelti:

Maloninga ir skaisti, grožio nuostabaus –
Pas save visus kvieti, Motina dangaus.

Kviesk, Marija, kviesk Lietuvą kelti akis ne į politikus, bet į dangų, ten, kur mūsų TĖVAS, ten, kur mūsų amžinieji Namai.

Širdyje nenuslopinamas, gyvas Namų ilgesys. Jei žmonės apie savo gimtąją vietą taip jautriai kalba, tai ką kalbėti apie amžinuosius Namus – TĖVO Širdį. Iš ten išėjome ir ten sugrįžtame.

Lydėk mus, Motina Geroji,
Lydėkite, Šventieji, Angelai,
Lydėkit, upės, ežerai ir pievos,
Lydėkit, skrydžiui rengiami gandrų sparnai.

Jau mes jaukioje, medinėje Šv. Onos bažnytėlėje. Čia pat stūkso buvusios gražios didelės bažnyčios (sudegusios) pamatai. Kai sudega galingas eukaliptas, iš jo šaknų išauga naujas medis. Panašiai yra ir čia. Mažoji bažnytėlė labai jauki. Kairėje pusėje yra iš liepos medžio liaudies skulptorės Onos Paulauskienės drožta Šv. Onos su dukrele Švč. Mergele Marija skulptūrėlė. Veido bruožai švelnūs, mistiški, kupini mąslaus susimąstymo, žvilgsnio į Begalinį, Amžinąjį, kuris jau ateina ateina...

Štai dabar Jis stovi, kaip prieštaravimo Ženklas, kaip Gailestingumo Versmė, šaukianti į Atsimainymą.

O Dieve, pagreitink savo Karalystės valandą! Mes pavargome nuo pasaulio išminties, nuo savo nuodėmių. Nuimk šią slegiančią naštą nuo mūsų Tautos pečių ir širdies. Suteik sparnus ir erelio žvilgsnį, matantį Tavo paslapčių Erdvę, kurioje Gyvenimas ir Mirtis tampa Vienis, kviečiantis sugrįžti ten, iš kur esame atėję.

Su mumis nuo kryžkelės atkeliavo ir vyskupo Motiejaus Valančiaus blaivystės sąjūdžio grupė kartu su savo vadovu Juozu Kančiu. Mes visi dabar dalyvaujame Kristaus Aukoje, maldaudami kartu su apaštalu Petru: *Viešpatie, gelbėk mus – žūvame,* nes alkoholizmo, narkomanijos, žudynių bangos daug grėsmingesnės nei tuomet Galilėjos ežere.

Po šv. Mišių tariame vilties, kvietimo atsigręžti į Dievą žodį.

Palaiminti Švenčiausiuoju, šventoriuje pabendraujame, o paskui einame į kultūros namus, kur laukia žmonių parengtas gerumo stebuklas – vaišės (daugiausiai darbavosi mokytojos ir kitos gerosios parapijos moterys). Jos parengė taip dosniai, kad nė Morta, laukdama Jėzaus su apaštalais, tikriausiai nepralenkė.

Prie stalo susėdo 54 žmonės. Vyksta duonos padauginimo stebuklas, su įvairiausiais patarnavimais bėgiņėja aplink stalą žmonės. Belieka su dėkingumu priimti jų meilę, dosnumą.

Pastiprinę dvasią ir kūną, giedodami keliaujame toliau. Vėl kaitra, dulkės. Giedodami *Kalnus* gyvai vienijame aną didžią Kryžiaus kelionę, kai ėjo Jėzus su kryžiumi, klupo, kėlėsi, priėmė žmonių pagalbą, rami-

no verkiančias moteris, ir šią mūsų Lietuvos *Kryžiaus procesiją*. Giedant apie Kristaus kančią, ji gyvai alma ir mumyse: taip sunku klampoti kelio dulkėmis, kaitinant saulei, bėgant prakaitui, kartais išsprūstant ir atodūsiui: „Viešpatie, sustiprink!" Prakaitas ritasi stambiais ir smulkiais lašais, maišosi su kelio dulkėmis ir giedama giesme. Mes esame mistinis Kristaus Kūnas, ir Jėzus kenčia, verkia ir džiaugiasi mumyse. Šių visų kryžiaus kelių esmė šiandien suvokiama tik Viešpaties mažutėliams, o kiti supras vėliau.

Prieiname OŽNUGARIŲ ir GVILDENIŲ kaimus. Čia kelio kryžkelėje iškilo žmonių rūpesčiu ir rankų darbu padirbtas aukštas kaimo kryžius. Prie jo laukia žmonės. Kryžius apvainikuotas, išpuoštas gėlėmis, gražiausios gėlės – vaikai – deklamuoja gražius eilėraštukus, visi džiaugiamės, šloviname Viešpatį.

Batakių klebonas pašventina kryžių, visi bučiuojame šitą mielą išganymo Ženklą, puošiantį visą mūsų Lietuvą.

Gerieji žmonės pavaišina, dar paneša *Kryžių Keliauninką,* paskui visi broliškai atsisveikiname ir keliaujame Varlaukio link. Kojos nebenori klausyti, giedant stinga oro, širdis greičiau plaka, bet mes turime nueiti laiku. Sukaupę jėgų likučius, iriamės pirmyn. Kryžių nuo Lomių–Batakių visą kelią neša kun. Alvydas Vaitkevičius ir Adakavo klebonas Stasys Letukas. Pastarasis jį nešė iki Varlaukio.

Pagaliau matome laukiančius VARLAUKIO žmones, atsklinda švelnus bažnyčios varpo gaudesys. Nors balsai gerokai išklerę dėl nuolatinio giedojimo, bet vis tiek giedame, šloviname Viešpatį. Prisideda ir parapijiečiai.

Prie Švč. Trejybės bažnyčios šventoriaus vartų pasitinka klebonas Vidmantas Šidlauskas, mergaitės, pasipuošusios tautiniais drabužiais, ir kiti žmonės. Pašlakstyti švęstu vandeniu, įžengiame į paprastą kaimo bažnytėlę. Pašlovinę Viešpatį, pagiedoję „Dar viena diena štai baigias, greit naktis sparnus išties", tarę žmonėms žodelį (kalbėjo Gintaras, aš jau nepajėgiau), išėjome į vakarienės ir nakvynės vietą – mokyklą. Gerosios moterys pavalgydino šiuos nugeibusius vaikus, o paskui ištiesėme savo migiukus nakties poilsiui – kas salėje, kas klasėse, bet daugiausiai visiems patiko švarus erdvus koridorius.

Dar tebebendraujant su žmonėmis, išgirdau savo angelo Rafaelio balsą, raginantį ištvermingai eiti toliau. Tai didelė ir labai reikalinga atgaila už tautą. Pasakė, kad jis ir daugybė angelų yra su mumis, jie labai stengiasi mums padėti.

Kaip gera išgirsti tokius padrąsinamus žodžius! Aš juos perdaviau kitiems maldininkams. Mes vėl ryžtamės atgaivintomis jėgomis keliauti pirmyn – į Marijos Nuliūdusiųjų Paguodos palaimintąjį kalną.

Juk Tu, Mamyte, mūsų lauki, o mes vis artėjame į Tave. Kaip gera vaikui grįžti į Namus, kai žino, jog ten visada laukia Motina. Gera mums, Marija, nors ir sunku, eiti pas Tave. Lūpos šnabžda:

– Ačiū, Mama, už dar vieną gražią, prasmingą dieną ir labanakt.

Labanakt palinkėjo ir gandras, įsitaisęs ant bažnyčios bokšto kryžiaus skersinio. Ir jis ilsisi prieš didelę kelionę.

Marijos Snieginės šventė. Kadaise Marija ant kalvos Romoje vasarą iškritusiu sniegu davė ženklą, kur Jai turėtų būti pastatyta bažnyčia. Taip ir liko įamžinta Švč. Mergelė Marija Snieginė.

Kryžiaus kelias – tai Lietuvai Marijos duodamas ženklas – pasiekti Atsimainymą Kristuje. Tik per Kryžių! Kito kelio nėra, vien šis karališkasis kančios ir meilės kelias.

Rytą žmonėms kalbėjau Kristaus žodžiais:

– Mylimieji, ką tik paaukota šv. Mišių auka. Mes tapome Kristumi, Jame mes esame Dievo vaikai. Jo Įsikūnijimas – nenutrūkstamas vyksmas. Be Kristaus mes negalėtume išvysti TĖVO veido, nes tai Dievo esmė, didybė, pranokstanti biologinę prigimtį. Jis mumyse įsikūnija ir vykdo mūsų dieviškinimo darbą.

Jis šiandien mums kalba tais pačiais palaiminimų žodžiais:

Palaiminti dvasingieji vargdieniai: jų yra dangaus karalystė.

Mes visi esame tie Dievo palaiminti vargdieniai. Netruks prabėgti šis žemiškas gyvenimas, mes grįšime į TĖVO Namus ir laiminsime savo kryžius, patirtus gyvenime. Ten TĖVAS nušluostys mums kiekvieną regimą ir paslėptą ašarą. Tada *šio laiko kentėjimai bus nereikšmingi lyginant juos su būsimąja garbe,* ten bus džiūgavimo, šlovinimo, meilės būsena.

Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą.

Mes jau Jį regime, turime, nes ką tik susivienijome su Juo šv. Komunijoje, tapome žemėje Dievo nameliais, tikrais Kristoforais (Dievo nešėjais).

Regėkime Dievą vienas kitame, regėkime Jį vaikelyje, senelyje, savyje ir visoje Dievo kūrinijoje.

Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės: jie bus pasotinti.

Alkime ir trokškime, kad greičiau ateitų TĖVO karalystė Lietuvoje ir pasaulyje. Brangūs piligrimai, neišsigąskime kančios realybės, pro skausmo, nuovargio ūkanas mums šviečia pilnatvė, absoliutus pasotinimas Dievo Širdyje.

Palaiminti gailestingieji: jie sulauks gailestingumo.

Žvelkime į mūsų klystančius, nuodėmių sužeistus brolius ir seses gailestingu, užtariamu, gelbstimu žvilgsniu, atlikime atgailą vietoj jų ir būsime palaiminti. Teišsilieja tautai per mus Viešpaties gailestingumas.

Palaiminti, kai dėl manęs jus persekioja ir meluodami šmeižia. Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje.

Ar girdite, mylimieji, mes palaiminti, džiūgaukime ir linksminkimės! Kryžiaus paslaptį suvokti reikia ypatingos Dievo malonės. Tad jei esame nesuprasti, net pajuokiami ar ignoruojami, džiaukimės ir linksminkimės, nes laukia gausus atlygis danguje – palaimingas Dievo Veido regėjimas, gyvenimas TĖVO Širdyje per mūsų Jėzų Kristų.

Džiaugdamiesi eime į *Kryžiaus kelią* pašlovinti TĖVO.

TĖVE, Tavo palaiminti vaikai pietų pertraukos metu truputį pailsėjo miške pušies šaknų lopšyje, klausydamiesi slaptingo miško ošimo.

Pertrauka baigėsi, einame į Vertimus. Vieškelis dulkėtas. Einame einame ir pagaliau priėjome.

VERTIMUOSE, prie Šv. Jono Krikštytojo bažnytėlės, laukia būrelis žmonių. Šv. Mišioms jau pasirengęs kun. Kazimieras Gražulis. Pamokslo metu jis atkreipė dė-

mesį, kad išoriškai liudijant Kristų, nebūtų pamestas pagrindinis tikslas. Po labai iškilmingomis formomis, išore gali slypėti menkumas, ir atvirkščiai, – po paprastumu – tyra, kilni žmogaus širdis. Ragino siekti intencijos grynumo, paprastumo, didelės meilės.

Jo žodžiai lyg gaivus lietus krito į mūsų širdis.

Choras nuoširdžiai giedojo, drebindamas mažos bažnytėlės sienas.

Tokia maža parapijėlė, bet, kaip ir visur, žmonės geri, vaišingi. Mes tikrai jiems esame našta, juk pamaitinti penkiasdešimties žmonių būrį – tikrai nelengva. Bet, gerieji, tokiu būdu jūs dalyvaujate *Kryžiaus kelyje.* Kiekvienas jūsų žingsnis pastebėtas, kiekvieną auką mato Neregimasis. Mūsų galingasis Viešpats visuomet gyvena kartu su savo žmonėmis, ilgėdamasis meilės ir širdžių atsivėrimo.

2002 08 06

Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi, – sako TĖVAS kiekvienam žmogui, matydamas jame Jėzaus Veidą. Kaip svarbu leisti Jėzui gyventi mumyse! Tai visų svarbiausia.

Atsimainymo šventėje visos mintys keliauja pas TĖVĄ, į rytdienos Tėviškę, kur, išsinėrę iš žemiškojo gyvenimo, panirsime dieviškume, nemirtingume, Viešpaties šlovėje. Taboro kalnas yra žemėje, o čia vyko šlovingojo Viešpaties pokalbis su didžiaisiais pranašais – Moze ir Elijumi, čia pasigirdo iš debesų TĖVO balsas, čia Šventoji Dvasia savo paslaptį atskleidė galimybe padaryti regima tai, kas neregima.

Ir žemė, ir dangus susivienijo, įsismelkė vienas į kitą Taboro kalne.

Bet pokalbio tema buvo Kristaus kančia ir mirtis, kuria Švč. Trejybė išliejo visą savo meilę.

Panašiai vyksta ir man šiame *Kryžiaus kelyje*. Šalia kelionės pėsčiomis, kelio dulkių turiu nematomą kryželį: nuo pat kelionės pradžios streikuoja virškinimo sistema, gyvybę palaikau tik kruopomis ir keliais riešutėliais, negaliu priimti ir žmonių nuoširdumo dovanų, jokių vaisių. Tai nuolatinė pusbadžiavimo būsena. Gerai! Tai mano maži šiaudeliai, metami į Dievo gailestingumo žaizdrą. Silpna, kojos sunkios, bet galva šviesi, vyksta slėpiningas apsivalymas. Šie išoriniai Dievo meilės ženklai irgi turi savo galią ir reikšmę. TĖVAS širdyje tyliai šnabžda:

„Mano mylima dukrele, tau rengiu, baigiu rengti visą džiaugsmo Amžinybę, bet žemė – piligrimystės vieta. Priimk visa, kaip alpinistas priima kalnų išbandymus, ir tu įkopsi į Golgotos aukštumą. Ištvermės! Aš su tavimi!"

Ačiū Tau, TĖVE, už Tavo Meilę, išsiliejančią gailestingumu – Jėzumi. Ačiū už visą gyvenimą, slenkantį vakarop. Mano gyvenime atėjo auksinis ruduo, derlius tuoj bus perkeltas į Tavo kluonus, pro Tavo dieviškus pirštus byrės auksiniai kviečių grūdai, kad taptų žemės broliams ir sesėms gyvenimo Duona.

Juk grįžus pas Tave gyvenimas nesustos. Tu leisi įsijungti į žemės brolių ir seserų gyvenimą, būti jų angelu sargu, lydėti jų žingsnius, padėti parpuolus, šluostyti prakaitą ir ašaras...

Visa nuo manęs tolsta, žemės rūpesčiai bėga kaip kino juosta, paviršiumi, nepaliečia širdies gelmės. Nuo veržimosi per mirtį į Tave, TĖVE, nesulaikytų nė pačių artimiausiųjų meilė... Ateis laikas, ir visi susitiksime.

Einant iš Vertimų į Jurbarką – poilsio valandėlė miške. Aplink šventa rimtis, ramybė. Retsykiais vėjelis paglosto drebulių viršūnes ir visi lapai ima virpėti, šlamėdami tik Kūrėjui suprantamą giesmę.

Šiandien aštunta kelionės diena – pusė kalno. Giedodami *Kalnus*, apmąstome Dievo Meilę, išlietą tokiu skandalingu būdu – *Kryžiumi.* Dievas, pasirodo, visai kitoks, nei mes vaizduojamės. Jis vien švelnumas, klusnumas, nusižeminimas, atsidavimas.

TĖVE, pašauk į Bažnyčios gretas kuo daugiau kūdikiškos, patiklios dvasios žmonių. Marija, Tu gali padėti tai padaryti, nes TĖVAS Tau perteikė savo Gyvybę.

Jau mes JURBARKE. Jaukiai moja Švč. Trejybės bažnyčios bokštai. Giedodami žengiame per miestą. Prie šventoriaus laukia ištikimųjų būrelis, į dangų kelia varpų gaudesys. Bažnyčioje laukia kunigas, pasirengęs aukoti šv. Mišias, kuriose įsipina pirmojo tarpsnio paskutinė diena. Belieka aštuonios dienos. Už Lietuvą, mylimą Tėvynę skiriama ši šv. Mišių auka.

Po Eucharistijos šventimo parapijos salėje maldininkai pastiprinami žmonių dovanomis. Toliau keliaujame Kidulių link. Žmonės, palydėję per tiltą, sugrįžta. Čia pastebėjau, kad nė vienas žmogus nepanėšėjo Viešpaties *Kryžiaus*, nors žmonės tikrai geri ir nuoširdūs.

Dar prieš Jurbarką į mobilųjį telefoną paskambino brolis Stasiukas rūpestingai, tėviškai prašydamas, kad grįžčiau. Matydamas, kad manęs neperkalbės, perdavė telefoną kun. Antanui.

– Ar tu tikra, – sako kunigas, – kad vykdai Dievo valią, o gal tai tik tavo valia?

– Tikrai Jo, o ne mano. Prieš išvykdama gavau visos šeimos tarybos sutikimą ir Motinos palaiminimą.

Ačiū, mano mylimieji, už jūsų gerumą. Tačiau Jėga, vedanti *Kryžiaus keliu*, yra stipresnė už viską. Didžiausias sielvartas būtų nebaigus kelionės sugrįžti namo. Kryžius turi tokią galingą traukiamąją jėgą, kad jai nieks neprilygsta. Kryžius – mūsų namai žemėje, kol pasieksime *amžinuosius, ne rankomis statytus Namus danguje.* Ir ne tik aš tai išgyvenu. Jei kuriam mūsų piligrimui tekdavo išvažiuoti su reikalais, tuojau grįždavo atgal.

Šiandien mūsų gretos pasipildė šešiais jaunais žmonėmis iš Vilkaviškio. Jie taip gražiai neša *Kryžių*, kantriai kenčia kaitrą ir kelio dulkes. Tipena net mūsų mažasis Jonukas.

KIDULIUOSE žmonės nebuvo informuoti apie *Kryžiaus* atėjimą, todėl pasirodė tik vienas kitas. Tačiau mūsų laukė atvykęs Slavikų klebonas Bronius Klemensas Paltanavičius su keliais parapijiečiais, vaistininkė Irena iš Eržvilko, jos tėvelis, buvęs daugiau kaip 40 metų Kidulių bažnyčioje zakristijonu.

Bažnyčioje giedame Švč. Jėzaus Širdies litaniją, gauname palaiminimą Švenčiausiuoju Sakramentu.

Po to buvo miela pabendravimo valandėlė. Maldininkų vardu pasveikinau žmones. Nuoširdų žodį tarė Irena Viliušienė (Rėčkutė), paskaitė savo studentiškų dienų (1982) eilėraštį apie Kryžių kalną:

Tu šventas ir didingas, Kryžiaus Medi,
Kančios ir meilės simboli brangus...
Ir ne viršūnė, o prasmė juk dangų remia,
Kai su Tavim likimą sujungia žmogus.

Už brolį, sūnų, mamą ar už draugą,
Už širdį kenčiančios manos tautos;
Už tą, kuris paklydęs kelio nesuranda
Tu stovi čia. Stovėsi visados.

... Ir ant Kalno neužgęsta viltys...
Ne! Laiko vėjai neužpūs liepsnos!
Budės „Maironio ainis" kaip budėjęs
Toj dieviškoj padangėj Lietuvos.

Baigėsi 8-oji kelionės diena, kupina nuovargio ir džiaugsmo, žmonių gerumo ir Viešpaties meilės didybės, mūsų vargelių ir palaimos.

2002 08 07

O salutaris Hostia, o ryto Saule,
O amžinų dienų skaisti versmė –
Tau pasimelst aš atėjau į šį pasaulį
Ir pasidžiaugt Tava žiedų žeme.

B. Brazdžionis

Nors žiedai jau baigia žydėti, bet sieloje – amžinas pavasaris. Čia krykštauja Gyvybė, spindi TĖVO Veido šviesa. Širdies menėse virpa graudžiai švelni ilgesio giesmė, apkabindama Gailestingojo kojas. Jis lenkiasi iš savo didybės sosto, paima kūdikį ant rankų, glaudžia prie savo karališkos širdies ir atskleidžia savo paslaptis, nes jos skirtos mažutėliams.

Štai tie, Viešpatie, Tavo mažutėliai, paėmę *Kryžių*, išneša iš Kidulių bažnytėlės. Neša vietinis klierikas Donatas, senasis Juozapas su dukrele Irute Rėčkute, dar keli žmoneliai. Einame giedodami palei Nemuną, jo srovė maldą nuneš į jūrą ir visą pasaulį.

Šiandien bus nelengva diena. Keturiolika kilometrų dulkinu, žvyruotu vieškeliu. Išėjome 7.00, nes 12.00 turime būti Gelgaudiškyje.

Tikriausiai visi žmonės turi savo kryžių. Štai Juozapas Rėčka, ištikimiausiai tarnavęs zakristijonu 44 metus Kidulių bažnyčioje. Jos šešėlyje jis užaugino kilnius vaikus. Bet jis atleidžiamas iš pareigų. Negana to, be žinios dingo sūnus – jo neranda nei gyvo, nei mirusio. O jis buvo jau nemažai kentėjęs – tarybinėje kariuomenėje dėl to, kad nebuvo komjaunuolis, žiauriai sumuštas, likęs pusiau invalidas. Koks skausmas šeimos nariams. Irutė proverksmiais prašė pasimelsti *Kryžiaus kelyje,* kad nors kaulelius surastų ir galėtų palaidoti.

Giedame *Kalnus* už mirusius, – tai mūsų jungtinė malda, pagalba mirusiems. Viešpatie, padėk žmonėms ištverti, padėk jiems surasti savo mylimuosius, o jų sielas priglausk.

Poilsio valandėlės metu atėjo iš vienkiemių kelios moterys, atnešė pieno, pabuvo kartu. Gerosios moterys ne tik pavaišino pienu, bet ir panėšėjo Viešpaties *Kryžių.*

Giedant *Kalnus* mus lydi rūpestinga Apvaizda – kelias vis leidžiasi žemyn. Ji padeda savo mažiesiems.

Mano kūnas prisitaikė prie grūdų dietos. Gyvybei palaikyti per dieną suvalgau gerą stiklinę grūdų – kruopų mišinio, užpilto vandeniu, o kitiems poreikiams kūnas naudoja sukauptas atsargas. Jaučiuosi vidutiniškai, kiek daugiau dūstu giedodama arba kopdama į kalnelį.

Paskambino mano sesutė Irutė. Ji mane geriausiai supranta, jai suvokiama *Kryžiaus* beprotybė, nes ir pati į ją įpuolusi visa savo esme.

Pagaliau Gelgaudiškio parapija. Atėjome anksti, todėl galime pailsėti prie gražaus panemunės žvyro karjero. Kas maudosi, kas ilsisi. Mūsų laukia Jėzus, kuris savo nekruvinąja Auka pašventins devintąją kelionės dieną.

Mes jau GELGAUDIŠKIO Šv. Kryžiaus Išaukštinimo bažnyčioje. Joje vyksta *Kryžiaus* pagarbinimas: choras gieda, klebonas Vladas Jackūnas pašlaksto *Kryžių Keliauninką* ir tikinčiuosius. Po to aukojamos šv. Mišios, kurių metu klebonas pasako labai prasmingą pamokslą pagal apaštalo Pauliaus žodžius: „Aš esu skolingas žydams ir graikams". Tie, kurie turime tikėjimo dovaną ir Dievo pažinimą, dalykime šiuos lobius jų neturintiesiems. Apie Kryžiaus paslaptį taip prasmingai kalbėti gali tik tas, kuris yra daug kentėjęs.

Ištvermės Tau, kunige Vladai! *Irkis į gilumą!*

Mišių metu skambėjo nuostabios giesmės apie Kryžių ir žmogaus dalią žemėje. Vargonininko Edgaro balsas liejosi kaip skaidri versmė, kartu su giesmininkais pripildanti šventovę. Be galo sakrali erdvė apgaubia kaip motinos rankos.

Jėzus, mūsų gerasis Jėzus pamaitina savimi, kad nenusilptume kelyje. Vienybėje su Kristumi, klebonu ir tikinčiaisiais šloviname apsupę *Kryžių* giesme: „Kryžiau šventas..."

Paskui, susėdę parapijos namuose prie stalo, stiprinamės žmonių gerumo dovanomis. Bėgioja šauniosios moterys, patarnaudamos, visus pastebėdamos.

Ilgai gelgaudiškiečiai nešė *Kryžių*, kai kurie lydėjo net iki Šakių. Palikę svetingą parapiją, atsisveikinę su klebonu, baigiame giedoti *Kalnus,* paskui kalbame Rožinį.

Laukuose, dirvose didelė sausra, dirvų vagos riogso lyg cementiniai luitai. Labai reikia lietaus, žemelė jo ištroškusi, maldaute maldauja. Ir mes tiesiame į dangų rankas, maldaudami Lietuvai malonės lietaus.

Likus keliems kilometrams iki Šakių, pasitinka klebonas Sigitas Matusevičius su būriu žmonių. Jie, pagarbinę Viešpatį ant kryžiaus, ima ant savo pečių ir neša iki Šakių. Klebonas, nešdamas *Kryžių Keliauninką,* eina priekyje kaip vadas, rodydamas teisingą kryptį.

Melsdamiesi Rožinio malda, pasiekiame ŠAKIUS. Dar buvo ankstoka. Tik sustojus pasijutau labai pavargusi, miegas lipdė akis, kojos nenorėjo laikyti kūno, mačiau, kad visi piligrimai buvo išvargę. Įveiktas dar vienas tarpsnis į Motinos palaimintąjį kalną – Pivašiūnus.

MAMA, mes ateinam, ateinam...

Šakiai, Zanavykų centras. Man jie itin savi, čia tiek metų darbavosi iš Simno atkeltas klebonas Juozas Žemaitis. Mes prie jo užaugome, kai jis darbavosi Simne. O dar anksčiau čia dirbo ir kun. Juozas Zdebskis.

Šv. Mišių auka buvo užantspauduota devintoji kelionės diena. Parapijos namuose gerieji žmonės pasirūpino mūsų kūno jėgomis, apgaubdami gerumu, motinišku rūpesčiu. Nakvynė didelėje mokyklos sporto salėje. Čia viskas sava, nes mokyklos – pagrindinė mūsų kelionių poilsio vieta.

Prieš užmigdama trokštu išgirsti gerojo TĖVO balsą, raginantį ištvermingai eiti *Kryžiaus keliu.* Kaip savo Sūnui, TĖVE, suteikei drąsos ir ryžto atiduoti gyvybę už pasaulį, suteik ir man Jėzaus meilės, ryžtingumo ir

drąsos atiduoti gyvenimą, gyvybę už Tavo karalystės pergalę.

Eidama apkabinta kaitriosios saulės, kinkuodama dulkėtu vieškeliu, jaučiuosi kaip vos čypsiantis pilkas žvirbliukas. Bet, TĖVE, aš ir tada Tavo, Tavo visuomet.

Sugrįžtu, TĖVE, sugrįžtu, jau nedaug beliko žemėje užtrukti. Mūsų kelias vinguriuoja Lietuvos laukais, jos vieškeliais, asfaltuotais keliais. Tai žemiškas piligrimystės kelias. Kokia dėkinga Dievui ir tiems, kurie palaimino mane kelionei. Einu į amžinąjį Pasimatymą, kad Tenai galėčiau veiksmingiau padėti Lietuvai. Einu darbuotis su savo TĖVU, einu vykdyti Jo Valios, o *jo valia – mūsų šventėjimas.*

2002 08 08

4.15 val. jau sveikinau TĖVĄ, bučiuodama savo kryželį ir melsdama kun. J.Zdebskio žodžiais: *Duok jėgų ir meilės, Viešpatie, visa, kas man bus sunku, pakelt kaip Tu ant kryžiaus už savo ir visų žmonių nuodėmes, už Tavo Meilės paniekinimą.*

Šiandien pasieksime Griškabūdį, Barzdus. Bet pirmiausia malda bažnyčioje. 7.00 val. aukojamos šv. Mišios, kuriose Jėzus persmelkia visą būtybę, tampu Jėzumi. Gyvybės Duona sustiprina jėgas. Glaudžiu Jėzų, priėmusi šv. Komuniją, ir ilsiuosi džiaugsmo ekstazėje. Mano Jėzus manyje, o aš Jame! Mano širdis trokšta pamatyti Jėzaus – TĖVO Veidą, pamatyti Jo akis, išgirsti balsą, regėti Jo veikimą visoje kūrinijoje, Kosmoso paslaptyse. TĖVAS žino mano troškimus, žino, kaip labai Jo ilgiuosi.

Dabar man aišku, kodėl buvau tokia besotė Meilėje, kodėl jos ilgėdamasi ne sykį sukruvinau savo širdį...

Viso to reikėjo tam, kad TĖVAS patektų į pačią sielos esmę ir tenai gyvendamas įvykdytų didįjį dieviškinimo darbą.

Gavę klebono Sigito palaiminimą, einame pusryčių, o po to – į Griškabūdį. Daug žmonių, tarp jų jaunieji Sasnavos ir Šakių valančiukai lydi iki kryžkelės. Tikrai liks istorijai ir Bažnyčios šlovei nenurimstantis blaivybės sąjūdis, kurio sėjama sėkla dygsta ir duoda derlių. Kiti žmonės neša *Kryžių Keliauninką* ir gražia procesija, šlovindami dangaus Motiną Rožinio malda, eina iki Griškabūdžio.

GRIŠKABŪDIS. Pasitinka sena, vyresnė kaip trijų šimtų metų senumo, Kristaus Atsimainymo bažnyčia. 13.00 val. čia vėl bus aukojamos šv. Mišios. Iš šios parapijos kilę daug kunigų, du vyskupai.

Klebonas Viktoras Jurčiukonis, paklausęs išpažinčių, aukoja šv. Mišias. Susitinka gyvoji Bažnyčia prie gyvojo Šaltinio.

Pastiprinti dvasia ir kūnu, einame į Barzdus. *Kryžių* neša klebonas su savo parapijiečiais.

Kryžiaus kelias – mažosios misijos, kuriose dalyvauja daugybė žmonių. Štai dvi vilnietės atsivežė našlaitį berniuką, kuris ištvermingai keliauja. Kai globėjos paklojo jam sporto salėje patalėlį, vaikas paklotėlį atnešė joms, kad nebūtu kieta, o pats atsigulė ant grynų grindų. Žinoma, kai jis užmigo, globėjos pasirūpino juo. Bet koks vaiko jautrumas!

Mes tik vienu gyvi šitoj žemėj –
Gerumu, dovanotu kitų.
Mes tik vienu gyvi šitoj žemėj –
Gerumu, dovanotu kitiems.

Žmonių gerumas tikrai gražus. Štai išbėga į kelią moteris, nešina dubeniu skanių alyvinių obuolių. Tokie žmonės yra tikrieji simonai kirėniečiai.

2002 08 09

Tačiau yra ir kitaip manančių. Tai išdidieji. Šiems mes kaip krislas akyje. Išoriškai jie rodo mandagumą, bet viduje tikriausiai keiksnoja. Girdi, esame tie, kurie sunkmečiu taupome pinigus, kad gautume veltui pavalgyti. Reikėtų tokiam kaitroje, dulkėse, giedant ar nešant *Kryžių* paėjėti bent vieną dieną, kaipmat pasikeistų išdidusis mąstymas. Bet *Kryžius* – ne jiems. Gaila jų. Jie stovi šalia didžiųjų Viešpaties paslapčių, bet jiems nesuprantama esmė, nes ji *paslėpta nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreikšta mažutėliams.*

Kaip sunku turtuoliui patekti į dangaus karalystę, – sako Kristus. Turtuoliu jis gali būti ne vien materialiai, bet ir garbėtroška, savimyla, niekinantis mažutėlius. Kaip sunku bus tokiam stoti spindinčios Tiesos akivaizdoje ir pamatyti, kad tai, ką jis laikė savo lobiu, tėra tik dulkės ir pelenai. Šie pelenai bus Vėjo – Šv. Dvasios nupūsti ir pasiliks nuogutėlė esmė. Kas tada?

Štai kodėl reikia eiti atgailos, maldos, *Kryžiaus keliu* ir prašyti, kad mūsų broliams, sesėms nukristų akidangčiai, kad jie nustotų lopyti senąjį audeklą ir Evangeliją priimtų su visu jos radikalumu ir grožiu.

Bažnyčia išgyvena vidinę krizę. Šiandien, kaip andai Pranciškui (irgi prasčiokėliui), Viešpats taria: *„Atstatyk mano griūvančią bažnyčią!"* Ką darė Pranciškus? Jis, kaip Dievo avinėlis, pasiėmė pasaulio nuodė-

mę ir išėjo atgailauti, melstis, mylėti. Pagrindinė nuostata: „Viešpatie, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro!" Nors tarp šių išdidžiųjų yra žinančių, ką jie daro, bet jie *užsiriša akis, kad nematytų, užsikemša ausis, kad negirdėtų.*

Kaip labai mums, tikintiesiems, reikia nusižeminimo, nuolankumo, paprastumo! Kas tie postai, laipsniai, paaukštinimai? *Tuštybių tuštybė ir viskas tuštybė.* Geriau mes sutiktume pabūti trąša, kad ja patręšta žemė būtų derlingesnė.

Išdidumas – Sacharos dykuma.

Nusižeminimas – tikrasis derlingumas.

Duok, Dievuli, mums tyrą, sugraudintą širdį. Suteik jėgų *Kryžiaus kelyje* priimti atstumiančią ignoranciją, žvilgsnį iš aukšto, panieką ir šaltumą. Juk ir Tu to gavai su kaupu, kai ėjai iš meilės mirti ant kryžiaus.

Einame ir mes, pilkieji žemės piligrimai, ne pavalgyti (ir to reikia!), bet atiduoti gyvybę, kad Bažnyčios veidas būtų atnaujintas, kad Dievo Meilė būtų priimta, kad nusižeminimu, pasninku, malda būtų nugalėtas išdidumo demonas.

Vakar šventėme Šv. Domininko šventę, šiandien – Šv. Kryžiaus Teresės sesers Benediktos (Editos Štain), Europos globėjos, šventė, rytoj kankinio diakono Šv. Lauryno šventė. Mes apgaubti kankinių, šventųjų. Visa Lietuva šaukte šaukia: „Kur jūs, mano kankiniai ir šventieji? Kur jūs? Man reikia ne išdidžiųjų, bet šventųjų, man reikia Viešpaties mažutėlių, net ir trąšoje, dulkėse ieškančių perlų, man reikia degančių Kristaus palaiminimų ugnimi; man reikia kankinių, reikia radikalių sekėjų Evangelija!..

Atsiliepkite, mažutėliai! Burkitės prie Viešpaties laužo – Kryžiaus, patys tapkime laužu, kurio kitoje

pusėje, t.y. širdies gilumoje yra Kristus. Jis yra visų pasaulio problemų sprendimo raktas".

Mums baisiai reikia dar antrųjų Kristų,
Kurie dar ryžtųsi numirti už kitus.
Kurie puikybę širdyje paminti drįstų
Ir nuolankia širdim žarstytų stebuklus.

Būkime... Paminkime... Žarstykime... Neškime Evangelijos stebuklus žmonėms, tegul mumyse nušvinta Kristaus veidas, žaizdotas, nusėtas mėlynių, bet spindintis nusižeminusia, atleidžiančia Meile. Ir Jėzaus Veidas anuomet nebuvo išvaizdus ir gražus, bet vėliau Jis suspindėjo *visa pranokstančia Meile* ir prisikėlimo šlove.

Tai kas, kad šių dienų sumaterialėjusiam pasauliui esame neišvaizdūs, žaizdoti, nes esame nuodėmingi, bet mumyse esąs Kristus tespindi visa pranokstančia meile.

Būkime Kristumi, ir Lietuva bus išgelbėta.

„Gudrieji ir išmintingieji" mano, kad mes nieko nesuprantame. Bet mes ne tik suprantame, bet ir žinome, tik niekuo išorėje nerodome, nes išdidumo demonas nugalimas, kaip sakė mūsų tautos kankinys kun. Juozas Zdebskis,

* nekalta kančia,
* pažeminimo kančia.

Šios galybės bijo šėtonas, nes joje jam nėra vietos.

Palaiminti jūs, kai dėl manęs jus niekina ir persekioja bei meluodami visaip šmeižia. Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes Jūsų laukia gausus atlygis danguje. Juk lygiai taip kadaise persekiojo ir pranašus (Mt 5, 11–12).

BARZDAI. Mažutė graži Kristaus Karaliaus bažnytėlė, gerokai apgriuvusi. Naujam klebonui Viktorui teko sunki dalia atstatyti, kaip Pranciškui, gražiąją Porciunkulės bažnytėlę. Jau pradėti remonto darbai, tačiau koks remontas laukia dvasiniame pasaulyje, apgriuvusiose širdžių šventovėse!

Čia kitados buvo klestinti parapija, tuo metu ir statyta bažnyčia, čia darbavosi jos uolus kun. Mikelkevičius, buvo žemės ūkio mokykla mergaitėms, klegėjo gyvybė.

Dabar Barzdai, panašiai kaip Maironio aprašyta Trakų pilis, apkerpėję. Jaunam kunigui Viktorui teko dvigubas krūvis. Reikia turėti viltį, kad pamažu atgis. Žmonių ir čia yra gerų – maloniai mus priėmė, paskui lydėjo, nešė *Kryžių.*

Giedodami *Kalnus* pasiekiame PILVIŠKIUS. Čia mus pasitinka kilnusis klebonas Antanas Žukauskas su parapijiečiais ir Kazlų Rūdos valančiukai su savo vadovais ir vadovėmis. Gavome gėlių ir gražų kelionės pyragą.

Visi susitelkiame maldai, kai *Kryžių* į bažnyčią, jį pabučiavęs, įnešė klebonas Antanas Žukauskas. Prieš paimdamas *Kryžių*, jis ištiesė rankas ir džiaugsmingai pasveikino piligrimus. Iš karto į mus padvelkė namų jaukumas, tikras žmoniškumas.

Šv. Mišių aukos metu Evangelijoje skambėjo žodžiai: *Kas nori eiti paskui mane, teima savo kryžių ir teseka manimi.*

Kun. Antanas taria padrąsinamąjį žodį:

„Brangūs piligrimai, džiaugiamės, kad per tokią kaitrą atnešėte Viešpaties kryžių į mūsų parapiją. Visai mūsų bendruomenei tikra šventė. Šiandienos Evangelija, rodos, specialiai pritaikyta jums. Jūs nešate šį išganymo Ženklą, kaip atgailos priemonę

už savo ir tautos nuodėmes. Džiaugiuosi jumis ir linkiu ištvermės ligi galo, lig Pivašiūnų šventovės su stebuklinguoju Motinos Nuliūdusiųjų Paguodos paveikslu. Neškite su *Kryžiumi* ir mus visus, o mes malda lydėsime jus visame kelyje.

Kai jau nebeneš kojos, pamerkite jas į šaltą vandenį arba nors mažą atkarpėlę pavažiuokite autobusu.

Džiaugiuosi jumis, pasiryžėliai! Mūsų Bažnyčiai tikrai reikia tokio evangelinio liudijimo.

Ateinančio sekmadienio šv. Mišias aukosiu už jus, brangieji, ir visą Lietuvą, visa parapija melsimės kartu.

Telaimina Dievas jūsų kilnią misiją!"

Tokiais žodžiais mus drąsino kan. Antanas Žukauskas. Mes jo žodžius gėrėme, kaip išdžiūvusi žemė lietų. Mums reikia tokių padrąsinamų žodžių, juk esame silpni, pažeidžiami žmonės.

Taip gražiai skamba choro giedamos giesmės, šlovinančios dievišką Meilę, išlietą ant kryžiaus.

Daug žmonių priima šv. Komuniją, vienybėje su Viešpačiu. Gavę palaiminimą ir siuntimą, einame gerojo klebono Antano kviečiami į lauko seklytėlę, kur laukia žmonių gerumo dovanos – vaišės. Jų paruošta tarsi mažai vestuvei ir tai tiesa, nes Sužadėtinis ant Kryžiaus prašo Lietuvos rankos. *Kaip jaunikis peršasi merginai, taip tavo, Lietuva, Statytojas tau pasipirš*, – galima tarti perfrazavus psalmės žodžius.

Išeiname iš Pilviškių sustiprinti kūnu ir dvasia. Karšta. Visą laiką einame prieš saulę. Giedame *Kalnus*. Tempas greitas, nes skubame pas MAMĄ, tenai pailsėsime.

Jau VILKAVIŠKYJE. Ties riba pasitinka žmonės su duona ant linų rankšluosčio. Einant per miestą, žmonės stebi mus iš balkonų, pro langus, kai kurie jungiasi į bendrą procesiją. Švč. M. Marijos Apsilankymo katedroje šv. Mišių aukoje į Viešpaties glėbį nuskuba vienuoliktoji kelionės diena. Žmonių ir klebono prel. Vytauto Gustaičio nuoširdumas tikrai didelis, nuostabus. Gal tik pradžioje žmonėms sunkoka suprasti Kryžiaus paslaptį, bet kai jie atsiduria šios paslapties lauke, tampa perkeisti, atsivėrę.

Vakarienė mums patiekta didelėje salėje tokia gausi, skani ir išradinga – tikras pokylis. Tarp stalų uoliai tarnauja pats klebonas Vytautas ir jo vikaras. Pildosi Evangelijos žodžiai: ... *ir jūs turite vienas kitam mazgoti kojas.*

Gerumo auroje bendrabutyje saldžiu, kiek trumpoku poilsiu baigiasi mūsų diena.

Ačiū, TĖVE, Tau už viską: gausias malones, šv. Mišių auką, vienybę su Tavimi Šv. Komunijoje;

už žmonių gerumą, įsijungimą į *Kryžiaus kelią*, už jų vaišingumą; už nuovargį keliaujant ir taip pajuntant tikrą Kryžiaus skonį;

už kaitrią saulę, kuri jau 11-ka dienų nesiliauja varginusi;

už laukus, atidavusius derlių (ražienos tuščios, javų grūdai aruoduose);

už sodus, pilnus vaisių, už paukštelius, besibūriuojančius skrydžiui;

už didžią dovaną gyventi ir už dovaną sugrįžti į Namus.

Vos tik parašiau žodį „Namus" suskamba širdyje švelniausio ilgesio gaida, liedama kūdikio širdies šauksmą TĖVO Širdžiai.

TĖVE, pasiilgau Tavęs. Jau nieko žemėje nebereikia, tik Tavęs.

Naktis tamsi, ir Tu kietai užmigęs mano būties tyloj.

Pabusk, o Meilės Skausme, nes aš nežinau, kaip duris atidaryti ir stoviu lauke.

Valandos laukia, žvaigždės budi, vėjas tyli, širdis apsunkus tyluma.

Pabuski, Meile, pabuski! Pripilki sklidiną mano tuščią taurę ir dainos atodūsiu sujudink naktį.

R.Tagorė

Tu jau pabudai, o Meilės Skausme, ir, savo strėle pervėręs širdį, šauki mane sugrįžti Ten, iš kur esu atėjusi. *Dar valandėlė, ir pasaulis manęs nebematys. <...> Jei mylėtumėte mane, džiaugtumėtės, kad aš keliauju pas TĖVĄ* (Jn 14, 19. 28).

Aš nežinau, iš kokio tolimo laiko Tu vis arčiau ateini pasitikt manęs.

Nei Tavo saulė, nei žvaigždynai negali amžinai Tavęs paslėpti nuo manęs.

Daug rytmečių ir vakarų Tavo žingsnius girdėjau. Tavo kvieslys į mano širdį įėjo ir slapčia ją kvietė.

Nežinau, kodėl aš šiandien taip sujaudintas, ir virpančio džiaugsmo sklidina širdis.

Man atrodo, tartum laikas būtų darbą baigti, ir aš ore jaučiu Tavo saldaus buvimo kvapą.

R.Tagorė

Tu ateini, TĖVE, pasitikti manęs, Tu jau neįstengi ilgiau slėpti savo mielojo Veido. Tu siunti kvieslį, nešantį kvietimą pareiti...

Širdis pilna švelniausio virpulio, darbai eina į pabaigą, o širdis skuba į Tavo glėbį.

Taip, TĖVE! Aš greit pareisiu... Bet Tu skubėk pasitikti savo dukrelės.

2002 08 10

Marija, į Tavo rankas atiduodu savo gimimo dieną, tą dieną, kai pravirkusi pasveikinau žemę, Mamytę ir Tėtį. Tu jau tada žinojai mano gyvenimo paskirtį, tą nuostabią viešnagę žemėje, po kurios dar mažesnė nei gimimo dieną sugrįšiu į ištiestas TĖVO rankas. Gimimo diena ir mirties diena – vienis. Tai to paties gyvenimo du poliai.

Šiandien mūsų piligrimai užprašė sudėtines šv. Mišias už mane. Kokia brangi dovana – su Jėzumi buvau vienoje aukos taurėje. Per pamokslą prel. Vytautas ragino nebijoti įvairių skeptiškų nuomonių apie *Kryžiaus* nešimą per Lietuvą.

– Paprastai neigiamos nuomonės, – sakė jis, – yra tie žmonės, kuriems Kryžiaus paslaptis yra rūkas, toks viešas liudijimas jiems drasko sąžinę ir jie ginasi nuo vidinio skausmo. Evangelijoje yra epizodas, kai Judas piktinasi, kam moteris tokiu brangiu tepalu tepa Viešpačiui kojas. Evangelistas priduria: „Ne todėl, kad jam būtų rūpėję vargšai, bet kad buvo vagis ir grobstė kasą". Taip yra ir jūsų atveju. Būkite tie ištvermingi grūdai, kurie, kritę į dirvą, suleidžia šaknis, subrandina derlių ir maitina žmones. Nepaisydami tokių nuomonių, eikite ir liudykite gyvąjį Kristų!

Deja, yra ir kunigų, kuriems mes esame neišprusę prasčiokai. Yra ir seselių vienuolių, sakančių, kad *Kryžiaus kelias* – išorinis demonstravimas. Norėtųsi, kad šios gudrutės paėjėtų tokioje kaitroje bent tris dienas nešdamos *Kryžių*. Prisimename Jėzaus testamentinius žodžius: *Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro!* O jei žino ir daro, kas tada?!

Mums net naudinga būti nieku laikomiems, šiek tiek pažemintiems, nes tai tinka aukai. *Mes neaukosime aukų, kurios mums nieko nekainavo.*

Jėzau Jėzau, koks mielas Tavo Kryžius! Jo paunksnėje širdis atsigauna, skaidrėja, šviesėja. Kryžius – aukščiausias tobulumas, nes čia susitinka Dievas ir žmogus. Iš čia plūsta srautais Dievo Meilė, Jo atpirkimo vaisiai.

Per pusryčius mane bendrakeleiviai sveikina šiais žodžiais:

Mieloji mūsų sese Birute,

Šios žemės gyvenimas yra toks, koks yra,
O tikrasis gyvenimas – amžinybėje.
Rodos, ne kartą įsišėlus audra
Jau draskė ir barstė lapus,
Jūs einate savo keliu –
Gal lengvu, gal sunkiu...
Niekad nesakote – negaliu,
Niekad – kad pavargau.
Tad lai Jūsų meilė būna paprasta,
Bet iškalbinga – kaip gamta,
Tyra kaip trykštantis šaltinis,
Gili kaip ežero gelmė,
Miela jūs kaip žiedas pirmutinis
Ir iškilminga kaip giesmė.
Jūs būkite mums lašu –
Kurs akmenį tašo pratašo,
Būkite mums rasa, kuri žolę gaivina,
Būkite mums druska – apsaugo ji nuo gedimo,
Būkite mums ugnimi,
Kur kaitina sielos sparnus.

Kryžiaus kelio maldininkai

Toliau – linkėjimai, kurie patvirtinami 70-čia parašų:

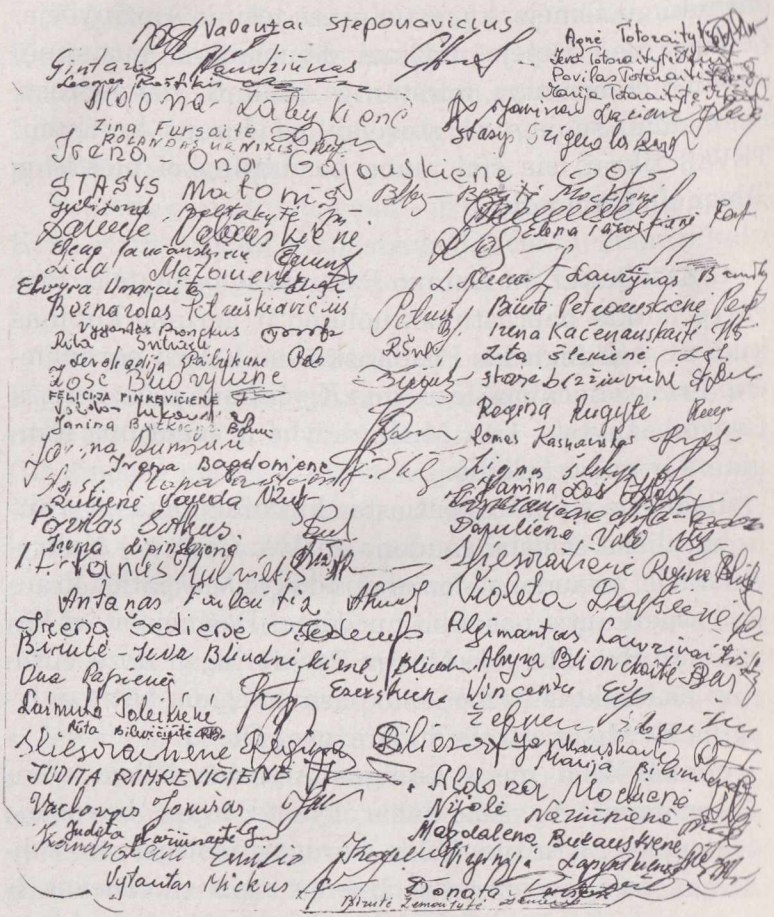

Tokie sveikinimai ir linkėjimai mane įpareigoja. Galiu pažadėti mūsų geriesiems piligrimams, kad būsiu Morta, kartu su Jėzumi pasirinkusi blogesniąją dalį. Tačiau tai ir gražiausia bei švenčiausia dalis.

Aš būsiu Jo Širdyje visuomet su jumis – ir laimingose, ir sunkiose valandose, o ypač mirties akimirką. Nėra pašaukimų žemėje, kurie neturėtų tęsinio Amžinybėje. Žemėje man rūpėjo amžinai dejuojantys, nusiminę, silpnieji, kenčiantys, mirštantys, įkalinti, visi paprasti žmoneliai. Su jais aš stovėjau po Jėzaus kryžiumi. TĖVAS tikrai leis šiai mano pasiuntinybei plėstis ir Tenai, Jo Namuose.

GIŽAI. Jauki Šv. Antano Paduviečio bažnytėlė. Prie vartų laukia paprastumo, uolumo ir gerumo kupinas kun. Juozas Algirdas Pasilauskas su keletu parapijiečių. Priėjęs bučiuoja Jėzų, ima *Kryžių* ant pečių ir neša į savo bažnytėlę. Į šv. Mišių didybę ir šventumą įjungiama ir mūsų kelionė.

Bažnyčia išpuošta, patiestas kiliminis takas, vyrauja karališka tamsiai raudona spalva. Centre – Nukryžiuotasis, o raudonas fonas atrodo lyg Viešpaties kraujas, atperkantis pasaulio nuodėmę. Dešinėje stovi karūnuota Švč. Mergelė Marija Paslaptingoji Rožė. Altorius neatsuktas į žmones ir visa žmogaus būtis dalyvauja šv. Mišių aukoje atsigręžusi į Dievą.

Pamokslėlio metu kunigas Algirdas išlieja tikrą skausmą dėl to, kas dabar vyksta mūsų buvusioje šventojoje Lietuvoje. Tokie kunigai nemėgstami išdidžiųjų, tokius paprastus žmones myli tik Dievas ir liaudis. Ir Šv. Pranciškus kitados buvo galingųjų atstumtas, bet Dievas jį taip išaukštino, kad jis atėjo į viso pasaulio bažnyčias, įsismelkė į visą žmoniją ir kūriniją. Kaip liūdna būtų gyventi be šių Viešpaties mažutėlių, jaustumės lyg gamta be paukščių.

Po šv. Mišių nuoširdžiai vaišinomės šventoriuje pienu ir kitu maistu. Dosnumas, klegesys ir džiaugsmas.

Širdys atsigavo, pradžiugo šiame mažutėlių, Viešpaties pamiltųjų būryje.

Kai išnešėme *Kryžių* iš Gižų ir atėjo laikas atsisveikinti, maldininkai, lyg burtininko lazdelės paliesti, suklupo kelio dulkėse, prašydami palaiminimo. Sutriko gerasis klebonėlis, kai piligrimai siekė bučiuoti jo palaimintas rankas.

Popietis gana intensyvus – skubame į Marijampolę. Kelio ruože vyksta rekonstrukcija, čia jaučiamės kaip Jėzaus tėvynėje: kalnai žvyro, daubos, kalvelės.

Įžengę į MARIJAMPOLĘ, pajuntame visai kitą dvasią, negu buvo Gižuose ar praėjusiais metais Švenčionėliuose, Subačiuje, Kratiškiuose ir kitose vietovėse. Čia žmonės neturėjo informacijos. Gaila! Juk tai visos Tėvynės pagalbos šauksmas Viešpačiui, prašymas atleidimo ir šviesos. Tik Šeimos centro darbuotojai, ypač seselė Donata su savo bendramintėmis, išskleidė visą meilę, visą rūpestingumą. Dievuli, *atlygink joms ir visiems, kurie dėl Tavo Vardo mums gera daro.*

Po šv. Mišių iš Marijampolės prokatedros melsdamiesi išeiname Liudvinavo link. Keliaudami per Lietuvą pastebime, kad kuo toliau nuo garsių, didelių centrų, mažose parapijose žmonių tikėjimas ir pamaldumas yra gyvesnis, nuoširdesnis. Čia jautiesi tarsi patekęs į savo gimtuosius namus. Gal pirmieji mano esą „išmintingesni ir gudresni"?.. Mūsų kaimynai lenkai, taip pat prancūzai labai brangina ir skatina piligrimystę. Iš mūsų tautiečių nuolatiniai judintojai tėra tik žemaičiai.

Pasitaiko labai didelio tikėjimo pavyzdžių. Antai kartą pastebėjau močiutę, kuri, pasiramsčiuodama lazda, skubėjo eisenos link. Bet nespėjo. Ji tokiu graudžiu ilgesingu žvilgsniu lydėjo eiseną, kad atsilikau, nusku-

bėjau prie jos, ištiesiau savo kryželį, kurį ji ne tik bučiavo, bet ir ašaromis aplaistė, jos rankos ir visas kūnas virpėjo nuo vidinio susijaudinimo. Taigi ją iki širdies gelmių palietė Viešpaties kryžius: jis jai gerai pažįstamas, su ja suaugęs per visą gyvenimą.

Laimino sengalvėlė kryžiaus ženklu ir mane, o tyros ašaros riedėjo jai per veidą.

Amžinybės šviesoje pamatysime, kad šie žmonės – tikri šventieji, kad jie išlaiko Bažnyčios gyvybingumą.

Per kalnelius ir klonius ateiname į LIUDVINAVĄ. Čia iš žmonių sklinda šiltumas, nuoširdumas. Džiaugsmingas, plačios širdies žmogus ir kunigas Remigijus Maceina. Jis gražiai krikščioniškai sveikina atvykusius maldininkus: „Svečias į namus – Dievas į namus". Kunigas pabrėžė *Kryžiaus kelio* – kaip atgailos už savo ir Tautos nuodėmes – reikšmę.

Džiugiai dalyvaujame šv. Mišių aukoje. Gražiai gieda Liudvinavo bažnyčios choras, nuoširdžiai meldžiasi maži vaikučiai, suklaupę prieš Marijos altorių.

Po šv. Mišių šventoriuje pietūs. Tarp visų nardo, bendrauja klebonas Remigijus, su kuriuo įsiamžiname fotografijoje prie Marijos Taikos Karalienės kalnelio. Kokia graži simbolinė jungtis: Klaipėdos Taikos Karalienės bažnyčia ir Liudvinavo Taikos Karalienės kalnelis!

Išeinant *Kryžių* neša kun. Remigijus su parapijiečiais, kairėje lieka ežeras, dešinėje bažnyčia. Einame žmonių sušildyti ir atgaivinti, pagydyti nuo žaizdų. Kelias siauras, dulkėtas, kalnuotas. Saulė spirginte spirgina. Prakaitas vilgo veidus. Tik Kristaus kančios apmąstymas padeda laikytis ant kojų. Kūnas paklūsta dvasiai ir vykdo užduotį: kuo toliau vyksta kelionė, tuo vis lengviau – nė kojų neskauda. Žinoma, turime tvirtą

užnugarį: už mus meldžiasi daugybė žmonių, padeda Dangaus galybės, stiprina kasdieninė šv. Mišių auka ir šv. Komunija. Dievas visuomet su savo tauta.

Pagaliau miela poilsio valandėlė. Žmonės tuoj pat krinta tiesiai ant žemės, nereikia nei paklodėlės: motina žemė glaudžia savo vaikus. O jau kiek geriam, sunku net įsivaizduoti! Ir beveik visi skysčiai išgaruoja pro odą. Tai bent laboratorija!

Pailsėję einame iki didelio JUNGĖNŲ kaimo. Čia prie kryžiaus susirinkę kaimo žmonės. Iki Kalvarijos belikę 3 km. *Kryžių Keliauninką* ima ant pečių jungėniškiai. Saulė slenka vakarop. Jos auksinis diskas, atrodo, siunčia galingas vibracijas. Net ir pavakary kaitra neapsakoma. Laukai nurudę, žemė pavirtusi kone cementu.

2002 08 13

O rugpjūti, mano mielas rugpjūti! Tavo glėbyje aš gimiau žemei, šį mėnesį buvau pakrikštyta, tikiu, jog ir grįšiu Namo rugpjūčio mėnesį, kai danguje žėri ryškiausios žvaigždės...

Kada aš iškeliausiu, tebūna mano atsisveikinimo žodžiai: ką aš čionai mačiau – su niekuo nepalyginama.

Aš ragavau slaptojo medaus iš lotoso, kuris išsiskleidžia šviesos vandenyne, todėl esu palaimingas – tebūna mano atsisveikinimo žodžiai.

Ir aš dalyvavau šiame begaliniame formų žaisme, ir čia išvydau Tą, kuris yra beformis.

Aš sudrebėjau nuo galvos lig kojų, prisilietus Tam, kurs nepaliečiamas, ir jeigu jau ateina pabaiga, tegu jinai ateina – tebūna mano atsisveikinimo žodžiai.

R. Tagorė

Ir kokie gi turėtų būti tie atsisveikinimo žodžiai?

– Žmonės, myliu jus visus! Daugiau nieko nemoku, esu kūdikis, kuris meilę reiškia glausdamasis, apkabindamas. Myliu savo gimtąją šeimą – brolius ir sesutes. Myliu savo paprastutę dvasinę šeimą. Myliu *Kryžiaus kelio* bendruomenėlę, nes mes joje tapome kaip šeima. Myliu savo nuostabiuosius reanimacijos skyriaus bendradarbius. Myliu iki širdies gelmių savo angelus, lydėjusius žemės kelyje, ypač savo paskutinės kelionės globėją angelą Rafaelį, per kurį patyriau nepaprastą, didelį amžinųjų Namų ilgesį. Tai mano amžinojo Gimimo angelas. Aš juo labai nuoširdžiai pasitikiu ir trokštu, kad jis lydėtų ligi paslaptingų Amžinybės durų ir atiduotų mano vaikišką sielą TĖVUI į rankas.

Tik kartais šmėkšteli mintis, kokia bus fizinė mano išėjimo priežastis: širdies skilvelių virpėjimas, žaibo smūgis, autoavarija ar dar kas kita?

Bet argi tai man turi rūpėti? Tai bus TĖVO ištiestos rankos, į kurias pulsiu, nors ir juodžiausioje tamsoje. Bet paskui, o Dieve, aš pamatysiu Tavo Veidą... Tą Veidą, kurį pamatyti ilgėjausi visą gyvenimą. Į Tavo Namus mane jau seniai kvietė slaptingosios rugpjūčio žvaigždės, kurių pati mieliausioji – į Dangų Paimtoji.

Pamenu, dar visai maža karvutes ganydama žvelgdavau į dangų, tikėdamasi tarp debesų pamatyti Švč. Motinos veidą; vakarais žvelgdavau į rugpjūčio žvaigždes, jų slėpiningas mirksėjimas žadindavo ilgesį tikrųjų Namų, iš kurių išėjau.

Dabar, eidama *Kryžiaus keliu*, kūnu dalyvauju kelionėje, bet mano širdis bėga pirm manęs pas TĖVĄ.

Išėjau iš Tėvo
ir atėjau į pasaulį.
Vėl palieku pasaulį
ir grįžtu pas TĖVĄ (Jn 16, 28).

Grįžtu pas TĖVĄ, nes Jis manęs laukia. Aš galiu tik skubėti, bėgti, rankas ištiesus, į Jo tėvišką glėbį. „Tai kaipgi su tavo šventumu?" – paklaustų išmintingasis.

TĖVAS Jėzuje yra mano šventumas. Motina Marija ir angelai atsakingi už nuotakos parengimą. Aš nieko neturiu, vien tik mylinčią ir Meilės išsiilgusią širdį.

Štai kodėl manyje Tu pasiekei pilnatvę savo džiaugsmo. Štai kodėl nužengei Tu pas mane. O Viešpatie Dangaus, ką Tu mylėtum, jei manęs nebūtų?

Tu panorėjai, kad būčiau Tavo turtų dalininkas. Tavo begalinis džiaugsmas žaidžia mano širdyje. Tavo valia įsikūnija mano gyvenime.

Ir tu, kuris esi karalių Karalius, apsivelki grožiu, kad sužavėtum mano širdį. Todėl Tavoji meilė Tavo mylimosios meilėje ištirpsta, ir tobuloje dviejų vienybėje Tu regimas esi.

R. Tagorė

Visa tapau TĖVO ilgesio pripildyta. Dievo esmė – Meilės perviršis. Jis ieško be ribų pasitikinčių žmonių, kurie atsivertų ir priimtų atstumtą Jo Meilę. Galingu srautu Jo Meilė veržiasi į žemės vaiką, panardindama savo švytėjime, savo beribiame Okeane. Įdomu, kaip atrodys žemiškas gyvenimas, žvelgiant iš Anapus? Manau, kad jis bus kaip sapnas, iš kurio nubusiu mylinčio TĖVO glėbyje.

Kai vakarui atėjus
išsiskleis balti sparnai,
kurių sapnuos slapta ilgėjos siela,
parnešdami Namo,
aš pasigesiu tiktai vieno –
savo žemiškojo ilgesio Tavęs.

Violeta Vilbik

Tikrai bus nuostabu prisiminti žemiškąjį ilgesį ir šią *Kryžiaus kelionę,* kurioje visi maldininkai ir mane lydi į TĖVO Namus. Ilga nusitęsė išlydėtuvių procesija – nuo Klaipėdos iki Pivašiūnų Marijos Nuliūdusiųjų Paguodos stebuklingojo kalno. Jau matau laukiančias Motinos akis, tai Ji nuves pas Sūnų, o Sūnus – pas TĖVĄ.

TĖVE, dėkoju, kad gimiau savo mieloje, gražioje Dzūkijoje, kur Nuliūdusiųjų Paguoda iškėlė savo sostą.

KALVARIJOJE mūsų nakvynė. Dauguma mažais būreliais įsitaisėme šeimose, kiti – bažnyčios vargonininko name. Atsivėrė ne tik durys, bet ir širdys!

Mes septyni nakvojome zakristijono Vytauto šeimoje. Mamytė, Zita ir Vytautas apsupo mus gerumu, vaišingumu. Laukė šiltas vanduo, skani vakarienė, paklotos lovos. Palaimingoje ramybėje prabėgo naktis.

Rytmetinėje Jėzaus aukoje panardinome naują dieną. Šiandien keturioliktoji kelionės diena. Klebonas kan. Raimondas Žukauskas įjungė mus į šią šventąją Auką. Jo ir gerųjų parapijiečių dėka išeiname atgaivinti kūnu ir dvasia.

Eidami Krosnos link, giedame *Kalnus.* Šiandien vėjuota diena. Gražiai plaikstosi vėliavos. Širdyje tylus, tyras džiaugsmas.

Praeiname mažutę MINDAUGŲ parapiją. Tai vieta, susijusi su kun. Juozo Zdebskio vaikyste. Kun. Juozai, palydėk mus iš Dangaus, o manęs ateik pasitikti, aš kasdien einu į Amžinąjį pasimatymą.

Giedame *Kalnus*, o mintys apkabina Jėzaus Širdį, dėkodamos už atpirkimą, už amžinąjį Gyvenimą, kaip niekuo nenusipelnytą dovaną. Tai Jėzaus dovana, einanti per Šventąją Dvasią iš TĖVO.

Mes jau KROSNOJE. Sunkokas kelio tarpsnis įjungiamas į šv. Mišių auką. Klebonas Virginijus Gražulevičius, mus pasitikęs kur kas prieš Krosną ir nešęs *Kryžių*, dabar taria drąsinamąjį žodį, džiaugiasi, kad Viešpaties šlovė palietė Krosnos parapiją, širdingai linki ištvermės, Dievo jėgos tikslui pasiekti.

Po šv. Mišių, kaip eucharistinės Puotos tęsinys, mūsų laukia gerųjų žmonių parengti pietūs parapijos namuose. Mūsų jau per septyniasdešimt! Galima be žodžių suprasti jų triūso ir meilės dydį.

Kelias iš Krosnos Simno link man ypač brangus. Tuoj pat pasirodo mūsų gražuolis Giluičio ežeras ir ištikimai lydi beveik visą kelią iki Simno.

Prie KAVALČIUKŲ kaimo kryžiaus laukia didelis būrys žmonių, kryžius apvainikuotas, takelis į kryžių prismaigstytas gėlių. Pagarbinę *Kryžių* giesme „Kryžiau šventas", tariame susirinkusiems paguodos, kvietimo atsigręžti į Dievą žodį, Onutė Karvelytė išlieja širdį poezijos posmais... Jau šioje kryžkelėje su žmonėmis kartu ir Simno klebonas Gediminas Bulevičius. *Kryžių* ant savo pečių ima klebonas su Kavalčiukų kaimo žmonėmis. Vaikai irgi apspinta *Kryžių* ir neša ant savo rankelių.

Vos spėjome nusileisti žemyn – prie Kaimynų–Gražulių kryžiaus laukia kitas būrelis. Tai mano sesės, brolis, vaikai, kaimynai. Parengtos ir vaišės. Vieni piligrimai skubame aplankyti mano tėviškės, čia jiems parodau gimtąjį lizdelį, atsiskyrėlės celę, pabučiuojame mūsų namų kryžių, trumpai pasimeldžiame už mano tėvelius ir skubame atgal. Kiti tuo laiku vaišinasi, bendrauja prie kaimo kryžiaus.

Prie šio kryžiaus mano sesutės su vaikais mane apvainikuoja iš gvazdikėlių nupintais vainikais: vieną ant kaklo, kitą uždeda ant galvos. Vainikuokit savo sesutę, einančią Viešpaties jai skirtu keliu, karališku *Kryžiaus keliu* į Jo šlovę, į Jo ištiestas rankas.

Kai pajudėjo *Kryžiaus procesija* Simno link, kai plaukė giesmės malda iš žmonių lūpų, įsismarkavo vėjas, protarpiais su lietumi. Visa pynėsi į darnią harmoniją Viešpaties šlovei.

SIMNO apylinkėse beveik kiekvienoje mažoje kryžkelėje laukė vis nauji žmonių būreliai, visi jungėsi į bendrą procesiją. Temo. Taip nuostabu buvo kopti senoviniais laiptais į kalnelį, kur laukė atviromis didžiosiomis durimis mūsų mieloji Švč. Mergelės Marijos Dangun Ėmimo bažnyčia. Spindi pro bažnyčios duris visos šviesos.

Kokia jaudinanti būsena: aš savo vaikystės ir jaunystės bažnyčioje, kur buvau pakrikštyta, kur paaugusi bėriau gėles po Jėzaus kojomis, dalyvavau Kristaus kančios procesijoje, kur nešiau Švč. Jėzaus Veido paveikslą, paskui plakimo stulpą ir galiausiai kryžių. Vaikystėje kryžius ir saulėlydyje tas pats kryžius, tik dabar suprantu jo prasmę. Dabar kryžius mane veda į šlovę, dėl Jėzaus atperkamosios aukos veda į TĖVO rankas.

Toks tyras džiaugsmas! Simno parapijos žmonės tokie uolūs ir maldingi šviesos pilnoje bažnyčioje.

Nepaprastai rūpestingas ir tėviškas klebonas Gediminas Bulevičius. Jis tarnauja kiekvienam mažutėliui.

Nakvynė buvo parapijos salėje ir tuščiuose klebonijos kambariuose. Turime geras sąlygas ištiesti savo migiukus. Esu labai pavargusi, labanakt, mūsų TĖVE. Akys merkiasi, grimztu į sapnų karalystę.

2002 08 13

Tai Švč. M. Marijos pasirinkta diena. Fatimoje Ji taip nuoširdžiai kvietė į atgailą.

Marija, štai mes! Mes einame maldos ir atgailos keliu už save ir mylimą Tėvynę. Į Tavo rankas atiduodu laukiančią nelengvą dieną, reiks per šešias valandas nueiti apie 30 km. Pavargusiems žmonėms tai nelengva užduotis. Bet mes eisime, nors ir klupdami.

Pusryčiai vėl paruošti gerųjų moterų, net ir manų košės išvirta, net 9 stiklainiukai medaus, pieno, naminio pyrago, gaivos, didžiausios pintinės vaisių. Štai kokia išradinga meilė! Tas gerumas, su kuriuo lenkiasi prie šių Viešpaties vargdienėlių, nenusakomas. Klebonas Gediminas, kaip gausios šeimos tėvas, pats patarnauja. Argi tai ne Velykos? Tarnaujančioje meilėje glūdi prisikėlimas.

Šv. Mišių aukoje buvo pakylėta nauja diena su visais džiaugsmais ir vargais. Klebonas dėkojo, kad aplankėme Simno parapiją, linkėjo ištvermės. Paskui pats paėmė *Kryžių* ant pečių. Patraukėme kapų link.

Kryžius Keliauninkas – prie mūsų Tėvelių kapų. Aplinkui mūsų mielieji piligrimai, klebonas ir mes, penki mūsų šeimos vaikai (nėra jauniausiojo – serga, ir vyriausios sesutės), bet mes visuomet kartu.

Esu laiminga, kad *Kryžiaus Keliauninko* šešėlis apdengė Tėvelių kapus. Jis pabuvo ant tūkstančių žmonių pečių, Jis apkeliavo aplink Lietuvą, kryžiaus ženklu per Lietuvą, atliko daugybę mažesnių kelionių. Iš jo plūsta galingas meilės srautas, nes visi, kurie Jį nešė, nešė iš meilės, nepriversti, savanoriškai.

Dėkoju Tau, Marija, kad galiu dalyvauti ir šiame *Kryžiaus kelyje,* tai didelė TĖVO dovana, tai leidimas eiti su Jėzumi karališkuoju kryžiaus keliu, vedančiu į visos būties ištyrinimą, nuskaistinimą. Kryžiaus kelyje iš tikrųjų išsivaduoji nuo žemės rūpesčių, buities, žmonių nuomonių, nes prieš akis turi vieninteli tikslą – grįžti Ten, iš kur esu atėjusi. Tik kryžius yra tiltas tarp šiapus ir Anapus. Be jo žiojėja neperžengiama bedugnė. Kryžius – Dievo Meilės perviršis!

Jėzus kelią mums pramynė, sekim Jį lig pabaigos.
Veš Jo pėdos į Tėvynę, nebijok, širdie, aukos.
Džiaukis, siela, Kristus duoda taip arti tau sekti Jį.
Sveikas, Kryžiau, mūs paguoda ir viltie skausmų kely!

(Giesmė)

Apkabinę *Kryžių* Simno parapijos žmonės eina per miestelį. Štai ir MERGALAUKIO kaimas. Čia laukia prie kaimo kryžiaus žmonės su giesme, malda ir vaišėmis.

Ačiū, gerieji žmonės, už įsijungimą į Kryžiaus auką, kuri gyvybiškai reikalinga Lietuvai. Šėtonas rikiuoja savo armiją rafinuotais būdais: palaidumu, kūno garbinimu, narkomanija, išdidumu įnirtingai naikina Dievo Veidą žmoguje. Jo įniršis nežabotas, jam suteikta laikina laisvė, todėl jis beprotiškai skuba. Lietuvoje įsigalėjo stabmeldybė, garbinam įvairiausius dievus ir dievukus, tik ne Kristų – Dievą, nes Jo kelias – Kryžiaus

kelias, tai nemodernu sekuliarizuotam žmogui. Bet mes glauskimės prie kruvino Jėzaus kryžiaus ir būsime išgelbėti. Eime, brangieji, paskui Avinėlį baltinti Jo Kraujyje suteršto Lietuvos drabužio.

Šiandien reikia gyvo Kristaus liudijimo, ne abstraktaus, bet konkretaus. Gal mes ir „kvailųjų" rolę prisiėmėm, bet norime, kad būtų atvertos akys ir širdys Jėzui, kabančiam ant medžio.

Iš Mergalaukio kaimo išėję netrukus prieiname SANTAIKĄ. Pagarbinę Viešpatį bažnyčioje, tariame susirinkusiems paguodos, vilties žodį, raginame glaustis prie Jėzaus kryžiaus, sekti Jo Evangelijos radikalumu, pasitikėti Jo gailestingumu ir jungti savo vargus, kančias ir ašaras su Jo kančia ir Meile.

Mažutėje Santaikos parapijoje didelis mūsų būrys buvome dosniųjų žmonių gerumo dovanomis pamaitinti. Su mumis kartu visur Santaikos naujasis klebonas Audrius Kurapka.

Išėję iš bažnyčios su *Kryžiumi*, aplankome mūsų tauraus tautiečio kun. Zigmo Neciunsko kapą, pasimeldžiame. Paskui traukiame Alytaus link, giedame *Kalnus*. Tempas spartus. Viešpatie, sustiprink, baigiasi paskutinės jėgos. Lynoja, o protarpiais ir smarkiai lyja lietus. Ačiū už šią dovaną, Kūrėjau, taip reikalingą žemei. Gerai, kad giedame *Kalnus* – juk ir ten yra žodžiai: „Viešpats vos ėjo, svyravo, visiškai baigė jau valandas savo..." Kryžiaus kelias visada yra sunkus, skaudus. Belieka su kun. Juozu Zdebskiu maldauti: *Duok jėgų ir meilės, Viešpatie, visa, kas sunku, pakelt kaip Tu ant kryžiaus...*

Ištvėrėm. Jau ALYTUS. Netrukus pamatome būrį laukiančių alytiškių: mergaitės, pasidabinusios tautiniais drabužiais, gieda, žmonių veidai švyti, mūsų irgi nušvinta. Įveiktas gana sunkus kelio tarpsnis.

Sutinka kun. Miroslavas Dovda. Jis dosniai šlaksto švęstu vandeniu *Kryžių Keliauninką* ir visus mus. Po džiaugsmingo pasisveikinimo, *Kryžius* atgula ant alytiškių pečių. Čia vieni per kitus varžosi, norėdami nešti *Kryžių*. Lydi kelių policija. Mūsų toks didelis srautas, kad važiuojantiems automobiliais tenka pėsčiojo ritmas. Mes visai laisvi, negalioja net šviesoforų signalai. Einant per Vidzgirį, paskui Naująja gatve, žmonių srautas dar didesnis. Aidi giesmė, plaukia malda, apkabindama visą miestą. Esame ir žiniasklaidos dėmesio centre. Ji praneša apie Jėzaus gailestingumo akciją – gelbėti Lietuvą. Tai *Kryžiaus* pergalė, jai paklūsta visuomenės ir gamtos dėsniai.

Kol perėjom įstrižai Alytaus miestą, praėjo pusantros valandos. Vairuotojai žmonių užtvindytame kelyje savo kantrybe taip pat įsijungė į *Kryžiaus kelią*. Angelų Sargų bažnyčioje buvome 17.00. Man ir kitiems alytiškiams tai didelis džiaugsmas. *Kryžius Keliauninkas* stovi mūsų senojoje bažnytėlėje. Šlovė Karalių Karaliui! Nors ir sunki buvo 15-oji kelionės diena, bet palaimos ir džiaugsmo kupina.

Valandą iki šv. Mišių vyko Švč. Sakramento adoracija. 18 val. švenčiama Eucharistija. Kun. Renaldas ir kun. Miroslavas Dovda, pasitikę piligrimus, dabar kartu meldžiasi. Kun. Renaldas taria sveikinamąjį ir padrąsinamąjį žodį. Jis sako, kad kai kam ši *Kryžiaus kelionė* atrodo tik mados reikalas. Tokiems skeptikams reikėtų bent dienelę kitą pakeliauti su *Kryžiumi,* tada jie pajustų galingą Kryžiaus trauką, vedančią žmones

maldos ir atgailos keliu, skatinančią atsiteisti už savo ir tautos nuodėmes, kad kuo greičiau ugniaspalvį aistrų slibiną nugalėtų Švč. Mergelės Marijos ir Jos ištikimųjų legionas.

Vakare mes svetingai priimami antrosios vidurinės mokyklos, esančios prie miesto sodo, valgykloje. Čia buvome pavalgydinti ir pagirdyti. Dauguma čia nakvojo, kitus mieli alytiškiai vedėsi į savo namus. Aš parėjau namo. Peržengus savo buto slenkstį, apėmė keista būsena: nors čia viskas buvo sava, bet kartu atrodė svetima. Norėjau kuo greičiau grįžti į maldininkų būrį – ten mano vieta. Prisėdusi apmąsčiau kelionę.

Kokie geri šiemet mūsų maldininkai! Jie taip kantriai, ištvermingai ėjo *Kryžiaus keliu* per šitokią kaitrą, – miškuose temperatūra pakildavo net iki +40°C, jautėmės kaip „jaunikaičiai ugnies krosnyje", tik kartkartėmis nušlamėdavo vėdinantys angelų sparnai ir vėl dingdavo.

Mes ėjom ir ėjom paskui Kristų, dėdami savo pėdas į Jo dieviškas ir žmogiškas pėdas. Be Jėzaus mes nebūtume ištvėrę, nes kiekvienas piligrimas, be matomo *Kryžiaus kelio,* apsčiai turėjo nematomų asmeninių kryželių:

* vieniems skaudėjo sąnarius,
* kitiems streikavo virškinimo sistema,
* tretiems kilo kraujospūdis, spaudė širdies negalavimai,
* kai kurias moteris sekino kraujoplūdis.

Čia nė vieno nebuvo be kryžiaus ir kryželio. Kiekvieną vakarą grupės vadovas Gintaras, iškėlęs *Kryžių*, skaitė individualaus egzorcizmo maldas; kiekvieną rytą meldėmės ugninga malda į Šventuosius Angelus, ypač Mykolą, Gabrielių ir Rafaelį. Tai buvo būtina, nes: *Pirmiau turi ateiti atkritimas ir apsireikšti nedorybės*

žmogus, pražūties sūnus, prieštarautojas, kuris sukyla prieš visa, kas dieviška ir šventa, ir pats sėdasi Dievo šventovėje, dėdamasis Dievu. <...> Nedorybės paslaptis jau veikia <...> Ano Nedorėlio atėjimą dėl šėtono įtakos lydės įvairūs galingi darbai, netikri ženklai ir stebuklai ir visokios nedoros apgaulės tiems, kurie eina į pražūtį už tai, kad atsisakė mylėti tiesą savo išganymui. Todėl Dievas jiems siunčia galingą suvedžiotoją, ir jie tiki melu; taip bus nuteisti visi, kurie netikėjo tiesa, bet pamėgo neteisybę (2 Tes 2, 3–4. 7. 9–12).

Ir visi, kurie trokšta maldingai gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekiojami (2 Tim 3, 12).

Tikrai pildosi apaštalo šv. Pauliaus žodžiai. Užtat taip nuoširdžiai kreipiamės į devynis angelų chorus, prašydami, kad jie mus lydėtų ir padėtų nusižeminimu bei atgaila, malda bei auka, vienybėje su Jėzaus ir Marijos auka, atremti priešo puolimus, vaduoti savo seses ir brolius iš tikro apsėdimo būklės. Dar turbūt niekad pasaulis nebuvo taip apsėstas, kaip dabar. Visi matome, į kokią beprotybę patekome.

Švč. Mergelė Marija Medžiugorėje liepos mėnesį prašė:

Brangūs vaikai! Aš kviečiu jus į jūsų asmeninį atsivertimą. Šis laikas skirtas jums. Be jūsų DIEVO PLANAS NEGALI BŪTI ĮVYKDYTAS.

Brangūs vaikai, aukite diena iš dienos arčiau Dievo per maldą!

Aš suteikiu jums ginklus prieš jūsų Galijotą, štai jūsų mažieji akmenys:

1. *Širdies malda, Rožinis*
2. *Eucharistija*
3. *Šventasis Raštas*
4. *Pasninkas*
5. *Kas mėnesį Išpažintis.*

Be mūsų Dievo planas negali būti įvykdytas, nes Jis mums davė laisvą valią. Mes turime būti *pasaulio šviesa,* apšviečianti tamsą, ir *žemės druska,* sauganti nuo sugedimo, besiskverbiančio neregėtais mastais.

... Kraujas Kristaus, kuris per amžinąją Dvasią paaukojo save kaip nesuteptą auką Dievui, nuvalys mūsų sąžinę nuo mirties darbų, kad galėtume tarnauti gyvajam Dievui.

<...> be kraujo praliejimo nėra atleidimo <...>

Kristus, vieną kartą paaukotas, kad atsilygintų už visų nuodėmes, antrą kartą pasirodys ne dėl nuodėmių, bet Jo laukiančiųjų išganymui (Žyd 9, 14. 22. 28).

Eidami *Kryžiaus keliu,* mes liudijame pagoniškam pasauliui Kristaus atėjimą, todėl ir mums tenka gerti iš Jo kartybės taurės. *Ir nors degina jums lūpas Jo duodamas puodelis, jis nulipdytas iš molio, kurį Puodžius sudrėkino savo šventomis ašaromis* (Kahlilis Džibranas).

Baigiantis 15-ajai kelionės dienai iš mūsų nuvargusių širdžių sklinda šlovės ir dėkingumo giesmė TĖVUI, leidusiam eiti karališkuoju *Kryžiaus keliu.*

2002 08 14

Ankstyvą rytmetį susirinkome Alytaus Angelų Sargų bažnyčioje dalyvauti šv. Mišių aukoje.

Apvaizdos lėmimu su mumis ir kunigas Romas Lechavičius. Prieš Mišias jis uoliai klauso išpažinčių. Tai be galo svarbu piligriminėje kelionėje, nes joje, nori nenori, vis tiek apsineši dulkėmis ir Jėzaus Veidas negali švytėti visu pajėgumu. Mūsų maldininkai naudojasi kiekviena proga eiti išpažinties. Tokiame skaistinančiame kelyje sąžinė tampa labai jautri, pastebinti ir mažas dėmeles, besišaukiančias tyrinančios Kristaus Kraujo galios.

Kunigas Romas klausykloje tampa tikru tėvu, kuriam svarbu parengti širdį aukai, todėl jis kantriai, su meile priima kiekvieną atveriantįjį savo širdį. Tai kas, kad šv. Mišios švenčiamos kiek pavėluotai, bet piligrimai paruošti kelionei.

Homilijos metu kun. Romas maldininkus vadina tikraisiais Jėzaus kryžeiviais, kurie eina nugalėti blogio – gerumu, paniekinti demono – nusižeminimu, įveikti priešo puolimo – malda ir atgaila. Jis nuoširdžiai džiaugiasi šia *Kryžiaus akcija*, žmonių ištvermingumu, atgailos dvasia, taip svetima malonumų ištroškusiems žmonėms.

– Kažin ar yra kita tokia tauta, kurios žmonės su *Kryžiumi* ir malda būtų apėję savo šalį aplinkui, paskui Kryžiaus ženklu, o dabar – nuo vienos šventovės ligi kitos? – sako kun. Romas. Jis neslepia savo susižavėjimo ir pritarimo. Visus mus, keliaujančius, pasitikusius ir lydinčius, jis vienija Kristaus Aukos taurėje.

Panardinti Jėzaus atperkamojoje, pašventinamojoje Aukoje, pamaitinti Avinėlio Širdimi, palaiminti ir pasmilkyti – iškeliaujame iš Angelų Sargų bažnyčios jau į Pivašiūnus. *Kryžių* su alytiškiais išneša kun. Romas. Apsivilkęs balta, virvele per liemenį surišta alba, raudona stula, laisvai krentančia žemyn, ilgokais plaukais ir nedidele barzdele, jis neša *Kryžių* labai susitelkęs, paniręs egzistenciniame mąstyme, tikrai panašus į Kristų. Ilgai neša – iki baigiasi Alytaus miestas. Čia jis perduoda *Kryžių* ir jis patikliai atgula ant kito žmogaus pečių. Eidama priekyje atlieku šv. Išpažintį. Taip džiugu susitikti Viešpatį Atgailos Sakramente. Paskui einantys meldžiasi, gieda, o aš galiu atverti širdį, kad Viešpaties Krauju būtų nuplautos paskutinių dienų dulkės. Čia pasisakau kun. Romui, kad jau nebeilgai

gyvensiu žemėje, kad visoje šioje *Kryžiaus kelionėje* einu, nors ir klupdama, pas TĖVĄ, kad esu laimingiausias žmogus pasaulyje.

Gaunu nuostabų atsakymą, nuodėmių atleidimą ir visuotinius atlaidus, specialųjį palaiminimą. Koks geras mano TĖVAS, jei Jo sūnus – kun. Romas toks kilnus ir nusižeminęs. Dievui leidžiant aš jam iš Amžinybės padėsiu eiti iki galo sunkiu, bet Pateptojo kunigystės keliu.

Apvalyta ir pašventinta grįžtu į bendrą maldininkų srautą, giedame *Kalnus*. Taip gražiai skamba giesmės žodžiai:

Kai mes akis jau užmerksim, mūsų kaltų nepasmerki: nuvesk visus mus į dangų, meldžiam Tave, Jėzau brangus!

Jėzau, priimki mūs visus žodžius ir darbus, ir jausmus. Kas esame, ką turime, Tau viską mes aukojame.

Kas gi mes esame, o Viešpatie Dangaus, kad Tu be mūsų negali būti TĖVAS? Iki kokių aukštybių iškėlei mus savo Meilės iniciatyva! Mes esame Tavo skausmas ir džiaugsmas; esame Tavo kančios ir šlovės priežastis.

Dieve mūsų, sparnuotasai mūsų Aš, tai Tavoji Valia mumyse – mūsų valios šaltinis.

Tai Tavo troškimu mes trokštam.

Tai Tavo raginimas mūsų naktis, kurios yra Tavosios, pavers dienom, kurios irgi Tavosios.

Mes nieko negalim Tavęs prašyti, nes Tu žinai mūsų reikmes dar prieš joms mumyse gimstant:

Tu – mūsų reikmė; ir duodamas daugiau savęs, Tu duodi mums viską.

K. Džibranas

Ar galiu, o TĖVE, melsti Tave amžinojo Gyvenimo? Ne! Aš galiu trokšti tik Tavęs, mano TĖVE, nes <...> *amžinasis Gyvenimas – tai pažinti Tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir Tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją* (Jn 17, 3).

TĖVE, Tu esi amžinasis Gyvenimas, o Jėzus – kelias, kuriuo ateinama pas Tave. Tegul šitas kelias į Pivašiūnus, pas Motiną Dangun Paimtąją, būna kelias grįžti pas Tave. *Aš jiems perdaviau Tavo žodį, bet pasaulis jų nekentė, nes jie ne iš pasaulio, kaip ir aš ne iš pasaulio. Aš neprašau, kad juos paimtum iš pasaulio, bet kad apsaugotum juos nuo piktojo* (Jn 17, 14–15).

Giedodami ir mąstydami pasiekėme SKRAIČIONIS. Čia nuostabioje Kryžiaus ir koplytstulpio lauko šventovėje pasitiko Vilūnų parapijos klebonas Juozas Stasiūnas ir Kalvių parapijos administratorius kun. Juozas Bakšys. Netoliese kaimo žmonių paruoštos maldininkams vaišės.

Šiandien mūsų maldininkai Marijos Dangun Ėmimo šventės vigilijoje, popiežiaus Jono Pauliaus II kvietimu, pasninkauja tik duona ir vandeniu, todėl vaišės atitenka mūsų mažiesiems. Pasišnekame su šiais atviraširdžiais Skraičionių ir Junčionių kaimų žmonėmis. *Atlygink Viešpatie, savo palaima visiems, kurie dėl Tavo Vardo mums gera daro.*

Pabendrauti vieni su kitais mes galime tik pertraukų, t.y. poilsio valandėlėmis, nes kitu laiku meldžiamės ir jokių kalbų nėra.

Šiandien mūsų visa armija: daug keliaujančių alytiškių, maldos grupių narių, vaikų, jaunimo. Mums, senbuviams, jau nebetenka nešti *Kryžiaus*, alytiškiai uolumu neaplenkiami, pavyksta panėšėti tik vienam kitam. Pavyko ir vilkaviškiečiui Stasiui su šeima, jie

visi pagal galimybes keliauja kartu jau nuo toli. Kilni šeima, be galo mieli visi jų vaikai. Ištvermingai keliauja Kazlų Rūdos, Alytaus valančiukai su savo vadovais. Tai vienintelė katalikiška organizacija, įsijungianti į *Kryžiaus kelią* įvairiuose kelio tarpsniuose, pradedant Lomių–Batakių parapijomis ir baigiant Pivašiūnais.

TĖVO ir MOTINOS ilgesys spartina mūsų žingsnius. Jau nebetoli išsiilgtoji PIVAŠIŪNŲ Dangun Paimtosios Nuliūdusiųjų Paguodos šventovė. Štai aukštas, meniškas kryžius, prie kurio išsirikiavę šauliai. Visiems pagarbinus kryžių, jaunieji šauliai ima *Kryžių Keliauninką, Mariją Paslaptingąją Rožę* į savo rankas ir neša į palaimintąją šventovę. Netrukus medžių guote, ant kalno suspindi MOTINOS namai. Pakalnėje laukia Pivašiūnų klebonas Vincas Baublys, buvęs klebonas mons. Vytautas Sudavičius, klierikas Kęstutis, tautiniais drabužiais pasipuošęs jaunimėlis, Alovės klebonas Stanislovas Stankevičius, ištikimas mūsų kelionių dalyvis, su filmavimo kamera.

Pagarbinęs ir pašlakstęs *Kryžių Keliauninką* ir maldininkus, klebonas Vincas Baublys ima *Kryžių* ant savo pečių ir su šauliais neša į Marijos kalną. Nutįsta ilga iškilminga procesija siauru ir stačiu keleliu, vedančiu į MOTINOS namus.

Marija, štai Tavo vaikai ateina pas Tave, įveikę 420 km nuotolį, nupynę Tau ir Jėzui meilės, maldos ir aukos vainiką, sugrįžta lyg paukščiai į savo lizdą, džiaugsmingai giedodami. Besiartinant prie šventovės, aidi senoji giesmė, atplaukusi per tūkstantmečius iki mūsų: „Dievas mūsų prieglauda ir stiprybė".

Tikrai jis buvo mūsų stiprybė baisios kaitros ir vargo kelyje. Jis buvo su savo vaikais karštomis dieno-

mis ir tvankiomis naktimis, nuo karščio patirpusiuose asfaltuotuose keliuose ir dulkėtuose kaimo vieškeliuose. Jis buvo su savo kariais rytmetinėje ir vakarinėje šv. Mišių aukoje. Jis tikrai yra *negalimų dalykų Dievas*, nes visi mūsų maldininkai, kai kurie net stipriai negaluodami, ištvėrė, nė vienas nepasitraukė iš savo rikiuotės. Dabar visi kopia į Motinos kalną, štai žengia į *šventąjį kiemą, į Dievo buveinės atšlainius.*

Kaip džiaugiausi, kai man buvo pasakyta: „Eime į VIEŠPATIES Namus!" Jau įkėlėme kojų, stovime tavo vartuose, Jeruzale! Jeruzalė pastatyta lyg miestas, suaustas tvirtai į viena.

Kopia į ją giminės, VIEŠPATIES giminės, kaip įsakyta Izraeliui, – kad padėkotų VIEŠPATIES vardui <...>

Melskitės už Jeruzalės gerovę:

„Tebūna saugūs, kurie tave myli!

Tebūna palaima tavo sienose ir ramybė tavo pastatuose". Savo giminių ir bičiulių labui sakysiu: „Tebūna tavyje ramybė! (Ps 122, 1–4. 6–8).

Su *Kryžiumi* ant pečių išėjome maldauti taikos ir ramybės šeimoms, Lietuvai ir pasauliui. Dabar jau užkopėme į Motinos kalną, žengiame pro duris, suklumpame prie Jos kojų, o Ji mus glaudžia prie Širdies, šluosto prakaitą, ramina greitą širdies plakimą ir šypsosi. Juk parėjo jos vaikai, nepabūgę vargo, išmėginimų, vedami vidinio ilgesio ir meilės. Jų veidai nudeginti saulės, šuprakaitavę, bet akys švyti džiaugsmu:

„MAMYTE, mes čia, parėjome!"

TĖVAS kiekvieną vaiką sveikina žodžiais: „Sveiki, malonėmis apdovanotieji!"

Netrukus aukojamos sugrįžimo į Namus šv. Mišios, prieš kurias aidi melodinga, jautri giesmė sukurta kun. Alfonso Šato:

O Marija Pivašiūnų,
Motina Stebuklingoji.
Kas jos šaukias, tas nežūna, –
Ji paguodžia ir išklauso.

Spinduliuotas veidas Tavo
Vargo žemę nubučiavo.
Savo sostą čia iškėlei
Dzūkų žemėj tarp vargelių,

Tavo rankos galvas glosto
Apleistųjų ir bedalių.
Stebuklingas balsas šaukia, –
Prie Marijos žmonės plaukia.

Tikrai tas spinduliuotas Marijos veidas bučiavo mus visoje kelionėje, Jos melodingas balsas stiprino vargeliuose visame *Kryžiaus kelyje.*

Dabar taip miela visa sudėti šv. Mišių aukoje, kad Ji kaip vandens lašelį įlietų į didžiąją Atpirkimo Taurę. *Priimk, Šventasis Tėve, šią be dėmės auką,* ištyrintą Avinėlio Kraujyje.

Šiose šv. Mišiose turiu šį tą labai gražaus ir ilgesingo paaukoti TĖVUI. Dar prieš kopiant į MOTINOS kalną, mano ištikimasis angelas Rafaelis tarė: „Dar neisi pas TĖVĄ! Tavo dienos pratęstos".

Nuriedėjo kelios ašaros, bet aš klusniai ištariau: *„TĖVE, tebūnie Tavo Valia!"* Jei nori, kad likčiau žemėje ir vykdyčiau Tavo planą, tebūnie, kaip Angelas pasakė. Sutinku, nors šitaip veržiausi, troškau... Veršiuosi toliau, ilgėsiuosi Tavęs žemės kloniuose.

Esu aš paukštis, pririštas prie žemės
mintim, širdim ir žmogiškais sparnais,
ir gyvenu, iš lizdo išmestas benamis,
Tikėjimu, Viltim, svajonėm ir sapnais.

B.Brazdžionis

Eisiu ir eisiu žemės keliu, širdyje apkabinusi savo didįjį ilgesį. Esu ugnies vaikas: vardadienis pažymėtas ugnies ženklu – Šv. Agotos dieną, gimtadienis – irgi pažymėtas ugnies ženklu – Šv. diakono, sudeginto ant įkaitintų grotų, Lauryno dieną, krikšto diena – per Šv. Bernardino ugningos meilės Marijai šventę (rugpjūčio 20 d.).

Ugnie, mano sese, aš tavo pergalę dainuoju!

Tu esi skaisčiai raudonas šiurpulingos laisvės paveikslas.

Tu mojuoji savo rankomis danguje, tu brauki savo degančiais pirštais per arfos stygas, ir tavo šokio muzika nuostabi.

Kai mano dienos pasibaigs ir vartai bus atidaryti, tada paversi pelenais mano rankų ir kojų pančius. Tada mano kūnas susivienys su tavim, mano širdį pagaus tavo siautulys ir degantis mano karštis, kuris buvo mano gyvybė, pliūptelės ir susipins su tavo liepsnomis.

R.Tagorė

Jėzus atėjo ugnies atnešti žemėn ir trokšta, kad ji liepsnotų;

Šventoji Dvasia yra Ugnis;

Galinga Meilė yra Ugnis;

Ilgesys, veržimasis yra Ugnis.

Taigi likęs mano gyvenimas tebūna skaistinanti, meilę spinduliuojanti ugnis.

Taip rašo ir Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresėlė:

Meilė – toji tėvynės ugnis –
Degint manęs nepaliauja:
Ką man reiškia gyvent ar numirt?
Mano vienintelė laimė –
Vien tik Tave mylėti.

TĖVE, tebūnie taip! Noriu, ko Tu nori. Jei nori, kad gyvenčiau, gyvenk manyje, nes jei Tavo gyvybė nepulsuos manyje, tuoj pat pavirsiu pelenais ir dulkėmis.

Šv. Mišių Aukoje, kurią koncelebravo keturi kunigai, buvo priimta ir palaiminta piligrimų kelionė, kiekvienas žmogus, į ją įsijungęs, kiekvienas, kas rengė vaišes ar nakvynę, kiekvienas, kas lydėjo ir nešė *Kryžių*, visi mes tapome JĖZUMI, kurį apkabino TĖVO Širdis, tardama: *Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosi!*

Po šv. Mišių trumpą turiningą žodį taria mons. Vytautas Sudavičius:

Brangūs piligrimai! Sveikinu atėjusius iš tolimos Klaipėdos į Pivašiūnus. Palaiminti esate, kad Dievo Dvasia jums padiktavo tokį nuostabų planą – ateiti pas Švč. Mergelę Mariją Nuliūdusiųjų Paguodą. Žinau, jūs labai nuvargote, bet pradžiuginote Motiną. Maldoje buvau su jumis, mielieji.

Jūsų žygis dar ne paskutinis, manau, kad kitais metais bus dar vienas. Šitoks Kryžiaus kelias Lietuvai gyvybiškai reikalingas. Savo maldoje ir aukoje prisiminkite ir kunigus, jie labai reikalingi aukos ir maldos pagalbos. Kai kurie labiau mėgsta kryžių ant krūtinės, bet tik ne ant pečių. Neškite Kryžių, kad visi pamiltų Kristaus kelią.

Ačiū, kad atnešėte Kryžių!
Ačiū už naująją evangelizaciją!

Telaimina jus Dievas ir Švč. Dievo ir mūsų Motina Marija.

Maldininkai, keliais eidami, apmąsto Jėzaus kryžiaus kelią. Skambant kryžiaus kelio giesmių apmąstymams, už stebuklingo Nuliūdusiųjų Paguodos altoriaus, prie Marijos statulos, kunigas Vytautas Sudavičius man suteikė Ligonių sakramentą, kurį teikiant dalyvavo brolienė Laimutė, sesutė Irutė ir Danutė Valauskienė iš Klaipėdos.

Koks didis Dievo gailestingumas slypi Ligonių sakramente! Tapo patepta kakta, lūpos, širdis, rankos. Tapau pateptąja, paskirta aukai, mirčiai iš meilės. Ir dar kokioje vietoje – Pivašiūnuose, prie Švč. Marijos altoriaus, baigusi *Kryžiaus kelią* kartu su visais savo bendraminčiais. Gavau išskirtinę dovaną – Ligonių sakramentą. Gavau ir visuotinius atlaidus, visų bausmių už nuodėmes atleidimą. Švč. Motina iš Viešpaties gerumo lobyno apdovanojo išskirtinėmis malonėmis.

Esu pasirengusi ir mirčiai, ir gyvenimui. Priimu iš TĖVO rankų tai, ko Jis nori. Padariau visa, ko reikia pasitikti TĖVO atėjimui, visa palieku Jo gailestingumui, nes tik Jis JĖZUMI gali įvykdyti didįjį dieviškinimo darbą.

Dėkinga už didžias dovanas, ėjau keliais aplink Švč. Motinos altorių, tik truputį kitaip nei visi kiti: kopiau keliais tiesiai prie stebuklingojo Motinos ir Kūdikio paveikslo. Užkopusi valandėlę stabtelėdavau, širdimi ir akimis kalbėdama Motinai:

– Marija, šitaip tikėjausi pareisianti į TĖVO Namus, neturėjau nė mažiausios abejonės. Šis didelis ilgesys padėjo įveikti negales, kelionės vargus. Kai būdavo labai sunku, guodė viltis – neilgai, tuojau būsiu Na-

muose. Tas jaukus žiburėlis žybčiojo tolumoje, kasdien vis ryškėdamas, kviesdamas savo jaukumu...

Kai atėjau į Pivašiūnus, išgirdau: „Tau dienos pratęstos!" MAMYTE, man skauda širdį, aš taip tikėjausi, bet... tebūnie ne mano, bet TĖVO Valia. Todėl klusniai leidžiuosi palaimingais laiptais žemyn į žemės klonį. Būk, Švč. Motina, su manimi! Sutinku su TĖVO Valia. Juk Tu Medžiugorėje sakei: *Aš kviečiu jus, brangūs vaikai, į jūsų asmeninį atsivertimą. Be jūsų Dievo planas negali būti įvykdytas. Brangūs vaikai, aukite diena po dienos arčiau Dievo per maldą.* Belieka, kaip sakė mūsų kardinolas Vincentas Sladkevičius: „Augti ir laukti", laukti nušvintant Dievo Veido, kurį Jis vėl paslėpė nuo manęs.

Viskas primena mano Namus.
Ir dėl to,
Kad juos primena, aš visa esu
ILGESYS.

Fernando Pessoa

2002 08 19

Man pranašautos mirties išvakarės. Esu rami, pilna pasitikėjimo Dievu ir Švč. Motina. Viduje labai nedidelė baimė. Taip ir turi būti, juk neriu į tamsą, nes TĖVO šviesa per daug skaisti, kad matyčiau. Tikiu, Juo pasitikiu ir myliu kūdikio širdimi.

Fiziškai esu labai pavargusi, sutinę čiurnų sąnariai ir kojos, spurda širdis, akys pačios merkiasi. Išėjimui sąlygų pakaktų, bereikia tik Šaukiančiojo balso.

Einu į TĖVO ištiestas Rankas, atvertą Širdį. Tegul paskutiniai mano žodžiai būna meilės šauksmas, visiš-

kas atsidavimas TĖVO Valiai. Meldžiu kartu su broliu Šarliu de Fuko:

Mano TĖVE!

Atiduodu save į Tavo Rankas.
Daryk su manimi, kas Tau patinka.
Ką Tu su manimi bedarytum, aš dėkoju Tau.
Aš viskam pasiruošusi,
aš viską priimu,
kad tik Tavo Valia per mane
įvyktų visuose Tavo sumanymuose.
Neturiu kito noro, o mano Dieve,
atiduodu savo sielą į Tavo rankas,
aš TAU ją atiduodu, o mano Viešpatie,
su visa savo širdies meile,
nes aš myliu Tave.
Aš negaliu gyventi be meilės Tau,
neatsiduodama visiškai į Tavo Rankas,
galutinai, su begaliniu pasitikėjimu Tavimi,
nes Tu – mano TĖVAS.
JĖZAU, pasitikiu Tavimi!
Šventoji Marija, Dievo Motina,
melsk už mane nusidėjėlę, dabar ir mirties
valandą. Amen.
Jėzau Kristau, gyvojo Dievo Sūnau, pasigailėk
manęs, nusidėjėlės!
TĖVE, į Tavo Rankas aš atiduodu savo dvasią!

(Lk 23, 46)

TĖVO kūryboje dalyvausiu ir toliau, darbuosiuos, kaip sakė Šv. Teresėlė, kol arkangelų trimitai, skelbiantys Viešpaties atėjimą, nutils ir bus pasakyta: „Laiko jau nebėra!" Tik tada pailsėsiu. Amžinai išliksiu

mažoji gydytoja reanimatorė – grąžinanti dvasią, dvasinius rūpesčius.

ABBA!.. TĖVE, pasiimk, jei atėjo laikas, mane į savo amžinuosius Namus – į savo širdį. Laukiu su uždegtu žibintu rankose ir širdyje.

Ateik, Viešpatie Jėzau!

Taip, aš veikiai ateinu! Amen. (Apr 22, 20)

2002 08 20

Šiandien mano Krikšto diena. Ar įvyks fizinė mirtis, nežinau, bet kad miriau pasauliui, tai tikrai. Nuo šiandien pradedu dar intensyvesnį dvasinės kūdikystės laikotarpį.

Kai turėjau dešimt dienų, buvau pakrikštyta Simno Marijos Dangun Ėmimo bažnyčioje kun. Pranciškaus Lingio. Sulaukusiai 59-erių metų po Krikšto man Ligonių sakramentą suteikė mons. Vytautas Sudavičius prie stebuklingojo Pivašiūnų Dievo Motinos Dangun Paimtosios altoriaus. Tai dvi labai reikšmingos datos. Ir pirmuoju, ir antruoju atveju tapau pateptąja meilei ir aukai. Rugpjūčio 20-oji turėjo būti mano mirties diena, bet jei TĖVUI esu reikalinga žemėje vykdyti Jo planą, nuolankiai ir su visišku pasitikėjimu sakau: „Taip, TĖVE!" Naudok mane.

TĖVO ilgesys bus man žemėje atliekama skaistėjimo būsena.

Nebeprisimenu akimirkos, kada aš pirmą sykį peržengiau šio gyvenimo slenkstį.

Kas ta galybė, kuri privertė mane atsiverti į šią didingą paslaptį kaip pumpurą vidurnaktį miške?

Kai rytmetį aš pažvelgiau į šviesą, iš karto pajutau, kad nesu svetimas šiame pasaulyje, kad Neap-

čiuopiamasis, kuris neturi nei vardo, nei pavidalo, mane į savo glėbį paėmė mano motinos kūne.

Ir mirties valandą tas pats Nežinomasis pasirodys man kaip senas pažįstamas. Ir todėl, kad myliu šį gyvenimą, žinau, kad mirtį aš taip pat pamilsiu.

Kūdikis pravirksta, kai motina jį atima nuo dešinės krūties, ir tuoj nurimsta, paguodą radęs prie kairiosios.

R.Tagorė

Kaip tas kūdikis elgsiuosi ir aš, nurimsiu prie TĖVO krūtinės gyvendama žemėje, nuolat žvelgdama Jam į akis, kad įspėčiau Jo troškimus, kad būčiau savo sesėms ir broliams meilės ir aukos Duona.

Žinoma, nelengva grįžti žemėn nuo Dangaus durų, pro kurias tryško palaima ir džiaugsmas. Bet aš grįžtu, jei TĖVAS to nori.

Tegul tik tiek manęs telieka, kad aš galėčiau pasakyti: TU man viskas.

Tegul tik tiek telieka mano valios, kad aš galėčiau jaust Tave visur aplink save ir visada ateiti pas Tave su rūpesčiais, ir savo meilę Tau pasiūlyti kiekvieną mirksnį.

Tegul tik tiek manęs telieka, kad niekad aš Tavęs paslėpti negalėčiau.

Tegul tik tiek telieka mano pančių, kad jie mane susietų su Tava Valia ir Tavo planas įsikūnytų mano gyvenime – ir tai yra Tavosios Meilės pančiai.

R.Tagorė

Tegul manęs tik tiek telieka, kad manyje būtum vien Tu, o Viešpatie. Noriu kartu su apaštalu Pauliumi tarti:

Man gyvenimas – tai Kristus, o mirtis – tik laimėjimas. Bet jei aš, gyvendamas kūne, dar

galėčiau vaisingai pasidarbuoti, tuomet nebežinau, ką pasirinkti. Mane traukia ir viena, ir kita, nors verčiau man mirti ir būti su Kristumi, nes tai visų geriausia. O mano pasilikimas kūne reikalingesnis jums. Taip įsitikinęs, aš žinau, jog liksiu ir būsiu su jumis visais jūsų pažangai ir tikėjimo džiaugsmui, kad jūs dar labiau galėtumėte pasigirti manimi Kristuje Jėzuje, kai aš vėl atvyksiu pas jus (Fil 1, 21–26).

Grįžtu į žemę nuo dangaus vartų skaudama, bet kupina meilės širdimi. Jei TĖVAS nori, kad pasilikčiau tarp savo sesių ir brolių, tebūnie Jo Valia. Jis žino tai, ko aš nežinau.

Tai jau antras realus grįžimas iš dangaus į žemę: pirmasis buvo jaunystėje, kai sunkiai sirgau; antrasis dabar, kai su šitokiu ilgesiu skubėjau Namo pas TĖVĄ. Šitas grįžimas skausmingesnis už pirmąjį, nes jis yra labai sąmoningas. Esu reikalinga žemėje. Gerai! Lieku ir darbuojuosi, bet širdyje alma tas pats Ilgesys.

Jis ten, kur artojas kietą žemę aria, ten, kur trupina uolas akmenskaldys. Jisai yra su jais saulėtą ir lietingą dieną, ir Jo drabužiai apdulkėję. Tu nusimesk apsiaustą apeiginį ir nuženki ant dulkėtos žemės, kaip ir Jis.

Išvadavimas? Kur galima surasti išvadavimą? Štai mūsų Kūrėjas pats džiugiai prisiėmė kūrimo pančius ir amžinai jais susirišo su mumis.

Išeik laukan, palikęs mąstymus, gėles ir smilkalus! Tai kas, kad tavo rūbai apsitrins ir susiteps! Tu pasitik Jį ir dirbk drauge su Juo, rasojant tavo kaktai.

R. Tagorė

TĖVAS nori, kad abu kurtume dangų žemėje, panašiai, kaip ir einant *Kryžiaus keliu.*

Dėkoju, TĖVE, už tą intensyvų mano rengimąsi Išėjimui, už tą maksimaliai panaudotą laiką, per kurį turbūt nuveikiau keturgubai, nei įprastu laiku. Gal todėl dabar jaučiuosi labai pavargusi, išsieikvojusi. Bet tai ir yra degimas, išnykimas, būties perkeitimas į Tave. Tegul manęs lieka visiškai mažai, lik manyje tik Tu, mano TĖVE,

Kaip Tu, Tėve, manyje ir aš Tavyje,
tegul ir jie bus viena mumyse,
kad pasaulis įtikėtų, jog Tu esi mane siuntęs <...>
Aš pagarsinau Tavo vardą
ir dar garsinsiu, kad meilė,
kuria mane pamilai,
Būtų juose ir aš būčiau juose (Jn 17, 21. 26).

Tokia yra dabarties programa. Einu, TĖVE, vykdyti Tavo Valios.

Kryžiaus išaukštinimo slėpinys – svarbiausia išganymo istorijos paslaptis! Šioje vietoje, kur keliaudami per Lietuvos žemę nūnai atsidūrėme, esame kviečiami apmąstyti Kryžiaus paslaptį. Jau pats vietovės pavadinimas – Kryžių kalnas – mums siūlo šią mintį.

Užkopkime čionai, ant Kryžių kalno, ir prisiminkime visus jūsų krašto sūnus ir dukteris, kadaise nuteistus ir įmestus į kalėjimą, išsiųstus į koncentracijos stovyklas, ištremtus į Sibirą ar į Kolymą, nuteistus myriop. Kryžiaus lemtis kliuvo daugeliui jūsų tautiečių. Jiems nukryžiuotasis Kristus buvo neišsenkamas dvasios jėgų šaltinis tremties ir mirties nuosprendžių akimirkomis.

Kryžius visai Tautai ir Bažnyčiai tapo Apvaizdos dovanota palaimos versme, žmonių susitaikinimo

ženklu. Jis įprasmino kančią, ligą, skausmą. Tiek praeityje, tiek šiandien Kryžius ir toliau lydi žmogaus gyvenimą.

Betgi Kryžius kartu yra ir „išaukštinimas". Pranašaudamas ant Golgotos savo mirtį, kryžiaus mirtį, Kristus pasakė: „Žmogaus Sūnus turi būti iškeltas" (Jn 3, 14).

Taip, išties buvo iškeltas. Šis iškėlimas ant Kryžiaus atvėrė Jam neaprėpiamus akiračius. Kryžiaus aukos akiratis nesiribojo vien Jeruzale, bet apėmė visą pasaulį: „O aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus patrauksiu prie savęs" (Jn 12, 32).

Iš Jono Pauliaus II pamokslo Kryžių kalne 1993 m.

2002 08 21

Pirmoji mano pratęsto gyvenimo diena. Kokia būsena, mintys?

Esu žmogus, turiu jautrią, pažeidžiamą širdį ir jaučiuosi kaip iš jaukaus lizdo išmestas paukštelis. Vilties žiburėlis, visą *Kryžiaus kelią* švietęs tolumoje, dingo. Aš vėl grąžinta nuo dangaus vartų į žemę. Ta spinduliuojanti Šviesos Būtybė – TĖVAS vėl grąžino į žemę. Iš gilumos širdies, visomis sielos galiomis šaukiu: „Jėzau Kristau, gyvojo Dievo Sūnau, pasigailėk manęs, nusidėjėlės!" Tai pati geriausia stovėsena Jo akivaizdoje – tuščiomis rankomis ir širdimi, glaudžiantis prie Jėzaus kruvino Kryžiaus „TĖVE, ką Tu man norėjai tuo ilgesiu pasakyti? Ką Tu dabar nori pasakyti, kai vėl sugrįžau į žemę?"

Manau, kad atsakas yra popiežiaus Jono Pauliaus II žodyje, kurį jis tarė 1993 m. Kryžių kalne. Reikia būti

iškeltai su Jėzumi ant Kryžiaus, kad atsivertų neaprėpiami akiračiai, apimantys ne vien Lietuvą, bet ir visą pasaulį. Man jau nieko žemėje nebereikia, „vien Jėzaus, ir to nukryžiuoto". Atiduodu Jam, per tyriausios Motinos rankas visą likusį gyvenimą, trokšdama tik to, ko Jis nori, ko nori Švč. Motina:

Motina mano, Tau atiduodu
Žydinčią širdį, kaip baltą taurę.
Tu jon pasaulio ašaras rinki,
Visos žmonijos kančias ir kraują.

Salomėja Nėris

Dievo planas man nesuvokiamas. Jis geriau žino už mane, ko reikia iš manojo gyvenimo. Buvau pasiruošusi atiduoti gyvybę, bet sutinku gyventi, nes TĖVAS to nori. Jo Valia yra aukščiau visų mano troškimų. Ne pati sugalvojau mirti, *tai man buvo pranešta ir aš su tuo sutikau*, nė mažiausios dvejonės neįleidau širdin, ryžtingai ėjau *Kryžiaus keliu*, nors ir labai sunkiai, į galutinį aukos avinėlio sunaikinimą mirties ugnyje.

Dar nebuvo pribrendęs laikas, dar nebuvau iškelta ant kryžiaus, dar tik ėjau į kryžių, todėl ir negalėjo TĖVAS nuimti manęs nuo kryžiaus... Per likusias gyvenimo dienas turėsiu būti nukryžiuota ir tik tada galėsiu su Jėzumi tarti: *O TĖVE, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią!* (Lk 23, 46).

Dėkoju TĖVUI už man pratęstą gyvenimą ir vėl einu Jo skirtu keliu. Kiek jis truks, nežinau, bet viena tikrai žinau – Jis mane myli ir manimi labai pasitiki. Netrukus visiškai sąmoningai ištiesiu rankas ant operacinio stalo, man išjungs kvėpavimą, kraujotaką, prijungs dirbtinę, atvers išsiplėtusią širdį, kardiochirurgai su-

tvarkys, ką reikia, vėl lieps jai plakti ir išleis į naują gyvenimo tarpsnį.

Žinoma, tai kardiochirurgų kasdienybė, bet situaciją keičia ir pašventina meilė ir intencija, su kuria eini į mistinį nukryžiavimą. Eisiu, nes TĖVAS kviečia meilės aukai. Tai Kryžiaus Išaukštinimo slėpinys.

TĖVE, atėjo valanda! Pašlovink savo Sūnų, kad ir Sūnus pašlovintų Tave.
Aš Tave pašlovinau žemėje,
atlikdamas darbą,
kurį buvai man davęs nuveikti.
Dabar Tu, TĖVE, pašlovink mane pas save... (Jn 17, 1. 4).
Ir visa, kas mano, yra Tavo,
O kas Tavo – tai mano... (Jn 17, 10).

Kaip svarbu mums, krikščionims, tapti Jėzuje vieniu, tada visa, kas Jo, tampa mūsų. Mes galime melstis Jo žodžiais, kreiptis į TĖVĄ Jo malda. Mes galime savo maldą ir kančią padaryti Jo maldos ir kančios lygio. Turime tam teisę ir galimybę. Pats TĖVAS to nori. Jis *visa* atidavė Jėzuje į mūsų rankas.

Jėzus nori per mus daryti TĖVO darbus ir dar didesnius, nei Jis darė. Ko tad mums stinga, kad nedarome šių darbų? – Tikėjimo ir pasitikėjimo Jo gailestingumo ir meilės didybe.

Pašlovinkime TĖVĄ tikėdami, darykime Jėzaus darbus.

2002 08 22

Kokia didelė misija TĖVO patikėta Tau, Marija! Tu esi Jo motiniškasis Veidas. Dievas pamilo žmogų ne vien TĖVO, bet ir Motinos širdimi.

Mergelei patikėta sutramdyti šėtono veiklai žemėje ir atgimdyti žmogų dieviškam gyvenimui.

Šiandien, Marija, Tavo, kaip Karalienės, šventė, kurią mums padovanojo popiežius Pijus XII. Šiais sumaišties laikais, kai griūva sostai, svyruoja ir byra pasaulio karalystės, kai karaliai alsuoja kerštu ir žudynėmis, kai į Dievo sostą braunasi valdžia, pinigai, malonumai, ateina kuklioji Nazareto Mergaitė, kaip širdžių Karalienė. Ji myli paprastas, atviras, kūdikiškas širdis, iš nusižeminusių, bet narsių mažutėlių rikiuoja savo armiją, pasitelkusi visas Dangaus galybes. Ji stoja prieš baisią neapykantą, agresiją, palaidumą kaip jaunutė Motina su Kūdikiu ir kaip Skausmingoji po Kryžiumi. Ji savo tyriausia Širdimi naikina baisią šėtono jėgą, pasklidusią pasaulyje, bet ypač susikoncentravusią ties tikraisiais Motinos vaikais. Kaip svarbu dabar neigiamąją energiją, puolančią visu smarkumu, priimti į save ir ją sunaikinti Dievo jėga.

Mažas pavyzdėlis.

Būdama tolimoje rytų Lietuvos parapijoje, girdėjau tokį atsiliepimą apie save: „... ir tas skuduras dar drįsta organizuoti (nors aš ne organizatorė) Kryžiaus kelią!"

Taigi agresija, nukreipta į konkretų žmogų. Šį pyktį reikia savyje sudeginti nuolankumu, meile. Iš tikrųjų šiame posakyje yra tiesos, nes aš ir esu skuduras, bet Viešpaties skuduras. Tai išskirtinė dalia. Svarbiausia – kieno rankoje? – Viešpaties! Į tokius ir panašius priekaištus tegali būti vienintelis nebylus atsakas – Meilė.

Tegul krinta šios strėlės, tegul koncentruojasi ties mumis neapykantos laukas, kurį galime savyje sudeginti, neutralizuoti Dievo Meilės ugnimi. Tai kas, kad diena po dienos mes susidėvėsime, išseksime, gal net gyvybę atiduosime, bet žemėje gal sumažės pyktis,

žmogaus niekinimas, gal ims skleistis gerumo gėlės, plėsis Meilės erdvė.

Nusukime žvilgsnį nuo kovų, patrankų ir laukime, ką Jėzus pasakys. O Jo šūkis aiškus: *...kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus patrauksiu prie savęs* (Jn 12, 32).

Mūsų Karalienė stovi po Kryžiumi ir skausme gimdo Bažnyčią. Ten ir mano vieta. Negaliu būti rami, kai slibinas ryja mano seses ir brolius. Privalau kartu su Švč. Motina Jėzaus Kraujo galia atgimdyti Žmogų pagal Dievo paveikslą ir panašumą. „Toliai, kurie prieš mane atsiveria, gali būti apriboti tiktai Kryžiaus medžio", t.y. turiu darbuotis man pavestoje misijoje.

Šiame *Kryžiaus kelyje,* Švč. Motina, Tu mane ypatingai skaistinai ir ruošei didžiajai misijai: eiti tikruoju mažutėlių *Kryžiaus keliu,* ant rankų laikyti Dievo Avinėlį ir Jo Širdimi laimėti Karalienei širdis.

Tai ne sparnuotos mintys, tai projekcija į realybę, šiandieninę situaciją. Šiandien pikčiausia kova vyksta minčių, intelekto, širdies lygmenyje. Tai neregėto masto kova. Ugniaspalvis aistrų slibinas šluoja dangaus žvaigždes – vos prasiskleidusią jaunystę, naikina Dievo Veido bruožus žmonėse.

Šią kovą galima laimėti Jėzaus Krauju, Švč. M.Marijos galia ir nusižeminimu. Slibinas įniršęs, nori sunaikinti savo priešus – mažutėlius, patikėjusius galybių Viešpačiu ir einančius kovoti tik su minėtaisiais penkiais Marijos duodamais akmenėliais (žr. p. 188).

Marija, širdžių Karaliene, ką aš būčiau dariusi gyvenime, kai nė akių nedrįsau pakelti į Jėzų? Tu viską darei, kad išaugčiau Tavo kariu. Dabar imu Tavo duodamus akmenėlius ir einu į kovą. Nebijau nieko, nes Tu su manimi. Tik duok, o Motin, man savo narsią širdį, kad nepabūgčiau būti iškelta ant kryžiaus ir

traukčiau žmones į Dievo Širdį. TĖVO Širdis – mūsų Tėviškė.

O Tu, o tautų pamintųjų Lauktoji
Nauja Evangelija skausmo širdy,
Per jūrą mirties į gyvybės rytojų
Kaip verkiantį kūdikį žmogų vedi.

B.Brazdžionis, 1961

Išvesk mūsų Tėvynę per kančią ir kryžių, per apvalomąją atgailos ugnį į Prisikėlimą. Priimu kaip brangią dovaną pratęstą gyvenimą.

Kadangi nuo dangaus vartų esu grąžinta į žemę, kartu su Švč.Motina ir Jėzumi kursiu žemėje Meilės erdvę. Vienybėje su TĖVU darbuosiuosi minčių, vaizdinių, svajonių, troškimų pasaulyje, kurdama žemėje Meilės civilizaciją.

Pabusk, kuris miegi,
kelkis iš numirusių,
ir apšvies tave Kristus (Ef 5, 14).

Visus brolius ir seses kviečiu įsijungti į Meilės erdvės kūrimą. Tai įmanoma kiekvienam: pirmiausia mintyse ir širdyje, o tada ji plis ir realiame gyvenime. *Palaiminti, kurie išsiplauna savo drabužius, kad įgytų teises į Gyvybės Medį ir galėtų įžengti pro vartus į Miestą* (Apr 22, 14).

Kas tas miestas?

– TĖVO Namai!

TĖVO Namai yra ne tik anapus ribos, bet ir čia, žemėje. Jis yra visur!

Aš pagalvojau, kad kelionė baigėsi, nes jau išseko mano jėgos, kad takas jau nutrūko, kad tuščias duonmaišis ir kad ateina laikas susirasti prieglobstį užmaršty tylioj.

Bet supratau, kad Tavo Valiai nėra many ribų: kada senieji žodžiai miršta mano lūpose, tuoj naujos dainos prasiveržia iš širdies; ir kur senasis takas dingo, nauja šalis atsiskleidė savo stebuklais.

R. Tagorė

Užsklanda

Kryžiaus Išaukštinimo iškilmės dieną Aušros Vartų Gailestingumo Motinos šventovėje homilijos metu kun. Aušvydas Belickas pasakė:

– Dievas tarė savo tautai: „Išeik!" ir „Eik į Pažado žemę". Tai ne kitados buvusi istorija, bet dabartis. Dievo amžinume nėra praeities ir ateities, yra tik dabartis. Mes – dabarties žmonės. Viskas vyksta – *čia ir dabar.* Jis mums liepia: „Išeik!", tai yra palik savo senąjį žmogų su jo įpročiais, savimeile, įvairiais sustabarėjimais ir „eik į Pažado žemę". Bet mes bijome ir imame žaisti su Dievu: norime eiti, bet įsikibę laikomės senojo žmogaus. „Išeiti" – *exitus* – reiškia – mirti, o „įeiti" – pradėti mums nežinomą gyvenimą, naujomis mums visai nepažįstamomis sąlygomis.

Izraelio tauta, vadovaujama Mozės, išėjo iš Egipto, bet pateko į dykumą, vargus ir kančias. Žmonės ėmė murmėti prieš Dievą ir Mozę, kam jis juos įvedė į tokius pavojus – nuodingų gyvačių antplūdį, kuris juos kankino tol, kol jie prisipažino kalti ir ėmė melsti Jahvę pasigailėjimo.

Dievas ne tik izraelitų, bet ir visų žmonių pasigailėjo ir leido savo Sūnų Jėzų iškelti ant kryžiaus, kad mes nepražūtume, bet turėtume amžiną gyvybę.

Visa tai buvo ne anuomet, bet *čia ir dabar. Čia ir*

dabar ant altoriaus Jėzus yra iškeltas ant kryžiaus. *Čia ir dabar* turi būti ant kryžiaus iškeltas *senasis* žmogus, kad prisikeltų *naujas*.

Čia ir dabar mes, gelbėdami save, gelbstime ir kitus.

Čia ir dabar mes gyvename dangaus arba pragaro gyvenimą.

Dangus prasideda žemėje ir nutįsta į ateitį, pragaras taip pat prasideda žemėje ir turi projekciją į ateitį. Nuo laisvo mūsų pasirinkimo priklauso, ar gyvensime naujo, prisikėlusio žmogaus gyvenimą – dangaus gyvenimą, ar, atvirkščiai, – senojo žmogaus – pragaro gyvenimą.

Norint gyventi dangaus gyvenimą, reikia „išeiti", tai yra mirti senajam egocentriškam žmogui, atsiverti naujam „įeiti" į Pažado žemę, gimti nauju žmogumi. Tai nežinomybė ir ji mus baugina. Taip atsitiko ir izraelitams, jie burnojo Dievui ir Mozei.

O mes ar kitokie? Laikomės įsikibę senojo žmogaus įpročių, bijome mirti sau, bijome Dievo dovanojamo naujo gimimo, naujo gyvenimo, nes mes jo nepažįstame.

Bet kito kelio nėra:

> *... kas negims iš vandens ir Šv. Dvasios,*
> *neįeis į Dievo karalystę.*
> *Kas gimė iš kūno, yra kūnas,*
> *o kas gimė iš Dvasios, yra dvasia.*
> *Nesistebėk, jog pasakiau:*
> *jums reikia atgimti iš aukštybės* (Jn 3, 5–7).

Per kunigą Aušvydą Belicką Viešpats pasakė tai, ko man gyvybiškai reikėjo. Gavau atsakymą į slėpiningą mirties pranešimą per angelą Rafaelį.

Ne fizinė, bet kitokios rūšies mirtis realiai įvyko *Kryžiaus kelionėje* iš Klaipėdos į Pivašiūnų Dievo Motinos Dangun Paimtosios arba Nuliūdusiųjų Paguodos šventovę.

Rengiausi fizinei, biologinei mirčiai, o miriau senajam „aš" su jo įpročiais, troškimais, ilgesiais.

Miriau daug gilesniu lygmeniu nei biologinė mirtis. Nors pranešimus apie mirtį supratau kaip išėjimą iš šio, regimo pasaulio, bet Tas, kuris kreipia žingsnius, vedė į senojo žmogaus mirtį. Tai buvo daug sunkesnė ir skaudesnė mirtis nei biologinė. Patekau po jos į visai naujas sąlygas, kur jaučiuosi kaip dykumoje, joje jau nieko nebeturiu:

* nei dangaus ilgesio,
* nei Pažado žemės regėjimo,
* esu nuplikusi, tuščiomis rankomis ir širdimi,
* prieš akis – dykuma, kur, kaip Sent Egziupery Mažasis princas, atsidūriau bekraštėje smiltynėje, be gėlių ir vandens,
* sieloje atsivėrė beribė tuštuma, virš galvos tvyro rūkas.
* Tik viena tikra – Kryžius! Esu prie jo pririšta.

Prie kryžiaus pririšta, bet kryžius nepririštas – jis kabo virš bedugnės (plg. J.Ratzinger, Krikščionybės įvadas, p. 19–20). Atrodo, kad jį laiko tik sija, besisupanti virš niekumos, kiekvieną minutę galinti prasmegti. Tik viena sija laiko prie Dievo, bet laiko neatplėšiamai.

O TĖVE, tokia yra dabartinė mano būsena. Aš patekau į naują žemę, naujas sąlygas. Ankstesnė žemė jau anapus ribos. Tavo vaikas numirė ir atgimė naujoje žemėje, tvirtai pririštas prie Kryžiaus medžio. Visas naujas gyvenimas yra susietas su Kryžiumi ir Meile. Ne man spręsti apie tolesnį savo likimą.

Aš atsisakau bet kokio žinojimo,
bet kokio aiškumo,
bet kokių atsakymų.

Trokštu tik vieno:

Būti su Tavimi ant Kryžiaus, klausytis Tavo balso ir širdies.

Dėkoju, TĖVE, už tą nuostabų, džiugų nors ir sunkų ėjimą į mirtį,

* dėkoju už jai parengimą,
* dėkoju už kitokios rūšies mirtį, kuri tikrai įvyko;
* už tą ėjimą į Pažado žemę.

Aš dar nesiorientuoju, ką turiu daryti naujomis sąlygomis, būdama neįprastoje dvasios būsenoje, bet Tu duosi suprasti. Visiškai atsiduodu, TĖVE, Tavo Valiai, kuri žino mano gyvenimo kryptį. Visa širdimi, visa siela, visu protu ir jėgomis myliu ir Tau su Jėzumi tariu:

Tėve mūsų,
teesie šventas Tavo vardas,
teateinie Tavo karalystė,
teesie Tavo Valia,
kaip danguje, taip ir žemėje (Mt 6, 9–10).

Esu Tavo žemė, Tavo pamiltoji žemė, kurią kultūrini ir rengi savo žodžio derliui.

Nors ir baugoka dabartinė mano būsena, bet ji išganinga. Pildosi Tavo žodžiai:

Štai aš visa darau nauja! Įvyko! Aš esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga.

Trokštančiam aš duosiu dovanai gerti iš gyvojo vandens šaltinio. Tai paveldės nugalėtojas, ir aš būsiu jam Dievas, o jis bus mano sūnus (Apr 21, 5–7).

Į šią naują žemę ir naują dangų einu su mieląja Motina Marija,

* su geraisiais, galingaisiais Angelais,
* su kilniuoju angelu Rafaeliu,

* šventaisiais ir brangiais bičiuliais, pasiekusiais TĖVO Namus.

Einu karališkuoju Kryžiaus keliu, kuriame apstu
* kančios ir tyro džiaugsmo,
* erškėčių ir gėlių,
* tamsos ir šviesos,
* tylos ir giesmių,
* ramybės, nerimo ir veržimosi,
* ilgesio ir palaiminimų.

Jėzau, būk visuomet manyje, o man leisk būti su Tavimi ir Tavyje, kol Kryžiaus aukštumoj kartu su Tavimi galėsiu tarti:

Atlikta! TĖVE, į Tavo rankas atiduodu savo gyvybę iš meilės Tau ir LIETUVAI!

Kryžius Keliauninkas pradeda kelionę nuo Marijos Taikos Karalienės altoriaus

Procesija aplink Švč. M. Marijos Taikos Karalienės bažnyčią (Klaipėda)

Priėjome Inkaklių Švč. M. Marijos Lurdo grotą

Inkakliai. Švč. Marijos Lurdo grotoje

Mažieji simonai kirėniečiai

Kryžius Keliauninkas ant vaikų rankų ir pečių. Inkakliai

Didysis altorius Švėkšnos Šv. apaštalo Jokūbo bažnyčioje

Išeiname iš Švėkšnos bažnyčios. *Kryžių* neša klebonas Petras Stukas ir altarista Aloyzas Lideikis

Procesija Švėkšnos gatve.

Atsisveikinimas prie stebuklingosios Švč. M. Marijos statulos Švėkšnos pakraštyje

Pasitinka Pajūralio parapija su klebonu Adolfu Pudžemiu, OFM

Kryžiaus kelyje su pajūrališkiais

Karvytės palydi mūsų eiseną

Išeiname iš Šilalės Šv. Pranciškaus Asyžiečio bažnyčios

Šilalės gatve *Kryžių* neša klebonas kan. Petras Merliūnas su savo vikaru ir klieriku

Prie Vaitimėnų bažnytėlės su kun. Virginijum Palioniu ir parapijiečiais

Lomiai. Laurencijos ir Jono Mikalauskų sodybos kryžiaus pagarbinimas. *Nuotr. Vytauto Zakryžausko*

Atsisveikiname su Lomių bažnytėle ir jos žmonėmis. *Nuotr. V.Zakryžausko*

Išeiname iš Lomių bažnyčios. *Nuotr. V.Zakryžausko*

Iš Batakių Šv. Onos bažnytėlės

Laukia Ožnugarių kaimo žmonės.
Tuojau bus šventinamas šis kryžius

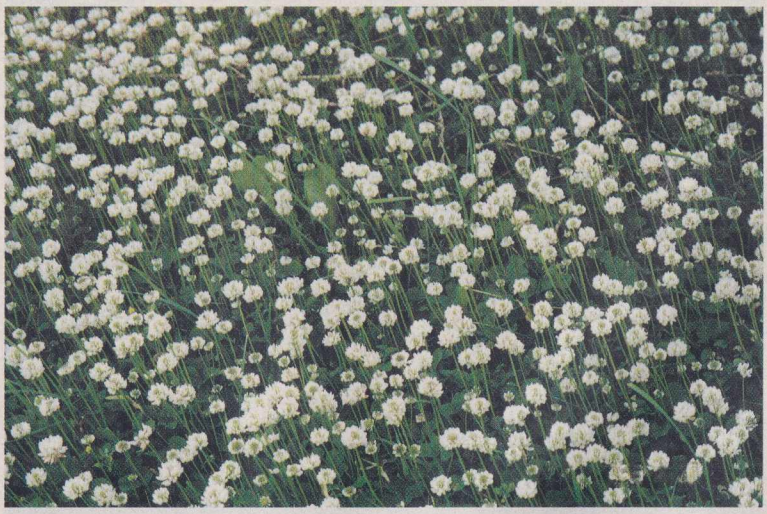

Dobilėlių kilimas

Išlydima iš Kaimelio į Gelgaudiškį. Kryžių neša Vilkaviškio seminarijos klierikas Donatas Rolskis, parapijietė Janina ir Juozapas Rėčkus. *Nuotr. Ir.Rėčkutės*

Gelgaudiškio bažnyčioje šlaksto švęstu vandeniu klebonas Vladas Jackūnas

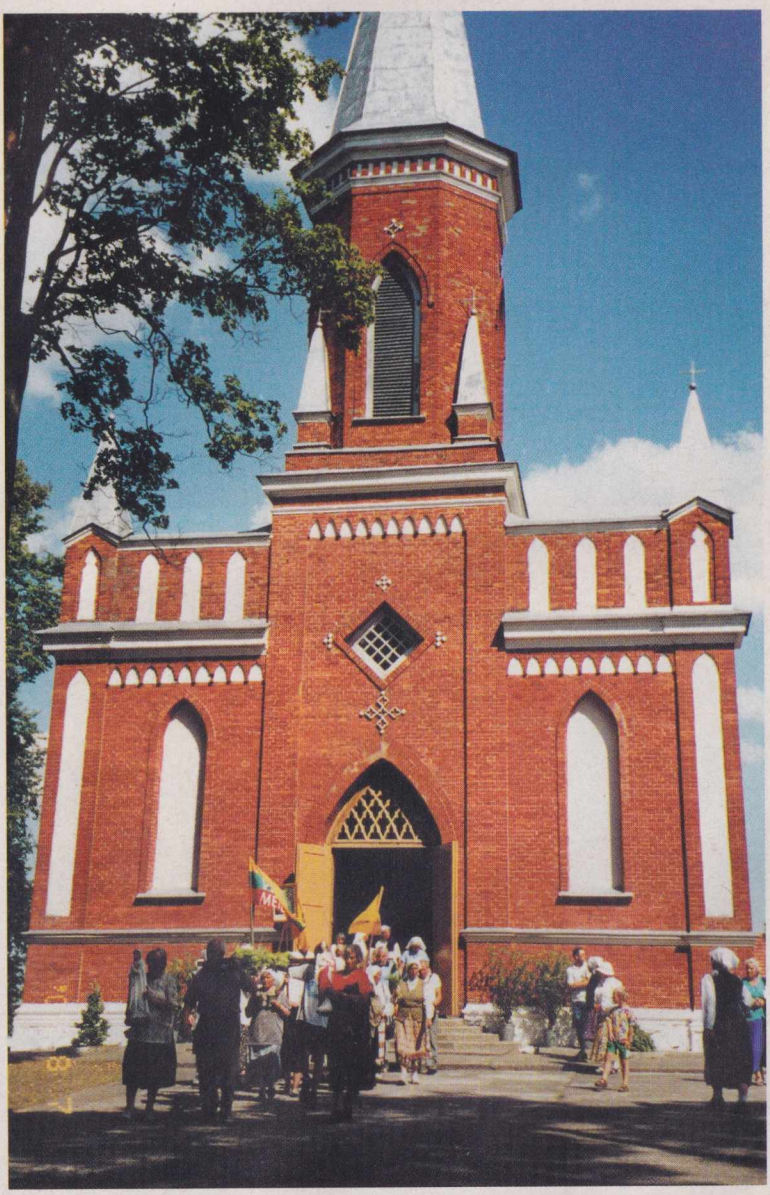

Iš Gelgaudiškio Šv. Kryžiaus Išaukštinimo bažnyčios

Prie Šakių bažnyčios valančiukai iš Kazlų Rūdos, Sasnavos parapijų su savo vadovais

Maldininkai prie Šakių bažnyčios

Iš Šakių į Griškabūdį

Dangaus ir žemės susilietimas

Griškabūdis. *Kryžių* išneša griškabūdiškiečiai

Kryžių neša Griškabūdžio klebonas Viktoras Jurčiukonis su savo parapijiečiais

Banguojantys javų laukai

Išeiname iš Barzdų bažnyčios

Prie Pilviškių naujos bažnyčios laukia klebonas kan. Antanas Žukauskas su savo parapijiečiais

Pilviškių bažnyčioje su valančiukais

Kryžių neša Pilviškių klebonas Antanas Žukauskas su savo parapijiečiais

Meilės puota Vilkaviškyje

Dievo kūrinija

Paminklas Budavonės miško kankiniams
Vilkaviškio bažnyčios šventoriuje

Sudiev, gražioji Vilkaviškio katedra!

Švelnus pūkelis pakelėj

Kryžių iš Gižų bažnyčios neša klebonas
Juozas Algirdas Pasilauskas

Išeiname iš Marijampolės mažosios bazilikos

Liudvinavas. Šv. Liudviko bažnyčios šventoriuje

Šypsosi žiedai

Kryžių neša Liudvinavo parapijos klebonas Remigijus Maceina

Išeiname iš Kalvarijos Švč. M. Marijos Vardo bažnyčios

Prie Krosnos Šv. apaštalo evangelisto Mato bažnyčios su klebonu Virginijumi Gražulevičiumi

Saulę džiuginantis paprastumas

Kryžių neša klebonas Virginijus Gražulevičius

Simno parapija. Prie Kavalčiukų kaimo kryžiaus laukia klebonas Gediminas Bulevičius ir parapijiečiai

Miela šeimynėlė

Lynojant einame nuo piliakalnio palei Giluičio krantą

Sutikimas prie Kaimynų–Gražulių kaimo kryžiaus.
Pagirdomas mūsų vadovas Gintaras

Išeiname iš Simno bažnyčios. Kryžių neša klebonas G.Bulevičius

Ant Simno bažnyčios šventoriaus laiptų

Mūsų bičiulis

Einame į Simno kapines

Prie mano tėvelių kapų *Kryžius* ir dalis keliauninkų

Ramybės karalystė

Mergalaukio jaunimas prie abiejų kryžių

Kryžius Keliauninkas išnešamas iš Santaikos bažnyčios. Kairėje klebonas Audrius Kurapka

Santaikos kapinėse prie kun. Z.Neciunsko kapo

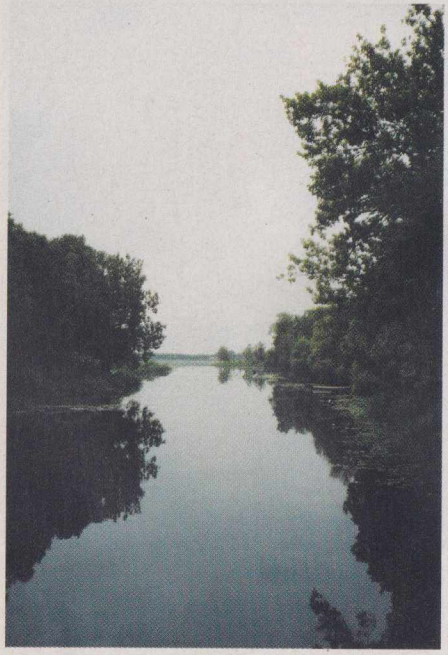

Spindintis vandens takas

Kryžiaus armija artėja prie Alytaus

Alytus čia pat. *Nuotr. Zitos Stankevičienės*

Pasitinka alytiškiai. *Nuotr. Z.Stankevičienės*

Angelų Sargų bažnyčioje malda prieš iškeliavimą

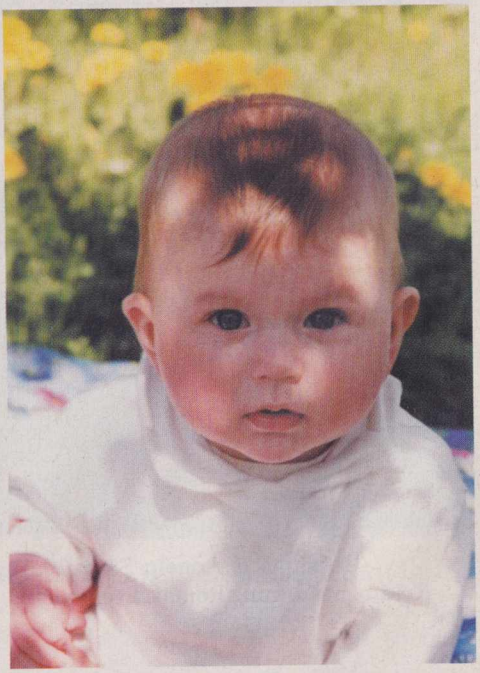

Mažasis angelėlis

Išeiname iš Angelų Sargų parapijos bažnyčios.
Kryžių neša kun. Romas Lechavičius. Priekyje valančiukai

Žygiuojame A.Juozapavičiaus tiltu

Kryžių neša Avinėlio užtarėjų bendruomenės nariai

Laukia Skraičionių ir Junčionių kaimų žmonės

Žydi pakelės

Sveikinimas tiems, kurie pasitiko Skraičionyse.
Kun. J.Stasiūnas (kairėje) ir kun. J.Bakšys

Dvi sesutės – Birutė ir Irutė

Suvalkijos lygumos

Kryžių Keliauninką į savo rankas paima šauliai

Poilsio valandėlė netoli Pivašiūnų

Pivašiūnų Motina Marija, mes ateiname!

Artėjam prie Pivašiūnų

Lietuvos beržai

Kryžių neša jaunasis šaulys

Jau matyti šventasis Motinos kalnas

Kopiame į šventąjį Motinos kalną

Meilė ir pagarba Švč. M. Marijai

Laukia Pivašiūnų klebonas Vincas Baublys,
klierikas Kęstutis ir jaunimo būrelis

Alfonso Šato

Giesmė Pivašiūnų Marijai

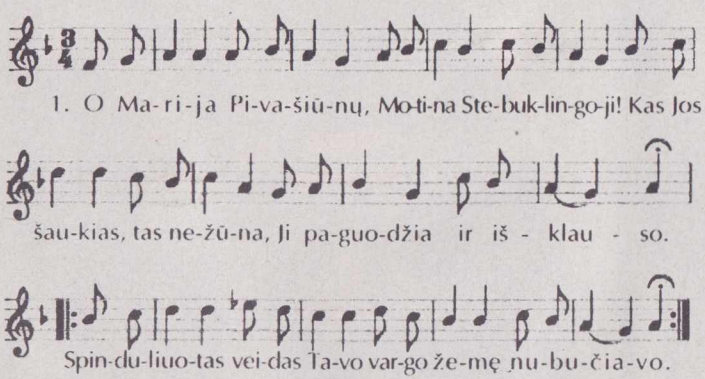

2. Savo sostą čia iškėlei
Dzūkų žemėj tarp vargelių,
Tavo rankos galvas glosto
Apleistųjų ir bedalių.

Stebuklingas balsas šaukia,
Prie Marijos žmonės plaukia.

3. O Marija Pivašiūnų,
Nusidėjėlių gynėja,
Vesk į dangų, būk pas Sūnų
Teismo dieną užtarėja.

Ten per amžius Ją regėsim
Ir kaip Motiną mylėsim.

Stebuklingasis Pivašiūnų bažnyčios paveikslas

Kryžių į kalną neša klebonas V.Baublys su šauliais

Jau kalne

Žemaitytė, Birytė
Že–52 Ilgesys / Birutė Žemaitytė. – Kaišiadorys : A. Jakšto sp., 2002. – 280 p.
Kn. taip pat: Žodžiai nuo savojo kryžiaus / N. Giluitis, p. 5-7.

ISBN 9955-9315-5-8

Šią knygą sudaro 2 dalys: pirmoji „Meilė ir ilgesys" – tai autorės gyvenimo esė – sielos atodangos, žmogaus veržimasis per žemiškąją meilę į Kryžiaus meilę. Antrojoje dalyje „Kryžiaus kelias nuo Klaipėdos iki Pivašiūnų" – realiai patvirtinama pagrindinė knygos mintis: kaip Kristus iš meilės mums numirė ant Kryžiaus, taip ir mes savo meilę Jam galime įrodyti tik vienu būdu – su meile priimdami Jo duodamą kryžių.

UDK 888.2-4+23/28

Birutė Žemaitytė
Ilgesys

Nuotraukos autorės

Viršelio ir I knygos dalies nuotraukos Vidutės Šeputienės

Kalbą redagavo
Liuda Sidarienė
Dailininkė
Audronė Martinaitytė
Tekstą rinko
Julija Kokštaitė

Užsakymas 838
Spaudė UAB „Adomo Jakšto spaustuvė",
Girelės g. 22, 4230 Kaišiadorys
Autorės Birutės Žemaitytės mob. tel. 8-698-83994

Turinys

Žodžiai nuo savojo kryžiaus (N. Giluitis) 5
Meilė ir ilgesys 9
Kryžiaus kelionės dienoraštis 125
Iliustracijos 216

ISBN 9955-9315-5-8